

Immanuel Gottlieb Huschke

Sylloge Epigrammatvm Graecorvm : Cvm Praefatione Agathiae Scholastici

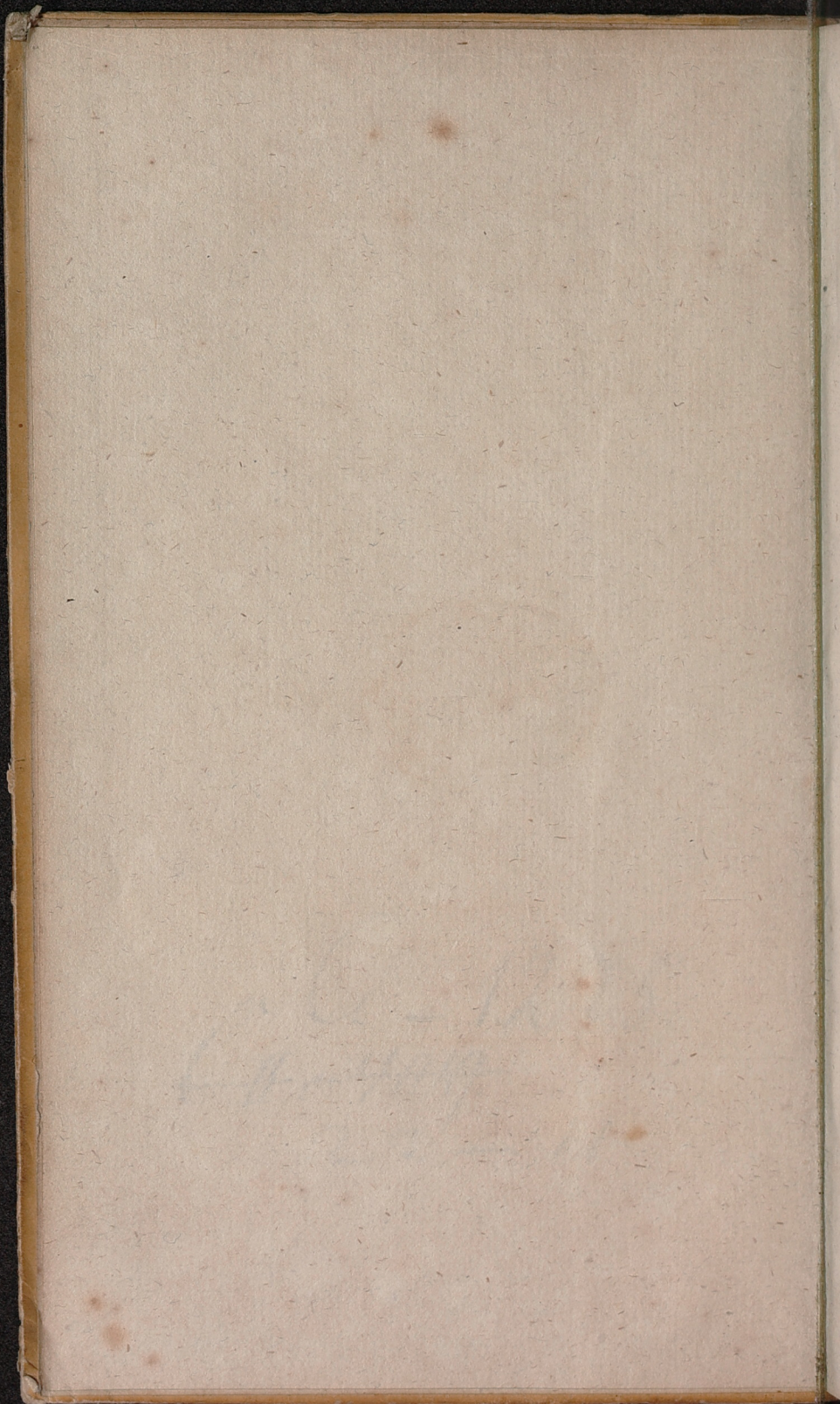
Lipsiae: Lipsiae: Apvd Siegfried Lebrecht Crvsivm: Ex Officina Pezoldia, 1798

<https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1853246840>

Druck Freier Zugang

pe. Ci - 1275.
~~C. II. c. 4019.~~
22 - 11.

SYLLOGE
EPIGRAMMATVM
GRAECORVM

CVM

PRAEFATIONE
AGATHIAE SCHOLASTICI

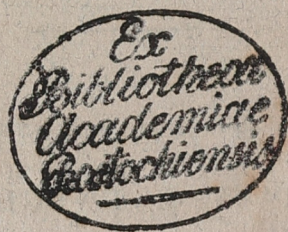
EDIDIT ET ANIMADVERSIONES ADIECIT

IMMAN. G. HVSCHE

Z. Meier

LIPSIAE 1798

APVD SIEGFRIED LEBRECHT CRVSIVM

Anthologiae graecae quae sit praestantia, quae
fata fuerint ac conversiones, nemo hodie est,
qui nesciat. Incidunt initia eius in florentissima
poeseos lyricae tempora, unde exorsus Meleager,
quemadmodum e Prooemio apparet, cum alia
breviora, tum ea deinceps carmina coronae suae
illigavit, quae consuetudo, a proprietate lo-
quendi paullatim deflectens, communi nomine
Epigrammatis complectitur. Et si vero prae-
stare nolim, quae Brunckii est sententia, omnem
illam *farraginem* Odarum, Epigrammatum, Ele-
giarum, aliorumque Idylliorum, quae ab ulti-
ma poeticae origine *memoriae hominum commissa*,

lapidibus insculpta, aut fugitivis chartis mandata
 extiterunt, in hunc censum venire, tamen, si
 magna modo eorum, quae commemoravimus,
 carminum pars in hoc numero fuit, literas
 graecas, hac collectione amissa, immensa et vix
 unquam reparabili clade adflictas esse, nemo fa-
 cile dubitaverit. Quis enim nescius est, quam
 parum nunc consiet de ratione et progressu anti-
 quae poeseos ab Archilocho inde ad Callimachum,
 quot et quantis difficultatibus laboret omnis My-
 thologiae interpretatio, hoc temporis intervallo
 mirum in modum variatae et inflexae, quam
 hiulca denique sit historia artium elegantiorum,
 quae tum demum incrementa ceperunt, et ad
 perfectionem sunt adductae! De quibus rebus
 haud dubie nunc multo accuratius existi-
 mandi potestas foret, si fortuna isti carminum
 volumini parcere voluisset. Sed poesis graeca, si
 praesertim elocutionem spectes, tribus omnino
 aetatibus aut describenda est, aut describi com-
 mode potest. Prima ab initio ad Alexandrinos,
 altera, quam Graeco-Romanam appellaverim,
 inde ad Iustinianum pertinet, tertia in medium,
 quod vocant, aevum includenda est. Iam ut
 ad primae aetatis historiam rite cognoscendam
 egregia sine dubio adiumenta attulit Corona Me-

leagri, ita alterius quasi interpretes fuerunt Philippus Theſſalonicenſis et Agathias Scholaſticus: tertiae vero quae conditio fuerit, ne coniectura quidem aſſequi liceret, niſi ſec. X. inventus eſſet Conſtantine Cephalaſ, cui talis animo inſideret Anthologiae condendae ſpecies, qualem olim informaverat Meleager, ut plurimas carminum recentiorum reliquias, adiecto etiam magno antiquiorum numero, colligeret et tamquam in tabula proponeret; quae poſtquam, temporis quodam ordine ſervato, edidit Brunckius, iisquae adiecit aliunde congeſta epigrammata, habemus hanc quaſi meſuram poeſeos et linguae graecae per omnes fere aetatum diſſimillimarum viciffitudines. Neque tamen Analecta hunc orbem omnino explent, ne quis erret: ſiquidem Anthologiae graecae nomine cenſetur iſta inſcriptionum metricarum univerſitas, quae a primis rei poeticae incunabulis ad ultima Graeciae ſenſcentis tempora, qualicunque demum modo ſervata et ab interitu vindicata extant, additis poſſimum carminibus iis, quae hinc originem, formam, nomen denique nacta, hodieque per excellentiam Epigrammata vocantur. Hoc intellexiſſe etiam videri debet Grotius, qui, poſteaquam Florilegium Planudeum, vix imitabili

studio et dexteritate latine convertisset, ne his quidem finibus industriam suam circumscribi passus, quicquid praeterea in Gruteri Thesauro, aut alibi editum erat, ad calcem Versionis latinae collegit, emendavit et interpretatus est. Sed vere mihi videor dicturus, hunc finem sibi propositum habuisse Claudium Salmasium, ad summa quaevis suscipienda suoapte ingenio facilem ac paratum virum, et ad hanc quoque rem peragendam ultro incitatum a Iosepho Scaligero, cuius de toto isto negotio admonitionem facere non possum, quin hoc loco repetam: Lib. III. Epist. CCXLV. „Editionem *ἀνθολογίας* multis Epigrammatis, quae passim apud auctores leguntur, et aliis praeterea, quae in veteribus inscriptionibus extant, augere poteris. Quum in eo fueris, ut prelo eam committere decretum sit, ego de omnibus tibi consilium dabo, et addam, quae fortasse non ingrata erunt.“ Quo igitur literarum fato esse factum dicamus, ut nemo fere ante Brunckium his carminibus colligendis et interpretandis animum adiicere sit conatus, quin inanem susceperit et exitu carentem laborem! Quantam vero iacturam fecisse putabimus, Salmasii, Dorvillii, aliorum commentariis vel deperditis vel vetustate obliteratis? Profecto si

apud animum reputamus, quantum molestiae devorandum sit in eiusmodi re ad finem aliquem adducenda, simulque commoda recte perpendimus, quae inde ad ingenii humani cultum redundatura fuissent, non possumus non dolere iniquam literarum graecarum sortem, qua tales eruditionis reconditae thesauros premi videmus ab hominibus, vel bona sua ignorantibus, vel ea etiam aliis invidentibus, sine ullo privatae utilitatis incremento, maxima contra rerum, ad humanitatem pertinentium, clade ac detrimento. Sed haec inprimis ad Dorvillii apparatus spectant. Nam Salmasii multae animadversiones cum ipsis carminibus, suppresso saepe auctoris nomine, descriptae, et per varia Apographa longe lateque dispersae, tandem manarunt in *Analecta veterum poetarum graecorum*. Quamquam haec eiusmodi sunt, ut reliquorum, quae perire, desiderium augeant potius quam expleant. Quare vehementer laetor, converſis de novo virorum doctorum ad *Anthologiam graecam* studiis, spem iniectam esse, fore, ut hoc etiam vulnus, quoad eius fieri poterit, refarcia-
tur. Constat autem inter omnes, Planudem perverso plane consilio ad *Florilegium* condendum accessisse, et incertum, quibus adductum

causis, multa carmina illotis, quod aiunt, manibus contaminasse: sed quatenus inconsiderata haec eius opera grassata sit, nondum satis constat. Ego comparandis tribus Apographis, quorum usum mihi concesserat Hieronymus de Bosch, vir praestantissimus, cum Planudis editione, intelligere paullatim coepi, quanta fuerit huius monachi in Anthologia corrumpenda et interpolanda perversitas. Accessit mox accuratior Vaticani codicis notitia, et egregia carminum ineditorum collectio, quam mecum communicavit Iacobsius, spectatae fidei amicus, unde decerpendi quaedam quum copia mihi data sit, his tanquam luminibus distinxi Syllogen epigrammatum, animadversione mea qualicunque illustratam. Illis enim adminiculis instructus, faciendum mihi putavi, ut, quae partim e codice, partim e coniectura restituisse mihi viderer, adde carmina a Brunckio omissa, colligerem, eaque subiicerem Agathiae Scholastici praefationi in Anthologiam graecam. Ac huius quidem praefationis fragmentum olim edidit Vavassor in libro de Epigrammate c. XVI. sed tam vitiose exaratum, tam inquinatum conversum, ut pro non edito haberi iure meritoque possit. Huc imprimis pertinet v. 83 — 85.

— Ἐκταῖον δὲ μέλος κλέπτουσα κυθήρη
 Εἰς ὄαρους ἐλέγιο παρατρέφει πορείην
 Καὶ γλυκεροῦς ἐς ἔρωτας.

Haec ita vertit Vavassor: *Sextum volumen surripens cithara, in feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Quot verba, tot fere vitia! Confudit ille tres voces κυθήρα, ὄαρες, πόρος, cithara, feminae, proventus, cum tribus aliis κυθήρη, ὄαροι, πορεία, Cythere, sermones amatorii, cursus; quod vix excusari potest. Quare miror, Fabricium haec omnia, ne verbulo quidem mutato, inseruisse Biblioth. gr. Lib. III. c. 28. Idem fragmentum typis repetendum curavit Reiske in Anthologia Constantini Cephalae, p. 178. omissa quidem versione Vavassoris, sed retentis omnibus graeci textus vitiis. Quam nos adiecimus versionem, ea maximam partem accepta referenda est viro elegantissimi ingenii ac doctrinae, Ennio Quirino Visconti, qui praefationem Agathiae e Codice Barberino descriptam, ad Palatinum recensitam, et latine versam Roma miserat doctissimo Boschio, cuius benevolentia in manus nostras venit. Caeterum praefationem dico, quae in Codice προοίμια vocantur, diversi quidem metri carmina, sed haud dubie uno eo-*

demque tempore ab Agathia et deinceps recitata.
Erat tum more receptum inter Byzantinos, he-
roicis versibus Iambos praemittere, quod factum
etiam videmus, ut hoc exemplo utar, a Paulo
Silentiario in Ecphrasi S. Sophiae. Sed audiamus
aliquando Agathiam ipsum graece et latine di-
centem.

SYLLOGE
EPIGRAMMATVM
GRAECORVM

STILB
FRIEDRICH
VON

SYLLOGE
EPIGRAMMATVM GRAECORVM

I.

MELEAGRI.

Οἰνοπόται δέξασθε τὸν ἐν πελάγευς ἅμα πόντον
Καὶ κλαῖπας προφυγόντ', ἐν χθονὶ δ' ὀλλύμενον.
Ἄρτι γὰρ ἐκ νηὸς με μόνον πόδα θέντ' ἐπὶ γαῖαν
Ἄγρευσας ἔλκει τῇδ' ὁ βίαιος Ἔρως,
Ἐνθάδ' ὅπου τὸν παῖδα διαστείχοντ' ἐνόητα.
Αὐτόματος δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.
Κωμάζω δ' οὐκ οἶνον ὑπὸ φρένα, πῦρ δὲ γεμισθεῖς.
Ἄλλα, φίλοι, ξείνῳ βαιὸν ἐπαρκέτατε,
Ἀρκέτατε, ξεῖνοι, καμὲ Ξενίου πρὸς Ἔρωτος
Δέξασθ' ὀλλύμενον τὸν Φιλίας ἱκέτην.

Anal. T. I. p. 8. Contraria esse et sibi repugnantia
v. 6. αὐτόματος et ἄκων, quod monet Brunckius in Ad-
dendis T. III. p. 313. largior. Idem tamen, an recte
Buherius reposuerit αὐτόματος δ' ἤκων, vehementer du-
bito. Corrige, adiecta una litera,

Αὐτομάτοις δ' ἄκων ποσσὶ ταχὺς φέρομαι.

Propertius II. El. XXV. 19.

*Ultro contemptus rogat, et peccasse fatetur
Laesus, et invitis ipse redit pedibus.*

Apollonius Rhod. III. 1152.

Αὐτομάτως δὲ πόδεςσι θεῆς ἐπεβήσατ' ἀπῆνης.

Eiusdem venustatis est illud Sophoclis fragmentum apud Stob. p. 370.

Ἔρως γὰρ ἄνδρας οὐ μόνους ἐπέρχεται
Οὐδ' αὖ γυναῖκας· ἀλλὰ καὶ θεῶν ἄνω
Ψυχὰς ταράσσει, καὶ πόντον ἔρχεται.
Καὶ τόνδ' ἀπείργειν οὐδ' ὁ παγκρατὴς σθένει
Ζεὺς, ἀλλ' ὑπείκει, καὶ θέλων ἐγκλίνεται.

II.

STRATONIS.

Πάννυχα μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ

"Αγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ.

Ἦ με πόθος ἐδάμασσεν ἀποξευχθέντος ἐταίρου,

Μοῦνον ἐπεὶ με λιπὼν εἰς ἰδίην ἔφυγεν.

Χθιζὸς ἔβη Διόδωρος, ὃς εἰ πάλι μὴ ταχὺς ἔλθοι,

Οὐκ ἔτι μουνολεχεῖς κοῖτας ἀνεξόμεθα.

Anal. T. II. p. 375. Lect. p. 214. In Codice versus 3 exaratus est hoc modo:

Ἦ με ΚΑΤΟΤΝ' ἐδάμασσεν ἀποξευχθέντος ἐταίρου.

Levi mutatione facta, probabilis haec evadet lectio:

"Αγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ,

Ἦ με ΧΑΤΟΤΝΙ' ἐδάμασσεν, ἀποξευχθέντος ἐταίρου.

Homer. Odyss. B. 249. de Penelope:

Οὐ κεν οἱ κεχάροιο γυνή, μάλα περ χατέουσα.
Ἐλθόντ'.

Apollon. Rhod. I. 887.

— τὰ δὲ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος.

Propert. IV. El. III. 27. E desiderio sit color ille meo.

III.

ARGENTARII. INEDITVM.

Γωβρυ, Διώνυσός σε, καὶ ἡ Φιλεάστρια Κύπρις

Τέρποι, καὶ γλυκερά! γράμμασι Πιερίδες.

Ἦν μὲν γὰρ σοφὴν ἀποδρέπτεο· τῆςδ' ἐς ἔρωτας

Ἐρχεο· τοῦδε φίλας λαβροπότει κύλικας.

Multa epigrammata vel a Planude omissa, vel ab aliis viris doctis nondum edita sunt propterea, quod vitiose admodum in Codice Vaticano leguntur. Ex quo genere etiam hoc est Argentarii, a nemine adhuc, quod sciam, e tenebris in lucem vocatum. V. 1. ulcus haud dubie latet in verbo *Φιλεάστρια*, sed facili illud negotio sanandum. Lege:

— καὶ ἡ Φιλεάστρια Κύπρις

Philodemi ep. 17. Anal. T. II. p. 87.

— σὺ δ' ὦ Φιλεάστρια κοίτης,

Ἦδὴ τῆς Παφίης ἔσθι τὰ λειπόμενα

Nomen Γωβρυ an recte scriptum sit, definire non ausim.

IV.

MELEAGRI.

"Ἄστρα, καὶ ἡ Φιλέρῳσι καλὸν φαίνουσα Σελήνη,
 Καὶ Νύξ, καὶ κόμων σύμπλانون ὀργάνιον,
 "Ἄρα γε τὴν Φιλάσῳτον ἔτ' ἐν κοίταισιν ἀθρήσω
 "Ἀγρυπνον, λύχνῳ πολλ' ΑΠΟΔΑΟΜΕΝΗΝ;
 "Ἢ τιν' ἔχει σύγκοιτον; ἐπὶ προθύροισι μαράνας
 Δάκρυσιν ἐκδήσω τοὺς ἱκέτας στεφάνους,
 "Ἐν τῷδ' ἐπιγράψας· Κύπρι, σοὶ Μελέαγρος ὁ μύστης
 Σῶν κόμων, στοργῆς σκύλα τὰδ' ἐκρέμασε.

Anal. T. I. p. 20. Lectionem Codicis corruptam v. 4. tuetur Reiske Misc. Lipf. T. IX. p. 457. et vertit, *sefe lychno diligenter amburentem, ἀποδαιομένην*. Sed amica ista Meleagri *ζηλότοπος*, uti in lemmate vocatur, de longe alia re, quam de pilorum ambusione, nisi fallor, cogitabat. Propius a vero abesse videtur Salmassii correctio, *πόλλ' ἐπαραισμένην*. Vide Brünck. Lect. p. 4. Mihi in mentem venit:

— λύχνῳ πόλλ' ΑΠΟΚΛΑΙΟΜΕΝΗ.

Lychno querelas suas effundebat *ἀγρυπνος* illa. Cf. Meleag. ep. 71. Alclep. ep. 25. Anal. T. I. p. 216. *Ἀποκλασθῆναι* saepe est, *cessare a luctu*, ut apud Lucian. Syr. c. 6. T. III. p. 454. quam vim praepositio *ἀπὸ* aliis etiam verbis tribuit, v. c. *ἀποκηλεῖν, ἀπαλγεῖν, ἀποτύπτεσθαι*. Vide Valckenar. ad Herodot. p. 122, 84. et p. 706, 55. Nostrae lectioni convenit fragmentum apud Stob. p. 583.

Σχολή μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχούντι πως
 Τερπνὸν τὸ λῆξαι, ἀποκλαύσασθαι πάλιν.

Sed Valckenar. Diatr. p. 197. emendat, καποδύσασθαι
τύχαι. Sophocl. Philoct. 691.

οὐκ ἔχων βάτιν
Οὐδέ τιν' ἐγγύρων κακογείτονα,
Παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον
Βαρυβράτ' ἀποκλαύσειεν.

V. 5. cf. Tibull. I. Eleg. II. 13.

*Te meminisse decet, quae plurima voce peregi
Supplice, quum post-florea ferta darem.*

V.

ASCLEPIADIS.

Υπετός ἦν καὶ νύξ, καὶ τὸ τρίτον ἄλγος ἔρωτι
Οἶνος καὶ βορέης ψυχρὸς, ἐγὼ δὲ μόνος.
Ἄλλ' ὁ καλὸς μόσχος πλέον ἵσχυε· καὶ σὺ γὰρ
οὕτως
Ἥλυθες, οὐδὲ θύρην πρὸς μίαν ἡσύχτας.
Τῇ δὲ τοσοῦτ' ἐβόησα βεβρεγμένος· ἄχρ' ἵκνῃς,
Ζεῦ;
Ζεῦ φίλε, σίγησον, καὶ τὸς ἐρᾶν ἔμαιθες.

Anal. T. I. p. 215. Vix credo, hoc epigramma integrum ad nos pervenisse, qua de re etiam dubitabat Brunk. Lectt. p. 44. Iacobius contra, (Emend. in Epigr. A. G. p. 10.) etsi nihil omnino in hoc carmine desiderat, tamen v. 3. corrigit: Ζεῦ σὺ γὰρ οὕτως ἥλυθες. Mihi aliquid excidisse videtur post verba: Ἄλλ' ὁ καλὸς μόσχος πλέον ἵσχυε. Meleager ep. 116. Anal. T. I. p. 33.

D

Ἄλλὰ μέγες, Κρονίδη, τὸν ἀροτρεῖα· καὶ σὺ γὰρ αὐτὸς
Ποσειδῶνός Εὐρώπης ταῦρος ἀναξ ἐγένου.

Locus classicus de Deorum amoribus extat apud Theocritum Idyll. XX. 34. ubi vulgo legunt v. 40.

οὐχὶ δὲ καὶ τὸ

Ἦ Κρονίδα, διὰ παῖδα βοηνόμεον αὐτὸς ἐπλάγχθη;

Sed Codex Vaticanus exhibet ὅπως ἐπλάγχθη. Quod eiusmodi est, ut nonnihili faciendum vel Wartonus existimaret. Quin iure meritoque eiecerint languidum illud αὐτὸς Valckenarius et Brunck. nemo dubitabit, collato cum Theocriti verbis loco Propertii II. El. XXX. 25. (II. 23. 17.)

libeat tibi, Cynthia, mecum

Roscida muscosis antra tenere iugis.

Illic adspicias scopulis haerere sorores,

Et canere antiqui dulcia furta Iovis.

Vt Semela est combustus, ut est perditus Io,

Denique ut ad Troiae tecta volarit avis.

Alii, se ignorare furta Deorum, dicebant; quo sensu, nondum constat. Referendum huc est fragmentum graecum apud Ciceron. Attic. Lib. IV. 16. Quid aliud novi? et tamen, absoluto Gabinio, stomachantes alii iudices, hora post, Antiochum Gabinium, nescio quem, e Sopolidis pictoribus, libertum accensum Gabinii, lege Papia condemnarunt; itaque dixit statim reus P. lege maiestatis. οὐ σ' οἶδ' Ἄρης ἕμα Παφίη? Ernesti vertit: nonne scio te, o Mars, consueisse cum Paphia, sive Venere? Sed vertendum erat: Ignoro, te o Mars, consueisse cum Venere. Primum, sublato interrogationis signo, lege:

οὐ σ' οἶδ', Ἄρες, ἕμα Παφίη.

Est enim, nisi fallor, pars pentametri, capite suo privati. Deinde compara Propert. II. El. II. 3.

*Cur haec in terris facies humana moratur?
Iuppiter, ignoro pristina furta tua.*

Vnde certe hoc conicere licet, sententiam istam e
proverbii quadam consuetudine interiectam esse, re
aliqua plane praeter expectationem cadente, aut
magnam sui mirationem faciente. Confirmatur simul
fragmento illo lectio vulgata, *Ignoro*, quam temere
Burmannus ad Propertium p. 234. cum aliis obliterare
conatus est, scribentibus,

Iuppiter, ignosco pristina furta tua.

VI.

M O S C H I.

Ἦρα Πᾶν Ἀχῶς τᾶς γείτονας, ἤρατο δ' Ἀχῶ
Σκιρτητᾶ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπιμήνατο Λύδᾳ.
Ὡς Ἀχῶ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχῶ,
Καὶ Λύδᾳ Σατυρίτιον. Ἔρως δ' ἐτμύχετ' ἀμοιβᾶ.
Ὅσπον γὰρ τήνων τις ἐμίττει τὸν Φιλέοντα,
Τόσπον ὁμῶς Φιλέων ἐχθαίρετο, πάσχε δ' ἅ ποιεῖ.
Ταῦτα λέγω πᾶσι τὰ διδάγματα τοῖς ἀνεράστοις.
Στέργετε τοὺς Φιλέοντας, ἵν', ἣν Φιλέητε, Φιλήσθε.

Anal. T. I. p. 410. Secutus Brunckium Valckenarius in nova carminum Theocriti, Bionis et Moschi bucolicorum editione, recepit etiam v. 2. ἐπεμύχοντο Λύδᾳ, posthabita, quam Stobaeus p. 389. Gesner. sup-
peditat, lectione:

Σκιρτητᾶ Σατύρῳ, Σάτυρος δ' ἐπιμήνατο Λύδαν.

Scio et fateor, nihil magis tritum esse altera forma,
ἐπιμαίνεσθαι τινί. Ita Homer. Il. Z. 160.

Τῷ δὲ γυνὴ Προίτου ἐπιμήνατο, δι' Ἀντεία,
Κρυπταδὴ φιλότῃ μιμήμεναι.

Quod Latini ubique imitantur. Horat. Serm. I. IV. 27.

Hic nuptarum infanit amoribus, hic puerorum.

Lucian. Dial. Marit. I. p. 283. Καλὸν ἐραστήν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμνήναι σοί. Ad quem locum T. H. „*Ufus verbi, ait, frequentissimus et Homero notus Il. Z. 160. perinde ac ἐπιμαίνεσθαι τινά vel τινί, ἐμαίνεσθαι περιμανῶς, ἐπιμανῶς ἔχειν.* „Antequam ad reliqua progrediar, non possum praeterire verbum ἐπιχαίρειν, quod vulgo cum tertio, apud Sophoclem etiam cum quarto casu confuitur, Aj. 136.

Σὲ μὲν εὖ πρῶσσοντ' ἐπιχαίρω.
Σὲ δ' ὅταν πληγὴ Διὸς ἢ ζυμενὴς
Λόγος ἐκ Δαναῶν κινέθρους ἐπιβῇ,
Μίγαν ὕκνον ἔχω.

Vbi Schol. ἐπιχαίρω ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ λαμβάνεται, νῦν δὲ ἐπὶ καλοῦ κεῖται, τῆς Ἐπὶ πρὸς τὸ Σὲ συντασσομένης, ὅπερ καὶ εἰς τὸ ἐπιβῇ ποιήσεις. Atque haec Scholiastae animadversio egregie confirmat canonem, ab Abreschio datum, Lect. Aristaenet. p. 86. *Verba e praepositionibus composita omne admittere regimen, quod praepositio, ex qua componuntur, nisi peculiaris quaedam obstat verbi significatio.* Aliter tamen visum est Brunckio ad Sophoclis l. c. supplem. participium ὄζων, et testimonium deferenti Valckenario ad Hippolyt. p. 309. ubi agitur de verbis simplicibus, quorum diversa est ratio. Vtuncque sit, verissimam esse arbitror lectionem

Σάτυρος δ' ἐπιμήνατο Λύδαν,

non solum propterea, quod ἐπιμαίνεσθαι τὴν apud Philonem p. 410. B. inveniri testatur Abreschius l. c. sed quia usu et imitatione Romanorum haec forma stabili-

fitur. Propert. II. El. XXXIV. 25. (II. 25. 25. ed. Burm.)

Lynceus ipse meus feros infanit amores.

Parum vero absuit, quin hoc etiam loquendi genus exturbarent viri docti. Apud Horatium II. Sermon. III. 301. editur vulgo:

*Qua me stultitia, (quoniam non est genus unum)
Infanire putas?*

Sed Lambinus e coniectura, et Cruquius postea e codice Martinio dederunt: *Quam me stultitiam infanire putas.* De qua lectione ita statuit magnus ille Bentleius: *certe plus fidei vel uni codici habendum est in servando Hellenismo, quam centum in interpolando.* Baxterus contra: Bentleius, inquit, *adductus auctoritate unius tantum codicis, reposuit, Quam me stultitiam, pro Qua me stultitia. Quae rara, cara.* Hoc nollem dictum. Horatius ipse Hellenismum illum confirmat II. Sermon. III. 63.

— huic ego vulgus
Errori similem cunctum infanire docebo.

Versus 3.

Ὡς Ἀχὼ τὸν Πάνα, τόσον Σάτυρος φλέγειν Ἀχῶ,

in mentem revocat Iovem Propertii combustum Semela, quem cum ambusto, nescio quis, voluit permutare. Inepte! φλέγειν est, amorem sui in altero excitare, ut αἰθεῖν sive αἰθεσθαι ardere amore, comburi. Hoc ad alias deinceps animi adfectiones translatum, ut χόλον αἰθεῖν, ira exandescere, quod non ferens, aut non intelligens Planudes in epigram. 20. Pauli Silentarii Antholog. Lib. VII. edidit:

Παροδίνε θυμολέαινα, καὶ εἰ χόλον εἰδίκον ἔσχατος,
Σβέσσον ἀγνηροῖην, ἐγγὺς ἴδ' εἰς Νέμεσιν.

Sed recte Brunckius Anal. T. III. p. 82. revocavit e membranarum *vid.* Iuvenal. I. Satyr. I. 165.

*Ense velut stricto quoties Lucilius ardens
Infremuit, rubet auditor, cui frigida mens est
Criminibus, tacita sudant praecordia culpa.*

Vbi nota pulcherrimam verborum oppositionem, a rebus corporeis ad animum traductorum. Apud Pindarum Olymp. X. 90. Luna urit vespertum h. e. radiis ac lumine suo collustrat:

Καὶ συμμαχίᾳ φόρυβον
Παραΐθυζε μέγαν.
Ἐν δ' ἔσπερον ἔφλεξεν εὐώπιδος
Σελάνης ἔρατὸν φάος.
Ἀεΐδετο δὲ πᾶν τέμενος τερπναῖ—
σι θαλάῃς τὸν ἐγκώμιον ἀμφὶ τρόπον.

Quae verba simul illustrant elegantissimum locum Horatii I. Carm. IV. 5.

*Iam Cytherea choros ducit Venus, imminente Luna:
Iunctaeque Nymphis Gratiae decentes
Alterno terram quatunt pede; dum graves Cyclopum
Vulcanus ardens urit officinas.
Nunc decet aut viridi nitidum caput impedire myrto,
Aut flore, terrae quem ferunt solutae.*

Auctor incertus τῶν Κυπρίων, (Athen. XV. p. 682.)

Ἡ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
Πλεξαμένη στεφάνους εὐωδέας, ἄνθεα γαίης,
Ἄν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι.
Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ
Καλὸν αἰδούσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκου Ἰδης.

VII.

I N C E R T I.

Εἰαρινῷ χειμῶνι πανεῖκελος, ὦ Διόδωρε,
 Οὐμὸς ἔρως, ἀσαφεῖ κρινόμενος πελάγει.
 Καὶ ποτὲ μὲν φαίνεις πολὺν ὑετόν· ἄλλοτε δ' αὖτε
 Εὐδὸς ἀβρὰ γελῶν ὄμματιν ἐκκέχυσται.
 Τυφλὰ δ', ὅπως ναυηγὸς ἐν οἴδατι, κύματα μετρώων
 Δινεῦμαι, μεγάλῳ ΚΤΜΑΤΙ πλαζόμενος.
 Ἀλλὰ μοι ἢ Φιλίης ἔκθεες σκοπὸν, ἢ πάλι μίστους,
 Ὡς εἶδω ποτέρῳ κύματι νηχόμεθα.

Anal. T. III. p. 157. Ruhnkenii Epist. Crit. I. p. 85.
 Verbum κύμα ter deinceps v. 5. 6. 8. positum, ferri vix
 potest in tam eleganti carmine. Recte igitur emendasse
 mihi videor v. 6.

Δινεῦμαι, μεγάλῳ ΧΕΙΜΑΤΙ πλαζόμενος.

Euripid. Androm. 835.

Ὡ ναυτίλοισι χείματος λιμὴν φανείς.

Alcaeus apud Heraclid. Ponticum de Alleg. Homeri
 p. 15. ed. Schow. praeclare restitutus a Mitlicherlichio
 meo ad Horatii I. Carm. XIV. hoc modo:

— — — — —
 Τὸ μὲν γὰρ ἐνθεν κύμα κυλινδεται
 Τὸ δ' ἐνθεν. ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσσαν
 Ναὶ φορήμεθα σὺν μελαίνῃ,
 Χειμῶνι μοχθεῦντες μεγάλῳ.

Hinc egregie Corn. Nepos de Attico c. 10. Quodsi gu-
 bernator praecipua laude fertur, qui navem ex hieme

marique scopuloso servat: cur non singularis eius existimetur prudentia, qui ex tot, tamque gravibus procellis civilibus, ad incolumitatem pervenit? Caeterum verba, χειμῶν, χεῖμα et χειμάζεσθαι non solum de amore, sed de aliis etiam animi corporisque morbis gravioribus usurpari solent. V. Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 198. Sophoclis Ajax v. 207. insaniens, *Θολερῶ πέται χειμῶνι νοσήσας*, quod λύσσης πνεῦμα μάργον vocat Aeschyl. Prometh. 889. Lucret. III.

— quia vis morbi distracta per artus
Turbat agens animam, spumans ut in aequore falso
Ventorum validis fervescit viribus unda.

Quid sit χειμάζεσθαι ξῶται, optime expressit Catull.
Epith. P. et Thet. 97.

Qualibus incensam iactastis mente puellam
Fluctibus, in flavo saepe hospite suspirantem.

VIII.

MARCI ARGENTARIJ.

Ὅρνι τί μοι Φίλον ὕπνον ἀφήρησας; ἡδὺ δὲ Πύρξης
Εἰδῶλον κοίτης ὥχετ' ἀποπτάμενον.
Ἡ τὰδε θρέπτρα τίνεις, ὅτι θῆκά σε, δύσμορε, πάσης
Ῥοτόκου κραίνειν ἐν μεγάρῳ ἀγέλης;
Ναὶ βαμὸν καὶ σκῆπτρα Σαρδάπιδος, οὐκ ἔτι νυκτὸς
Φθέγγξαι, ἀλλ' ἔειπες βαμὸν ὃν ὠμοσάμην.

Antholog. Planud. I. Tit. LX. ep. 10. Anal. T. II.
p. 267. V. 2. ὥχετ' ἀποπτάμενον. Hom. Il. B. 70.

Ὡς ὁ μὲν εἰπὼν

Ὀίχεται ἀποπτόμενος, εἰς δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Ita Plato Sympol. p. 139. ed. Bipont. ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἀνδρὶ λήγοντι, ὅπερ ἦρα, οἴχεται ἀποπτόμενος. Cf. Strat. ep. 66. Anal. T. II. p. 374. V. 6. vitium in verbo ἔξεις latere primus animadvertit Iacobs. Emend. in Epigr. p. 53. ubi corrigit: οὐκ ἔτι νυκτὸς Φθέγγει, αἰμάξας βωμόν. Grotius ad sensum bene vertit:

Non tu nocte canes posthac, tibi iuro Serapin
Sacræque: iurati te vocat ara Dei.

Vide, ne legendum sit:

οὐκ ἔτι νυκτὸς

Φθέγγει, ἀλλ' ἩΞΕΙΣ βωμόν, ὃν ἀμοσάμην.

Ibis ad aram, ut apud Petron. Satyr. c. 133.

Et quandoque mihi fortunæ arriserit hora
Non sine honore tuum patiar decus. ibit ad aras
Sancte, tuas, hircus, pecoris pater, ibit ad aras
Corniger.

ἩΞΕΙΝ cum quarto casu construitur v. c. in fragmento ex Aeschyli Prometheo soluto, quod servavit Stephanus Byz. v. Ἀβιοι. Priores versus, nomine Σκυθῶν interposito, legit Valcken. Adnot. in Adoniaz. p. 217.

Ἐπειτα δ' ἦξεis δῆμον ἐνδικώτατον

[Σκυθῶν] ἀπάντων, καὶ φιλοξενώτατον

Γαβίου.

Adde Aeschyl. Prometh. vinct. 709. Hoc imitatur Virgil. Eclog. I. 65. At nos hinc alii sitientes ibimus Afros. Loco Φθέγγειν Meleager ep. 72. dixit γαγνείν. Vtrumque de incondito avium sono proprie adhibitum. Hinc ortum est proverbium, ἑμίδος τρόπον Φθέγγεσθαι, incondita verba deblaterare, quod hominibus interdum

accidit. Γαρεύειν est latinum, garrere. Theocrit. Idyll. I. 136.

Κῆξ' ὀρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι γαρεύσονται.

Sed Stephanus aliqui viri docti malunt ibi legere δαρίσαιτο. Cui emendationi certe nihil ponderis addit Virgil. Eclog. VIII. 55. Certent et cygnis ululae, qui locus referendus potius erat ad Theocrit. Idyll. IV. 136.

Οὐ θεμιτὸν, Λάκων, ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδεν

Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι.

Lucret. III. 6. Quid enim contendat hirundo Cygnis? Illud γαρεύειν rei, de qua agit Theocritus, adeo aptum est, ut, si γαρεύειν τινι graece dici nequeat, ulcus in alia huius versiculi parte quaerendum putem. Pindar. Olymp. II. 154.

σοφὸς ὃ πολλὰ εἰδὼς θυᾶ.

Μαθόντες δὲ, λάβροι

Παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὥς

Ἄκραντα γαρεύετον

Διὸς πρὸς ὄρνιθα θεῶν.

IX.

AGATHIAE SCHOLASTICI.

Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι· εὔτε δ' ἐπέλθῃ
 "Ορθρος ἐλινύται μικρὰ χαριζόμενος,
 Ἀμφιπεριτρύζουσι χελιδόνες, ἐς δ' ἐμὲ δάκρυ
 Βάλλουσι, γλυκερὸν κῶμα παρωσάμεναι·

— — — — —

ᾧ Φθονεραὶ παύσασθε λαλητρίδες. σὺ γὰρ ἔγωγε
 Τὴν Φιλομηλείην γλῶτταν ἀπεθρισάμην.
 Ἄλλ' Ἴτυλον κλαίοιτε κατ' οὔρεα, καὶ γοάοιτε
 Εἰς αἶπος κρανάνῃ αὖλιν ἐφεζόμεναι·
 Βαιὼν ἵνα κνώσσωμεν· ἴσως δέ τις ἤξει ὄνειρος,
 "Ὅς με Ῥοδανθείοις πῆχσιν ἀμφιβαλεῖ.

Antholog. Planud. VII. ep. 65. Anal. T. III. p. 38.
 Inferendum est post versum 4. e codice distichon, quod
 vel Planudes data opera omisit, vel culpa librariorum
 excidit:

"Ὅματα δ' οὐλάοντα φυλάσσεται, ἥ δὲ Ῥοδάνθῃ
 Αὖτις ἐμοῖς στέροισι φροντὶς ἀναστρέφεται.

Lege, ὅματα δ' οὐ λάοντα. Hesychius. Λάων, οἱ μὲν βλέ-
 πων, ἐξ οὗ καὶ λαὸς ὁ βλέπων, οἱ δὲ λάπτων τῇ γλώττῃ —
 ἀλαὸς — ὁ μὴ βλέπων. Versum λάω primam corripit v. c.
 Hom. Odys. T. 229. et dubiae est significationis. Vide
 Schol. ad Hom. l. c. Hoc fortasse causae fuit, cur
 Planudes distichon illud eiiceret. Propert. I. El. XI. 3.

Nostri cura subit memores, ah! ducere noctes?
 Equis in extremo restat amore locus?

V. 8. εἰς αἶπος correctio est Planudea, a Brunckio iam deleta, qui e membranis restituit, εἰς ἔπος κραναὴν αὐτὸν ἐφεζόμεναι.

X.

DIONYSII SOPHISTAE.

Εἴθ' ἄνεμος γενόμεν, σὺ δέ γε στείχουτα παρ'
αὐγᾶς,

Στήθεα γυμνώταις, καί με πνέοντα λάβοις.

Εἴθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ὄφρα με χερσὶν
Ἀραμένη, κομίταις στήθεσι χιονέοις.

Εἴθε κρίνον γενόμεν λευκόχρουν, ὄφρα με χερσὶν
Ἀραμένη, μᾶλλον σῆς χροτῆς κορέσῃς.

Antholog. Planud. VII. ep. 117. Hoc epigramma concinnavit Planudes e tribus diversorum auctorum distichis, quorum primum ἀδέσποτον est. Secundum, quod in membranis inscribitur ἀδέσποτον ὁμοίως, manum etiam emendatricem Planudis expertum est. Nam pentameter hoc modo in codice legitur:

Ἀραμένη χάρισι στήθεσι χιονέοις.

Nulla igitur ratio erat, cur Brunckius secundum distichon coniuncte cum priori ederet, Anal. T. III. p. 162. Idem Lectt. p. 262. Tertium, ait, in membranis non comparet, et spurium videtur; forte ipsius est Planudis, qui sua sibi habeat. Adumbratum est e veteri Scolio, quod habes T. I. p. 158. XIX. Sed neque spurii sunt, neque Planudei hi versiculi, quos, ut in Codice leguntur, describamus:

Θεοφάνους ζευτικόν.

εἶδε κρίνον γενόμεν ἄγένναον, ὅφρα με χερσὶν
ἀρσαμένη μᾶλλον σῆς χροτῆς πορέσῃς.

Exemplo esse potest hoc carmen, quanta omnino Planudis audacia fuerit non modo in corrigendis epigrammatis, sed etiam in mutandis auctorum nominibus.

XI.

ARGENTARIJ.

Ἰσιὰς ἡδύπνοιε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον εὔδεις,

Ἐγχεο, καὶ δέξαι χερσὶ Φίλαις στέφανον.

Ὅν νῦν μὲν θαύλλοντα, μαζαινόμενον δὲ πρὸς ἡῶ

Ὀφει, ἡμετέρης σύμβολον ἡλικίης.

Antholog. Planud. VII. ep. 135. Anal. T. II. p. 269.

V. 1. ἡδύπνοιε Planudi remittendum est, qui in codice invenerat ἡδύπνευστε. Eidem debemus lectionem, μύρον εὔδεις, quae quid sibi velit, prorsus non intelligo. Membranae exhibent μύρον ὅσδεις, quod aliquanto elegantius est. Sed malim legere:

Ἰσιὰς ἡδύπνευστε, καὶ εἰ δεκάκις μύρον ὅσδεις.

Thomas M. v. Μύρον ὅξει Ἀττικοί, οὐ μύρον. Contra ἑλαίου ὅξει dicuntur viri palaeograe studio dediti. Xenoph. Sympos. c. II. 3. αἱ μέντοι γυναῖκες, ἄλλως τε καὶ ἢν (ὅταν) νύμφαι τύχασιν οὔσαι, ὥσπερ ἡ Νειηράτου καὶ Κριτοβούλου, μύρον μὲν τι καὶ προσδέονται. αὐταὶ γὰρ τούτου ἔχουσιν. ἑλαίου δὲ τοῦ ἐν γυμνασίοις ὀσμὴ καὶ παρούσα ἡδίω, ἢ μύρον γυναιξί, καὶ ἀπύσσα ποθεινότερα. Hinc corrigendus est Nicofrati locus apud Ioannem Stob. Serm. LXXII. p. 445. Πόρρω δ' ἂν εἴη καὶ τοῦ δευθῆναι γυνή

ἐγχαίνουσα καὶ ψιμυθίῳ, καὶ ὑπ' ὀφθαλμῶ ὑπογραφῆς, καὶ ἄλλον χρώματος ζωγραφούντος καὶ ἀφανίζοντος τὰς ὀφείας. Gelsnerus pro δεηθῆναι reponit δευθῆναι, F. Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 150. ἀλειφθῆναι. At ista vox sincera est, si quid video. Lege: πόρρω δ' ἂν εἴη καὶ τοῦ δεηθῆναι — καὶ ψιμυθίου, καὶ ὑπ' ὀφθαλμῶ ὑπογραφῆς. Ad sensum epigrammatis potissimum faciunt versus Propertii II. El. XXIX. 15.

*Quae quum Sidoniae nocturna ligamina mitrae
Solverit, atque oculos moverit illa graves:
Afflabunt tibi non Arabum de gramine odores,
Sed quos ipse suis fecit Amor manibus,*

XII.

INCERTI. INEDITVM.

Τᾷδ' ὑπὸ τὰν ἄρκουθον ἵτ' ἀμπαύοντες ὀδῖται
Γυῖα παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὸν ὁδοῦ φύλακι.
Μηφρυδανόσπον δε βαρὴ γονυ κάμνετε μοχθῶ
Καὶ δίψα δολιχὰν ὄμιον ἀνυστάμενοι
Πνοὴ γὰρ καὶ θῶκος σύσκιος αἰ θ' ὑπὸ πέτρῃ
Πίδαξ εὐνήται γυιοβαρὴ κάματον
Ἐνδίων δὲ φυχόντες ὀπωρενοῦ κυνὸς αἶτθμα
Ὡς θέμις Ἑρμείην εἰνὸδιον πίετε.

Extat in codice p. 491. sed valde corruptum.
Versus 3. 4. 5. 6. legendos esse putabam sic:

Μη φύδαν· ὅσσοι δὲ βαρὺ γόνυ κᾶνυτε μόχθῳ

Καὶ δίψῃ, δολιχὰν οἶμον ἀνυσάμενοι.

Πνοὴ γὰρ καὶ θῶκος εὐσκίος, ἥ δ' ὑπὸ πέτρῃ

Πίδαξ εὐνήσει γυνισβαρῇ κᾶματον.

V. 7. ad verbum fere respondet loco Alcaei, *λασίας θάμνω ὑπὸ πλατάνου Καύματ' ὀπωρινότο θυγῶν κυνός*, quem olim cum Tibull. I. El. I. 27. comparabat Muretus:

*Sed Canis aestivos ortus vitare sub umbra
Arboris, ad rivos praetereuntis aquae.*

XIII.

PLATONIS.

Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθίζει Φωνήεσσαν

Φρίσσουσταν πυκνοῖς ΚΩΜΟΝ ὑπὸ Ζεφύροις.

Καὶ σοὶ καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νόμασι σύριγξ

Θελεγμένων ἄξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

Antholog. Planud. I. Tit. XX. ep. 14. Anal. T. I. p. 171. Ad. v. 2. haec animadvertit Brunck. Lectt. p. 30. „Φρίσσουσταν κῶμων, ab interpretibus licet expositum, non intelligo. Suspicio scribendum κῶνον, scilicet τὸ ἄκρον τοῦ δένδρου, seu, singulari posito pro plurali κῶνους. Forte etiam ipsam arborem πίτον, fructus nomine κῶνον appellat.“ Hoc nemini facile probabitur. Lege meo periculo:

Φρίσσουσταν πυκνοῖς ΚΩΜΤΝ ὑπὸ Ζεφύροις.

Κῶμνος est locus arundinosus apud Theophr. Hist. plant. IV. 12. κῶμνους δὲ καλοῦσι, οὗ ἂν ἡ συνηθροισμένος κάλαμος

καὶ συναπλεγμένους ταῖς ῥίζαις. Teste Hesychio κῶμους
etiam significat *laurum* v. Κῶμυδα, δάφνην ἢ ἰστώσι πρὸ τῶν
πυλῶν. Lauro egregie conveniunt epitheta ὑψίκομος,
φωνήεσσα, φρείσσουσα ὑπὸ Ζεφύρους, Virgil. Aeneid. XII. 521.

*Ac velut immissi diversis partibus ignes
Arentem in silvam et virgulta sonantia lauro.*

Scribi autem posse κῶμων pro κῶμυδα vix est quod dubi-
tes. Ita a κόρυς sit κόρυδα et κόρυν. Grotius vertit:

*Haec evecta comis arbor, quae concita crebros
Murmurat ad Zephyros, te rogat ut sedeas:
Et simul haec tam lene sonans aqua, nostraeque can-
tans*

Fistula mox somno lumina victa dabunt.

XIV.

N I C I A E.

Φρουρὸς ἐπὶ σμήνεσσι, Περιτράτου εἵνεκα, μίμνω
Ἐνθάδε, Μαιναλίαν κλιτὸν ἀποπρολιπῶν,
Κλῶπα μελισσῶν δεδοκιμημένος. ἀλλ' ἀλέαυθε
Χεῖρα, καὶ ἀγροτέρου κοῦφον ὄρεγμα ποδός.

Antholog. Planud. IV. Tit. XII. ep. 37. Anal. T. I.
p. 249. Ad hoc epigramma reflexisse videtur Hely-
chius v. Ὀρεγμα, βῆμα, ὄρεγμα, ἄλμα. Male ibi Toup.
Emend. in Hesychium T. IV. p. 344. corrigebat, ῥέγμα,
βάμα. Sententiam versus ultimi non accurate expref-
sit Grotius, quod raro accidit viro summo:

Maenala cur linquam, mihi causa Perifstratus: eius

Hic mea tutatur cura fidelis opes:

Observa fures examinis: ite, manusque

Hinc avidas, tacitos et removete pedes.

Verba: ἀλλ' ἀλέασθε χεῖρα, καὶ ἀγροτέρου κοῦρον ὄρεγμα ποδός· non ad fures, sed ad custodem examinis, Mercurium aut Pana, pertinent. Talem admonitionem plerumque addebant dii agrestes. v. ep. 255. Anal. T. III. p. 198. Antistii ep. 2. Anal. T. II. p. 284. ἢν δὲ παρεμβαίης ἐς ἃ μὴ θέμις, quomodo etiam loquitur Lucian. Ind. Voc. I. p. 87. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρεή, λύνοντός ἐστι τὸ δίκαιον.

XV.

IVLII DIOCLIS.

Δίκτης σοι τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν ΟΙΚΟΣ
ἀδελφῶν

Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἡέρος, ἐκ πελάγευς.

Δικτυβέλει. τούτῳ δ' ἀγνεσι θεοτόκοις.

Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπέβλεπε. τῆς γὰρ ἀπάντων,

Δαῖμον, ἔχεις ἡμέων δῶρε λινοστασίης.

Antholog. Planud. VI. Tit. XV. ep. 14. Anal. T. II. p. 182. Nihil ineptius excogitari potest, lectione v. 1. οἶκος ἀδελφῶν οἱ τρεῖς, de qua miror nihil monuisse Brunckium. Sed et causa corruptae scripturae, et medela in promptu est. Vfus erat auctor verbo rarissimae significationis, quod fraudi fuisse librariis apparet. Lege:

E

Δίκτηά σοι τάδε, Πᾶν, ἀνεθήκαμεν ΕΥΧΟΣ ἀδελφῶν
Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἡέρος, ἐκ πελάγευς.

Εὐχος h. l. est *res vota ac persoluta*, anathema, donarium, de qua verbi vi Lexica vulgo tacent. Ita ranam dedicatam Nymphis a viatore εὐχος vocat Plato ep. 8. Anal. T. I. p. 170.

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, Φιλόμβριον, ὑγρὸν αἰδὼν,
Τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον,
Χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος, εὐχος ἔθηκεν,
Καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀπεσάμενον.

Ita εὐχεσθαι τῷ θεῷ κατὰ τινας, deo aliquid vovere, Graeci dicunt. Plutarch. T. II. p. 294. αἰσθόμενος οὖν ὁ Τέμων τὴν διάνοιαν αὐτῶν ὥρμησε Φεύγειν, καὶ διέφενγεν εὐξάμενος τῷ Ἀπόλλωνι κατ' ἑκατομβῆς. Vid. Calaubon. ad Suetonii Aug. c. 23. Hinc εὐκταῖον non modo est id, quod precibus expetitur, sed etiam, quod ex voto solvitur. Hesychius v. Εὐκταῖον. τὸ κατ' εὐχὴν ἀποδιδόμενον. Quid? quod dii ipsi, quibus vota faciunt homines, εὐκταῖοι dicuntur. Ita Themis εὐκταῖα intelligenda. Vid. Pierfon. ad Moerin v. De Luna Hesychius v. Οὐρανίη δ' αἰεῖ. — ταύτῃ δὲ τὰ γύναια ἤνυχτο διὰ τὸ καὶ αὐτὴν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνι τὰ αὐτὰ παθεῖν. ὅθεν καὶ εὐκταῖαν φασὶν αὐτὴν ἔνιοι.

Iam εὐχος ἀδελφῶν, ἐξ ὀρέων, ἡέρος, ἐκ πελάγευς egregie respondet sententiae, in extremo epigrammate aliis verbis enuntiatae:

τῆς γὰρ ἀπάντων,
Δαῖμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λιγυστασίης.

V. 3. qui desideratur in membranis etiam, a recentiori manu suppletus est sic:

Δικτυβόλει τούτῳ δὲ παρ' ἡϊόνων προκάλαισι.

Vnde certe hoc discimus, ne pentametrum quidem accurate descriptum esse. Neque enim persuadere mihi

possum, auctorem huius versus tam ineptum fuisse, ut v. 3. δικτυβόλῃ reponeret, si v. 4. idem verbum repetitum vidisset. Veram pentametri lectionem debemus Suidae v. Ἀγκη καὶ ἄγκρα. — Ἐν Ἐπιγράμματι.

Θηροβόλῃ τούτῳ δ' ἄγκρασι θηροτόκοις.

Sequitur hinc alterum, in versu 3. si non omnia, saltem haec sincera esse: Δικτυβόλῃ τούτῳ δέ. Quidni vero librarius ille totum hexametrum, casu omissum, ex alio exemplo fideliter descripserit? Nemo aliquid in hoc epigrammate desideraturus fuisset, si hoc modo exaratum invenisset:

Δίκτυά σοι τάδε, Πάν, ἀνεθήκαμεν εὖχος ἀδελφῶν

Οἱ τρεῖς, ἐξ ὀρέων, ἡέρος, ἐκ πελάγευς.

Δικτυβόλῃ τούτῳ δέ παρ' ἡϊόνων κροκάλαισι.

Θηροβόλῃ τούτῳ δ' ἄγκρασι θηροτόκοις.

Τὸν τρίτον ἐν πτηνοῖσιν ἐπίβλεπε. τῆς γὰρ ἀπάντων

Δαΐμον, ἔχεις ἡμέων δῶρα λινоставίης.

XVI.

MACEDONIL. INEDITVM.

Τὸν κύνα, τὰν πήραν τε καὶ ἀγκυλόδοντα σίγνον

Πανί τε καὶ Νύμφαις ἀντίθεμαι Δρυάτιν.

Τὸν κύνα δὲ ζῶντα πάλιν ποτὶ τωύλιον ἄξω

Ξηρὰς εἰς ἀκόλους ξυνὸν ἔχειν ἔταρον.

Primum versum Suidas profert v. σιγύνη, cum hac lectionis varietate:

Τὸν κύνα τὰν πήραν τε καὶ ἀγκυλόεντα σίγνον.

Idem v. 3. v. ἄκολος, legit:

Τὸν κύνα δ' ὡς ζῶντα πάλιν ποτὶ ταῦτιον ἄζω.

Corrigamus igitur:

Τὸν κύνα δ' ὡς ζῶντα πάλιν ποτὶ ταῦτιον ἄζω.

Cf. Lucillii ep. I. Anal. T. II. p. 317. Raro Suidas a scriptura codicis Vaticani discedit, quocum etiam passim communia habet menda, Planude antiquiora. Huius rei exemplum luculentum suppeditat, quod nunc exponendum est, Antipatri epigramma.

XVII.

ANTIPATRI SIDONII.

Ἐκ ποτέ τις Φρικτοῖο θεῆς σεσοβημένος οἶστρεω
 Ῥομβητοὺς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους,
 Θηλυχίτων, ἀσκητὸς εὖσπείροισι κορύμβοις
 Ἀβρῶν τε στρεπτῶν ἄμματι κεκρυφάλων
 ΙΔΡΙΣ ἀνῆρ κοιλῶπιν ἀρειάδα δύσατο πέτρην,
 Ζηνὸς ἐλασθηθεὶς γυιοπαγεῖ νιφάδι.
 Τᾷ δέ κεν ἀρρέγιγτος ἐπένθορε ταυροφόνος θῆρ,
 Ἐς τὸν ἐὸν προμολῶν Φωλεὸν ἐσπέριος.
 Ἀθρήσας δ' εἰς Φῶτα —

Antholog. Planud. VI. Tit. XI. Anal. T. II. p. 13. V. 2. pro ῥομβητοὺς est, qui legere malit ῥομβωδής, quod vereor, ne sit ridiculum. Πλόκαμοι ῥομβητοὶ sunt crines, funima vi tactati ac rotati. In eodem carmine, quod totum describere me piguit, v. 18. dixit Antipater:

— ἐδύησε δ' εὐστροφάλιγγα κόμην.

Catull. de Atty v. 25.

Vbi capita Maenades vi iaciunt hederigeræ.

Juvenal. Satyr. VI. 313.

*Nota Bonæ secreta Deæ, quum tibia lumbos
Incitat, et cornu pariter, vinoque feruntur
Attonitæ, crinemque rotant, ululantque Priapi
Maenades.*

Ῥόμβος etiam de motu et agitatione dicitur, ut apud Pindarum Olymp. XIII. 133. ἐμὲ δ' εὐδύν ἀπόντων ἱέντα ῥόμβον. V. Toup. Epist. Crit. p. 13. ed. Lips. Significantur deinde eodem verbo instrumenta rotunda, quorum frequens usus fuit in sacris Cybelæ. Diogenes Tragicus apud Athenæum XIV. p. 636.

Καὶ τοὶ κλύωμεν Ἀσιαδος μετρηφόρους
Κυβέλας γυναῖκας παῖδας ὀλβίαν Φρυγῶν,
Τυμπάνοισι καὶ βόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων
Βόμβοις βρέμευσας ἀντίχερσι κυμβάλων,
Σοφὴν θεῶν ὑμνωδὸν ἱατρὸν δ' ἄμα.

Locus non integer est. Casaubonus vitium latere ratus v. 4. correxit:

Βρόμοις βρέμευσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Io. Pierfonus Verisim. Lib. II. p. 204. legit:

Τυμπάνοισι καὶ ῥόμβοις, καὶ χαλκοκτύπων
Βόμβοις βρέμευσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Sed vera lectio, nisi omnia me fallunt, hæc est:

Τυμπάνοισι καὶ βόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων
ΡΟΜΒΟΙΣ βρέμευσας ἀντίχερσι κυμβάλων.

Primum nihil frequentius est ista loquendi consuetudine, qua verba *sonum* ac *strepitum* exprimentia, in Cybeles praesertim sacris, poni solent pro instrumentis ipsis. Philodemi. ep. 31. Anal. T. II. p. 91.

Ἐνθάδε τῆς Τρυφῆρας μαλακὸν ῥέθρος, ἐνθάδε κείται
Τρυγόνιον, σαβακῶν ἀνθεμα σαλμακίδων.

Ἡ καλὴ βῆ καὶ δ' οὐ πος ἐνέπρεπεν, ἧ Φιλοπαίγμων
Σταμυλῆ, Μήτηρ ἦν ἐφίλησε θεῶν.

Vbi male Toupius Emendat. in Suidam p. 406. ed. Lips. substituit κῶμος. Vide Brunck. ad Anal. T. III. p. 144. Hesychius: Βερεκύντα βρόμον, Φρύγιον αὐλόν. Σοφοκλῆς Παιμέτιν. Evanthe in epigrammate Phalaeci, Anal. T. I. p. 421. Baccho dedicat:

Στρεπτὸν Βασσαρικῷ ῥόμβον διάσοιο μῦπα
Καὶ σκύλος ἀμφιδόρου στικτὸν ἀχαίνεω
Καὶ κορυβαντείων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων
Καὶ θύρσου χλοερὸν πανοφόρου κάμικα
Καὶ κούφοιο βαρὺν τυπάνου βρόμον.

Varro apud Nonium v. *tonimus*, et *tibinos*:

— Sonitus matris deum *tonimus*;

Tibinos tibi nunc semiviri.

Vossius ad Catull. p. 227. Sed vide Burmann. ad Antholog. lat. T. 1. p. 30. Βόμβοι igitur in fragmento Diogenis Tragicī accipiendi sunt de cornu, sive tibia Phrygia. Cymbalis, quorum erat tinnitus tenuis, hoc verbum minus conveniret. De his apte ad rem Ovid. Fast. IV. v. 183. Aeraque tinnitus aere repulsa dabunt. Ῥόμβοι κυμβάλων sunt cymbala circum Concava Lucretii, Lib. II. v. 618.

*Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum
Concava raucifonoque minantur cornua cantu,
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentes.*

Aes teres vocat Catull. Epithalam. v. 262. in loco simillimo:

*Plangebant alii proceris tympana palmis
Aut tereti tenues tinnitus aere ciebant.
Multis raucifonos efflabant cornua bombos
Barbaraque horribili stridebat tibia cantu.*

Denique ut omnis dubitatio tollatur de ῥόμβοις κυμβά-
λων, Diogeni redditus, testimonium dicat Pindarus,
Fragment. p. 51. ed. Schneider.

*Σοὶ μὲν καταρχαί, μᾶτερ, πάρα
μεγάλοι ῥόμβοι κυμβάλων,
ἐν δὲ καχλάδων κρόταλα
αἰδομένα τε δαῖς ὑπὸ ξανθῆς πεύκαις.*

ut verissime hunc locum constituit Casaubonus. Reiske
in Notis ad Antholog. Cephal. p. 37. corrigit pro
καταρχαί, quod apud Strabonem legitur, καταχεῖ.
Hoc plane a vero aberrat. Expresfit graeca Catullus
de Aty, v. 8.

*Niveis citata cepit manibus leve tympanum
Tympanum, tubam, Cybelle, tua, mater, initia.*

Quem versum nemo facile cum novissimo editore inter-
polatum dixerit. Sed, ut revertar ad Antipatri Sido-
nii epigramma, delenda est macula gravissima, quae
per omnes Anthologiae graecae editiones propagata in
errorem etiam induxit Brunckium, virum acutissimum,
eundemque graece doctissimum, ἰδρὺς ἀνῆρ. Is enim
edidit:

Ἡμῖάνωρ, κοιλῶπιν ὀρειάδα δύσματο πέτρῳ.

In Lect. T. III. p. 125. „Ἡμῖάνωρ, inquit, e coniectura
est, quae mihi iam non probatur. Libri omnes habent,
ut et Suidas, ἰδρὺς ἀνῆρ, quod corruptum videtur. Scri-
bendum cenfeo: ἀβρὺς ἀνῆρ.“ Neutrum verum est.
Mendum illud, quod iam Suidas in Codice, ut vide-

tur, reperit, neque odoratus est, hoc modo tollendum:

ἸΘΡΙΣ ἀνὴρ καὶ λῶπιν θρεῖάδα δύσατο πέτρην.

Hesychius. Ἰθρίς, σπάδων, τομίας, εὐνοῦχος. Sed nemo accuratius de his propudiis egit Suida ipso, v. Ἀρρεν. καὶ Ἀρρενικῶς. Καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἡμιγύναιξ, καὶ διγενής, καὶ θηλυδρίας, καὶ ἔρμαφρόδιτος, καὶ Ἰθρίς, οὗ ἰσχυρὸς τετέρισται. καὶ ἀρρενωπὸς, ὁ ἀνδρόγυνος. καὶ ὁ ἀνδρεῖος. ὁ στερεός. λέγουσι δ' οὕτω τὰ μὲν ἄλλα γύναιος, ἔχοντας δέ τι ἀνδρομορφον. Ἰππῶναξ δὲ ἡμίανδρον, τὸν οἶον ἡμιγύναικα. λέγεται δὲ καὶ ἀποκόπος, καὶ βάκηλος, καὶ ἀνδρόγυνος, καὶ Γάλλος, καὶ γύνυς, καὶ Ἄττις, καὶ εὐνουχώδης. Adde nomen minus notum, Κύβητος, e Photii Lexico, apud Ruhnkenium ad Timaeum p. 11. Huius notae hominem nemo est, quin in Antipatri Sidonii carmine desideraverit. Recte igitur scripsimus, Ἰθρίς ἀνὴρ. Qua de re admonitus Schneiderus, vir eruditissimus, hoc nomine locupletavit Lexicon Criticum, cuius pars prior prodiit a. 1797. A reliquis omnibus abest. Eundem hominem Γάλλον et ἡμιγύναικα θεῆς λάτρην vocat Simonides ep. 112. Anal. T. I. p. 147. A Dioscoride in ep. 11. Anal. T. I. p. 495. dicitur, ἄγνός Ἄττις, Κυβέλης θαλαμηπόλος. Conf. Antisthii ep. I. Anal. T. II. p. 284. Catull. v. 27. Simul haec comitibus Atys cecinit notha mulier. Caeterum restituendus est carmini character doricus e membranis, v. 5. πέτρην. v. 6. Ζυνός. v. 7. eadem exhibent ἐπεσόδογε.

XVIII.

ANACREONTIS.

Ἡ τὸν Θύρσον ἔχουσ', Ἑλικωνιάς· ἡ δὲ παρ' αὐτὴν,
 Ξανθίππη· Γλαύκη δ', ἡ σχεδὸν ἐρχομένη·
 Ἐξ ὄρεος χωροῦσι, Διωνύσω δὲ φέρουσι
 Κισσὸν, καὶ σταφυλὴν, πίκνα καὶ χίμαρον.

Antholog. Planud. IV. Tit. V. ep. 5. Anal. T. I.
 p. 119. V. 2. a Planude interpolatus est. Repone e
 codice Vaticano:

Ξανθίππη, Γλαύκη τ' ἐς χορὸν ἐρχόμεναι.

Hoc non ignoravit Grotius, vertens:

*Thyrfitenens haec est Heliconias: ad latus illi
 Xanthippa et Glauce concelebrare choros.
 Ut veniunt de monte, caprum tibi, Liber, opimum,
 Vvas, atque hederam, munera grata, ferunt.*

Similis argumenti epigramma, quod Antipatri est, edi-
 dit Brunck. Lectt. T. III. p. 155.

Πέντε Διωνύσοιο θεραπνίδες αἶδε σάω τεω
 ἐγτίνοσι θεὰ ἔργα χοροστάσις.

Recte doctissimus Analectorum editor animadvertit,
 v. 1. legi posse σάω τεω. Sed σάωτης epitheton est Bacchi,
 referendum ad Διωνύσοιο. Lege:

Πέντε Διωνύσοιο θεραπνίδες αἶδε Σάω τεω.

Pausanias Corinth. c. 31. p. 184. Εἰσὶ δὲ οὐ μακρὰν τῆς
 Λυκίας Ἀρτέμιδος βωμῷ διαστηκότες οὐ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων.

ὁ μὲν πρῶτος ἐστὶν αὐτῶν Διονύσου, κατὰ δὴ τι μάντευμα ἐπὶ
 κλησὶν Σαώτου· δεύτερος δὲ, Θεμίδων ὀνομαζόμενος. Idem
 Corinth. c. 37. Διόνυσος Σαώτης κατ'ἡμέμενον ξόανον.

XIX.

LEONIDAE TARENTINI.

Θεσπίεες τὸν Ἐρωτα μόνον θεὸν ἐκ Κυθαρῆης
 ἄζοντ', οὐχ ἑτέρου γραπτὸν ἀπ' ἀρχετύπου,
 Ἄλλ' ὃν Πραξιτέλης ἔγνω θεόν, ὃν περὶ Φρύνη
 Δερκόμενος, σφετέρων λύτρων ἔδωκε πόθων.

Antholog. Planud. IV. Tit. XII. ep. 55. Anal. T. I. p. 230. Miror, viros doctos haesisse in verbis, ὃν περὶ Φρύνη Δερκόμενος. Brunckius, Lectt. p. 50. haec non intelligens, et locum corruptum habens, scribendum esse putat: ὃν περὶ Φρύνης αἰδέμενος. Jacobs. Emendat. p. 2. cui haec coniectura subfrigida, neque solita acutissimi viri sagacitate excogitata videbatur, ipse tentavit ὃν παρὰ Φρύνη εὐρόμενος σφετέρων λύτρων ἔδωκε πόθων. Nos vulgatam lectionem teneamus. Fingit auctor epigrammatis, Praxitelem Amoris signum non ab alio vel inchoatum absolvisse, vel repraelentatum imitando expressisse, sed a primo instituisse, intuendo veram Amoris imaginem in Phryne expressam. Huius nimirum puellae beneficio didicerat artifex, quid sit amare. Hinc reddidit, tanquam mercedem, fictum amorem illi, a qua verum acceperat, sive in qua verum cognoverat, ὃν ἔγνω θεόν, ὃν περὶ Φρύνη δερκόμενος, σφετέρων λύτρων ἔδωκε πόθων. Simonides l. c. ep. 53. Anal. T. I. p. 143.

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διημερίβωσεν Ἐρωτα

Ἐξ ἰδίης ἔλκων ἀρχέτυπον κραδίης,

Φρύνη μισθὸν ἐμεῖο διδοῦς ἐμέ.

Δέσποδαι igitur eo sensu dixit Leonidas, quo Latini intueri. Cicero de Fin. B. et M. IV. 13 „Vt Phidias potest a primo instituere signum, idque perficere: potest ab alio inchoatum accipere. huic est Sapientia similis. non enim ipsa genuit hominem, sed accepit a natura inchoatum. hanc intuens debet institutum illud, quasi signum, absolvere.“ Idem pro Archia, 6. Quam multas nobis imagines, non solum ad *intuendum*, verum etiam ad *imitandum*, fortissimorum virorum, expressas, scriptores et graeci, et latini reliquerunt? quas ego mihi semper in administranda republica *proponens*, animum et mentem meam *ipsa cogitatione* hominum excellentium *conformabam*. Grotius locum bene vertit:

*Thespiades verum Veneris venerantur Amorem,
Et qui non alio fluxit ab archetypo,
Sed quem Praxiteles in Phrynes vidit ocellis,
Vtque frui Phrynes posset amore, dedit.*

Voti sui compos factus artifex *Phrynem* fecit *gaudentem* teste Plinio XXXIV. 8. Spectantur et duo signa eius diversos affectus exprimentia, flentis matronae et meretricis gaudentis: hanc putant Phrynen fuisse, deprehenduntque in ea *amorem* artificis, et *mercedem* in vultu meretricis.

XX.

ANTIPATRI SIDONII.

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὀλυμπον ἀναιδέα ΧΕΙΡΑ
NENETΚΑΣ,

Ἐνθεον ἐξ αἰθέου κρατὸς ἀφείτα κόμαν,
Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ὧ πολύτεκνε,
Νῦν στένε τὰν πικρὰν καὶ Φιλάβουλον ἔριν.
Ἄ μὲν γὰρ παίδων σπασίρει πέλας· αἱ δὲ λιπόπνους
Κέκλιται· αἱ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.
Καὶ μόχθων οὐπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην
Ἔστρωται τέκνων ἔσμος ἀποφθιμένων.
Ὡ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιον, ἄπνοος αὐτὰ
Πέτρος ἔση, Νιόβα, Κ' Αἰδί τειρομένα.

Anthol. Planud. IV. Tit. IX. ep. 5. Anal. Brunck.
T. II. p. 18. Furentem prae dolore Nioben ostendit
versu secundo ἔνθεος κόμα. Latini plerumque distin-
guunt crines passos a crinibus sparsis. Illi lugentium
et supplicum, hi vaticinantium sunt et furibundorum.
Sed audaciores poetae crines sparsos, exemplo Graeco-
rum, *insanos* etiam dicunt. Statius Theb. X. 598.

*Ille coronatos iamdudum amplexitur ignes
Fatidicum absorbens vultu flagrante vaporem.
Stant tristes horrore comae, vittasque trementes
Caesaries infana levat.*

Ad quem locum Barthius T. III. p. 1216. *insana*, in-
quit, *caesaries omnia prodigia vincere videtur*. Nolim
equidem Statianum dicendi genus ubique, ut probum,
defendere. Sed prodigium illud *insanae comae aver-*

runcari facile potest exemplis aliquot, ex Anthologia graeca petendis. Dioscorides in epigr. 11. Anal. T. I. p. 495. de Gallo:

ἔκθρων μαινομένην δοῦς ἀνέμοισι κόμην.

Antipater Sidonius ep. 27. Anal. II. p. 13.

ῥομβητοῦς δονέων λυσσομανεῖς πλοκάμους.

Similiter Alcaeus Messenius ep. 8. Anal. I. p. 488.

ἐνθους ῥομβητὴν ἐστροφάλιζε φόβην.

Malum Argûs, quem vocalem fatidicumque fabula tradiderat, propterea *insanam* arborem vocat idem Statius Theb. V. 373. Vix credas, ad talia offendere posse hominem, tritas veterum poetarum, inprimis Graecorum, dictionibus notandis habentem aures. Iniquum tamen iudicem poeta expertus est I. C. Scaligerum, cuius haec extat in istum locum animadversio, Poetic. L. V. c. 12. *insano Epitheto insanam arborem dixit.*

Vltimum epigrammatis, quo de agimus, versum gravi vitio laborare, vel ex hac Grotii, caeteroquin pulcherrima versione apparebit:

Non pudet ad coelum quod palmas femina tollis,
 Impia lymphatas sparsa per ora comas?
 Latonae, foecunda parens, iam conspicias iras,
 Iurgiaque insane mentis acerba gemis.
 Est quae natarum nece palpitat: altera sensu
 Linquitur: huic nimium certa sagitta venit.
 Necdum crede mihi luctus finire: sororum
 Tristia nam sequitur fata virile genus.
 Infausta prognata die: nec meta laborum
 Mors tibi. nam fies, Tantali, morte silex.

Quaerat aliquis, quae ista sit infelicitas, post mortem fieri filicem! Hoc si dixit Antipater, actum est de tota epigrammatis ἐπιδεικτικοῦ venustate. Quemadmodum enim δεικνύναι laepenumero valet *imagines quam simillimas effingere*, (quod nemo melius enucleavit T. Hemsterhuis ad illa Luciani, Φειδίας εἰδείξε τὸν Δία, T. I. p. 11.) ita fortasse ἐπιδεικτικὰ vocari posse, quisquis huius tituli auctor fuit, carmina putavit ea, quae non tam dicere videntur, quam ostendere, h. e. quorum vis omnis posita est in illustratione, et evidentia. Vide Quintil. VI. 2. 32. Facilis hinc aberratio fuit ad meram ingenii ostentationem, ut magno argumento sit, alio sensu haec epigrammata comparari potuisse nugatoriis Sophistarum declamationibus. Sed constituamus hic potius ac confirmemus istam carminis ἐπιδεικτικοῦ proprietatem, qua per partes picturae qualiscunque sensum ac pedetentim eundo, efficere allaborat, ut mentem artificis in conspectu ponat, comprehendens plerumque in fine narrationis summam operis sententia aliqua, quae fortasse originem dedit aculeato isti epigrammati, quod suspenso gradu incedens, τὰ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροαμένοις. Philippi Thessalonicensis ep. 42. Anal. II. p. 223. Antholog. Planud. IV. Tit. IV. ep. 9.

Τίς σου, Κολχίς ἄθεσμε, συνέγραψεν εἰκόνι θυμόν;

Τίς καὶ ἐν εἰδώλῳ βόρβαραν εἰργάσατο;

Αἰεὶ γὰρ διψῶς βρεφέων φόνον. ἢ τις Ἰήσων

Δεύτερος, ἢ Γλαύκη; τίς πάλι σοὶ πρόφασις;

Ἐγὼ καὶ ἐν κηρῷ παιδοκτόνε. σὼν γὰρ ἀμέτρων

Ζήλων εἰς ἃ θέλεις καὶ γραφῆς αἰσθάνεται.

Quae non sufficere ratus Aufonius, addendo uno disticho, id, quod volumus, egregie illustrat, ep. 122.

Quis te pictorum simulavit pessima Colchis,

In natos crudum volvere mente nefas?

Vsque adeone fitis puerorum haurire cruorem,

Vt ne picta quidem parcere caede velis?

Numnam te pellex stimulat? numne alter Iason,

Alter a vel Glauce sunt tibi causa necis?

Quin ne picta quidem sis barbara. namque tui vim

Cera tenax zeli concipit immodicam.

Laudo Timomachum: matrem quod pinxit in ense

Cunctantem prolis sanguine ne maculet.

Timomachi Medeam, *Anxia sollicitis meditantem vulnera gnatis*, ut est in Culice v. 249. Antiphilus describens ep. 20. Anal. T. II. p. 174. hoc modo finit:

Ἀρκεῖ δ' ἂ μέλλῃσις, ἔφα σοφός· αἶμα δὲ τέκνων

Ἐπρεπε Μηδείῃ; κοῦ χερὶ Τιμομάχου.

Callistratus XIII. p. 905. οὐ γὰρ ἀτεγκτος οὐδὲ θηριώδης ἡ εἰκὼν, ἀλλ' εἰς θυμοῦ καὶ ἀνίας ἐνδειξεν διηρεῖτο, ut malim legere, quam, quae vulgata est lectio, *μανίας*. Dixerat auctor paulo ante: καὶ θυμὸς ὑπανίστατο καὶ πρὸς λύπης διάθεσιν μετέβαινον ἡ εἰκὼν. Vide tamen Iacobi Emendat. in Epigr. p. 44.

Ad hanc fere normam explicandum videtur epigramma Antipatri Sidonii. Is non eum finem sibi propositum habuit, ut describendo isto opere ostenderet, Nioben in lapidem mutatum iri, sed in lapidem, *sensu* pristinorum malorum perpetuo *praeditum*. Nimirum repraesentaverat artifex miserrimam matrem, propter subitam natorum mortem tanto horrore correptam, tanto stupore defixam, ut *diriguisse ea malis* cum aliqua veri specie dici posset. Hunc timoris gradum persequens poeta, in eo quasi acumine desinens, vim et efficaciam operis ut imitatus, ita affectus est. Quod quum non intelligerent librarii, versum correxerunt scilicet. Idem fere accidit Scholiastis Homeri apud Villoisonium in loco classico de Niobes infelici sorte, Il. ω. 614.

Νῦν δὲ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὕρεσιν οἰοπόλοισιν

Ἐν Σιπύλλῳ, ὅθι Φασὶ θεῶν ἔμμεναι εὐνάς

Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελαίον ἐρρώσαντο,
Ἐνθα λίθος περ' εἶδον, θεῶν ἐν, κηδεα πέσσει.

Vbi unus e Scholiastis: ἀκυρῶς. πῶς γὰρ ἡ λίθος πέσσει; Φιλήμων δὲ ὁ Κωμικός φησι· ἐγὼ λίθον μὲν τὴν Νιόβην, μὰ τοὺς θεοὺς, οὐδέποτε ἐπέσθην, οὐδὲ νῦν πείθομαι ὡς τοῦτ' ἐγένετο καὶ κηδεα πέσσει, ἀλλ' ὑπὸ τῶν κακῶν — προσηγορεύθη διὰ τὸ μὴ φανεῖν λίθος. Talem nobis exhibet hominem Macedonii epigramma, ipsa nive frigidius, Anthol. Planud. VII. Tit. I. 2. Sed praefat comparare sublimen locum Sophoclis Antig. 823.

ἦκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι
τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιτύλῳ πρὸς ἄκρῳ
τὰν, κισσὸς ὡς ἀτενὴς
πετροῖα βλάστα δάμασεν· καὶ νιν
θαβρῶ τακομένην,
ὡς φάτις ἀνδρῶν
χρῶν τ' οὐδαμᾶ λείπει,
τέγγει δ' ὑπ' ὀφρύσι παγκλαύστοις
δειράδας.

Perpetuus Graecorum imitator Propertius II. Eleg.
20. 7.

*Nec tantum Niobe bis sex ad busta superba
Sollicito lacrymas depluit e Sipylo.*

Iam planum me fecisse arbitror, quae sit vera epigram-
matis sententia, et quomodo corrigendum sit verbum
καὶδι. Legendum enim:

— ἀπνοος αὐτὰ
Πέτρος ἔση, Νιόβα, ΚΗΔΕΐ τειρομένα,

Inter Epitaphia Heroum et Heroinarum, quae „anti-
qua quum apud Philologum quendam reperisset“ latino

sermone convertit Aufonius, unum extat in Nioben ep. 27. cuius archetypum in Anthologia graeca non invenitur, sed dignum illud, quod hoc loco repetatur, quandoquidem commentarii instar est in eam, quam propofui, emendationem:

Niobae, in Sipulo monte iuxta fontem sepultae.

Thebarum regina fui: Sipyleia cautes

Quae modo sum. laesi numina Latoidum.

Bis septem natis genitrix laeta, atque superba,

Tot duxi mater funera, quot genui.

Nec satis hoc divis. duro circumdata saxo

Amisi humani corporis effigiem.

Sed dolor, obstructis quanquam vitalibus, haeret:

Perpetuasque rigat fonte pio lacrymas.

Pro facinus! tantaene animis coelestibus irae?

Durat adhuc luctus, matris imago perit.

Haec ad stabiliendam emendationem, ex parte tantum meam, contulisse satis haberem, nisi vindicanda adhuc esset littera η in verbo $\kappa\eta\delta\epsilon\iota$, quod Antipatro reddimus. Nam in egregio libello, quem futuri in Analecta veterum poetarum graecorum obsidem habemus, vitiosae, quam delevimus, scripturae mendum hoc modo tollere conatus est Iacobsius, (*Emendationes in Epigrammata Anthologiae graecae*) pag. 22.

$\alpha\pi\nu\omicron\sigma\ \alpha\upsilon\tau\alpha$

$\Pi\acute{\epsilon}\tau\sigma\ \epsilon\sigma\eta$, Νιόβα , $\text{ΚΑΛΕΙ}\ \tau\epsilon\iota\sigma\mu\acute{\epsilon}\nu\alpha$.

Quid vero interest inter hanc et illam, qua nos usi sumus, scribendi rationem? Permultum sane! Nam vehementer dubito, an, Melcagro aequalis, Antipater Sidonius, etsi dorica dialecto exaratum sit hoc epigramma, $\kappa\alpha\delta\omicron\varsigma$ pronuntiarit pro $\kappa\eta\delta\omicron\varsigma$. Aleman, sed aeolice scribens, Pindarus etiam, dixit $\kappa\alpha\delta\omicron\varsigma$. Idem facere potuit Sophron in Mimis, sed $\tau\omicron\ \delta\iota\alpha\phi\epsilon\rho\epsilon\iota\ \tau\eta\varsigma$

F

γυναικείας ἑρμηνείας μιμησάμενος. Nam Syracosiae mulieres et Corinthiae, (fortasse etiam Atticae) antiquioris dialecti retinentes, male loquebantur. Theocrito vero, aliisque, qui doricam recentiore adoptarunt, haec et his similia iure suo abiudicabat Valckenarius, Adnotat. in Argumentum Adonias. pag. 199. seqq. Haec legenti mihi in mentem venit eorum, quae in libro, errorum quidem refertissimo, sed laude sua minime privando, de mulieribus Atticis disputavit de Pauw, *Recherches philosophiques sur les Grecs* T. I. p. 189. — *les courtisanes, qui frequentoient librement les écoles des philosophes, étoient infiniment plus instruites, que les femmes de qualité, qui ne parloient peut-être pas même exactement la langue Grecque: et il est aussi très-probable qu'on observoit le même phénomène à Rome; car Cicéron ne cite que cinq ou six dames Romaines dont le langage étoit pur et correct; d'où l'on peut inférer que les autres parloient vicieusement le Latin; et l'on y voyoit jusqu'à des poëtes comiques, tels que Cécilius, pecher à chaque instant contre les regles de la Grammaire en plein theatre.* Haec ultima spectare videntur ad Cicero. Brut. c. 74. Attic. VII. 3. Sed ut hyperbolice omnia expressa sunt, ita tempora misere confusa. Caeterum nemo, quod sciam, locum deprehendit, quem auctori Gallo in mente haesisse, quum haec scriberet, perquam est probabile. Nimirum *Iliacos intra muros peccatur et extra.* Vide, quae de mulieribus Troianis disputat Plato Cratyl. §. 12. ed. Fischer. Plato enim is fuit, cuius auctoritatem, quam non satis religiose, Pavius sequeretur. Is in Cratyl. §. 32. haec ait: οἷσα ὅτι οἱ παλαιοὶ οἱ ἡμέτεροι τῷ ἰῶτα καὶ τῷ δέλτα εἰ μάλᾳ ἐχρῶντο· καὶ οὐχ ἥκιστα αἱ γυναῖκες, αἵ περ μάλιστα τὴν ἀρχαίαν φωνὴν σώζουσι. νῦν δὲ ἀντὶ μὲν τοῦ ἰῶτα, ἢ εἰ ἢ ἦτα μεταστρέφουσιν, ἀντὶ δὲ δέλτα ζῆτα, ὥς δὴ μεγαλοπρεπέστερα ὄντα. Πῶς δὲ; Οἷον, οἱ μὲν ἀρχαιότατοι ἐμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ ἐμέραν· οἱ δὲ νῦν, ἡμέραν. Locum paene vertit, certe in rem suam convertit Cicero de Orat. III. 12. *Equidem quum audio socrum meam Laeliam* (facilius enim mulieres incorruptam antiquitatem conservant, quod multorum sermonis expertes, ea tenent semper, quae

prima didicerunt;) *sed eam sic audio, ut Plautum mihi aut Naevium videar audire. Sono ipso vocis ita recto et simplici est, ut nihil ostentationis aut imitationis afferre videatur. — Quare Cotta noster, cuius tu illa lata, Sulpici, nonnunquam imitaris, ut iota literam tollas, et E plenissimum dicas, non mihi oratores antiquos, sed messorum videtur imitari.*“ Redit tota res, ut apparet, ad solam pronuntiationem, quam tantum abest, ut vitio verterint mulierculis Plato et Tullius, ut potius hoc nomine eas laudaverint. Aliter se res habuit cum Syracosiiis, quarum rusticam in pronuntiando simplicitatem imitatur Theocritus in Adoniazulis, secutus hac in re Sophronem, qui, ut videtur, Mimum fecerat, mulieres Corinthias, in celeberrimo Isthmiorum certamine suo more, dialecto et *soloecismis* blaterantes, deridentem. Quo sensu *Corinthia* verba dici potuisse ab auctore Catal. II. Virgil. T. IV. p. 170. ed. Heyn. si quis affirmaret, me quidem haberet consentientem. Iis, quae de Sophrone et Epicharmo docte disputavit Valckenarius pag. 202. sqq. adde lepidam Vlpianum inter et Myrtylum de verbo *βαλλίζω* altercationem apud Athenaeum Lib. VIII. c. 16. pag. 362. Intelligitur ita, quid sibi voluerit Plautus Menaechm. Prolog. v. 11.

*Atque adeo hoc argumentum Graecissat tamen:
Verum non Atticissat, at Sicilissat.*

Credo autem, Plautum indigitare scriptorum Siculorum, ut Epicharmi et Sophronis consuetudinem, vulgarem sermonem imitandi, et verba vel inusitata recipiendi, vel inaudita cudendi, quum statim exempli causa *Antelogium*, et in ipsa fabula eiusdem commatibus plura addat, v. c. *glandionidem* *suillam*, *laridum* *pernonidem*, alia. Paulo aliter haec accipiebat Muretus Var. Lect. III. c. 13.

Redeamus ad epigramma Antipatri Sidonii, quod nondum perlanatum est. Quis enim non offendat in ipso carminis limine ad illa,

F 2

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὀλυμπον ἀναιδέα χεῖρα νένευκας;

Quis vero unquam graece dixit, χεῖρα νέειν, et quidem πρὸς Ὀλυμπον πρὸ, manus tollere ad coelum? Alterum, νέειν εἰς τὴν γῆν, sive πρὸς τὴν γῆν, demittere caput, oculos, in terram, fatis notum; alterius exemplum nusquam occurrit. Hoc sicco pede transiisse interpretes, est, quod mireris. Ut breviter dicam, quod res est, elegantissimum illud epigramma, duobus mendis, quoad scripturam, levissimis, quoad sensum, maximis diu contaminatum, hoc modo legendum est:

Τίπτε, γύναι, πρὸς Ὀλυμπον ἀναιδέα ΧΕΙΡ' ANENEIKΑΣ,

"Ενθεον ἐξ ἁΐτου κρατὸς ἀφείσα κόμην;

Λατοῦς παπταίνουσα πολὺν χόλον, ὧ πολύτενε,

Νῦν στένε τὰν πικρὸν καὶ φιλάβουλον ἔαν.

Ἄ μὲν γὰρ παῖδων σπαίρει πέλας· ἃ δὲ λιπόπνοος

Κέκληται· ἧ δὲ βαρὺς πότος ἐπιπρέμεται.

Καὶ μόχθων οὐπω τόδε σοι τέλος, ἀλλὰ καὶ ἄρσην.

Ἔστωται τέκνων ἑσμός ἀποφθιμένων.

ὦ βαρὺ δακρύσασα γενέθλιον, ἄπνοος αὐτὰ

Πέτρος ἔση, Νιόβα, ΚΗΛΕΙ τειρομένα.

Videamus nunc, quo in loco reponendum sit hoc epigramma. Extant hodieque Niobes signa Florentiae. Extant item duo Anaglypha, alterum Romanum, de quo agit Visconti in Museo Pio-Clementino T. IV. t. 17. alterum Borgheisum, quod exposuit Winckelman. Monument. 89. Nulli horum operum convenit cum epigrammate Antipatri Sidonii. V. Heyne in Commentt. Societat. Regiae Scient. Gotting. T. X. p. 112. Vnde suspicio oritur, auctorem fecte loqui. Nam multa epigrammata, quae res artium tractant, ficta argumenta habent, ut caute ac circumspecte in iis explicandis sit verlandum. Quandoquidem vero plura olim Niobes signa extitisse constat, adeoque res certo definiri non possit, age, misso Antipatro, aliud

exemplum in medium proferamus, quo probetur id, quod diximus, non semper fidem habendam esse horum carminum scriptoribus.

XXI.

T N C E R T I.

Εἰς Κόροιβον, οὗ μένηται Καλλιμάχος ἐν Ἀλτίων.

Κοινὸν ἐγὼ Μεγαρεῦσι καὶ Ἰναχίδεσσιν ἄδυρμα
ἴδρυμαι Ψαμίδης ἐκδικὸν οὐλομένης.

Εἰμι δὲ Κῆρ τυμβοῦχος· ὃ δὲ κτείνας με Κόροιβος.

Κεῖται δ' ὦδ' ὑπ' ἐμοῖς ποσσὶ διὰ τρίποδα.

Δελφὶς γὰρ Φάμα τὸδ' ἐδέσπιπεν, ὄφρα γενόμεν

Τᾶς κείνου νύμφας σῆμα καὶ ἱστορίης.

Edidisse hoc epigramma Chardon. Rochettium, (v. Magazin Encyclopedique a. 1797.) nuper admodum certior me fecit humanissimus Schneiderus. Nos, quibus commentarios istos evolvere nondum licuit, nostro more memorabile carmen explicabimus. Bis eius mentionem fecit Suidas, quem obiter corrigamus. Primum v. Κῆρ. ἡ ψυχὴ καὶ ἡ θανατηφόρος μεῖρα. Καὶ Κῆρες, αἱ θανατηφόροι μεῖραι, ἥτοι αἱ καὶ ἡναι ἐπιφέρουσαι. Hoc nimirum ridiculum est: et ab omnibus explosum. Ferrem, si Suidas scripisset, ἥτοι αἱ καὶ ἡναι ἐπιφέρουσαι. Nota sunt, quae de Proserpina, Morte, eiusque ministris fabulantur Veteres, eas moribundis criminum particulam decerpere et ita Orco tanquam victimas consecrare. Eurip. Alc. 74.

Στείχω δ' ἐπ' αὐτήν, ὡς κατέρωμαι ξίφει.

Ἰερὸς γὰρ οὗτος τῶν κατὰ χθονὸς θεῶν,

"Οτου τὸδ' ἐγγὺς προτὸς ἀγνίσει τρίχαι.

Virgil. Aeneid. IV. 698.

Nondum illi flavum Proserpina vertice crinem
Abstulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.

Illud *κατάρξασθαι* verbum proprium est de victimis, quas *cultro* signare solebant, ἐκ κεφαλῆων τέμνειν τρίχας vocat Homer. II. Γ. 273. Vid. Valckenar. ad Eurip. Phoen. 576. Non male igitur dicerentur Κῆρες, αἱ θανατηφόροι μοῖραι, ἥτοι αἱ καὶ ἐπιφέρουσαι. Et ita credo scripsisse veterem aliquem glossatorem, quem ob oculos habens Suidas decipi se passus sit prava lectione. Caeterum cum eo consentit, ut vulgo, auctor Etym. M.

Pergit Suidas, interpositis aliquot verbis: Κῆρ δὲ ἡ ψυχή. διότι διὰ πυρός ἐστι. τὸ γὰρ ἐμφυτον θερμὸν, τοῦτο ψυχή.

Εἰμὶ δὲ κῆρ τυμβούλος. ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος.

Vnde Kufferus fecit, et in textum recepit:

Εἰμὶ δὲ κῆρ Τυμβούλου. ὁ δὲ κτείνας με Κόροιβος.

Sed unice vera est lectio codicis Vaticani, Κῆρ τυμβούχος. Tertium distichon legitur apud Suidam v. Δελφός. Ibi *ιστορίη* dat Lexicographus loco *ιστορίας*; quod praefendum videtur. V. 1. malim Ἰναχίδαισιν. Dialectum, quae sibi non constat in hoc carmine, intactam relinquo.

Tam omnium antiquissima, e lapide facta signa, in Coroebi sepulcro se vidisse testatur Pausanias, Attic. c. 43. p. 105. Ἔστι δὲ Μεγαρεῦσι καὶ Κορήβου τάφοι· τὰ δὲ ἐς αὐτὸν ἐπὶ καὶ ὁμῶς τοῖς Ἀργείων, ἐνταῦθα δηλώσω. Sequitur narratio, paucis Mythologis nota, de Psamathe, Crotopi filia. Quae quum puerum, quem ex Apolline conceperat, patris iram timens, exposuisset, isque a canibus dilaceratus esset, Apollo in Argivorum civitatem misit, quam Pausanias vocat, Πόλιν, addens,

ταύτην τοὺς παῖδας ἀπὸ τῶν μητέρων Φαεὶν ἀρπάζειν. — Κόροιβω δέ ἐστι τάφος ἐν τῇ Μεγαρέων ἀγορᾷ· γέγραπται δὲ ἐλεγεία τὰ ἐς Ψαμάθην, καὶ τὰ ἐς αὐτὸν ἔχοντα Κόροιβον· καὶ δὴ καὶ ἐπίθμηά ἐστι τῷ τάφῳ Κόροιβος Φονεύων τὴν Πόινην· τούτων ἀγάλματα παλαιότατα ὅποσα λίθου πεποιημένα ἐστὶν Ἑλλήσιν, ἰδὼν οἶδα. Hanc narrationem prorsus discedere ab argumento epigrammatis nostri, nemo non, me etiam tacente, videt. Quid? quod nullum omnino signum ante oculos auctorem habuisse, sed totam rem finxisse apparet. Vl'us is unice est, quod lemma etiam declarat, Callimachi poemate, indeque epigramma confecit, aptum quidem fabulae, ab Alexandrinis immutatae, non historiae, quam secutus est Pausanias. Ab hoc dissentiunt item latini poetae, Callimachi auctoritatem, ut videtur, secuti. Ovid. Ib. 573.

*Vtque patrem Psamaches condat te Phoebus in ima
Tartara, quod natae fecerat ille suae.
Inque tuos ea Pestis eat, quam dextra Coroebi
Vicit, opem miseris Argolicisque tulit.*

Apud Statium Theb. I. 557. non exponit Linum Psamathe, sed

— poenae metuens (neque enim ille coactus
Donasset thalamis veniam pater) avia rura
Eligit, ac natum septa inter ovilia furtim
Montivago pecoris custodi mandat alendum.

Πόινην vero istam quomodo repraesentet Statius, non est praetereundum v. 596.

— monstrum infandis Acheronte sub imo
Conceptum Eumenidum thalamis: cui virginis ora
Pectoraque, aeternum stridens a vertice surgit
Et ferrugineam frontem discriminat anguis.
Haec tam dira Lues nocturno squallida passu
Illabi thalamis, animasque a stirpe recentes

*Abripere, altricum gremiis, morsuque cruento
Devesci, et multum patrio pinguescere luctu.*

Haec omnia poetarum recentiorum ingeniis deberi, et priscam illam Πούην, in Coroebi sepulcro positam, nihil monstri simile habuisse arbitror. Sed de hac re Pausanias tacet. Habemus adeo quatuor eiusdem notationis, sed pro temporum diversitate diversae significationis verba, Κῆρ, Πούη, Πέστις, Λυες, de quibus plura h. l. dicere, longum sit et alienum. Audiamus potius Heynium, virum praestantissimum, de isto epigrammate haec ad me scribentem: „Nulla Pausaniae aut alterius ratione habita, videndum est ex bonae interpretationis praeceptis primo loco, quid ipsa verba suppeditent. Ex his apparet, Coroebi sepulcro seu tumulo impositum fuisse signum Κηρός. factum hoc esse responso Delphis accepto, ad Psamathe memoriam servandam. Κῆρ pro Πούη loquitur: signum tumulo impositum communi consilio Argivorum et Megarensium: ἄδυσμα est ἀγαλμα, quae notio saepe in epigrammatibus occurrit, notata quoque in Suida. Psamathe οὐλομένη puto esse miseranda. ἐπ' ἐμοῖς ποσσὶ, in tumulo. Ὅφρα γενοίμην τῆς κείνου νύμφης σῆμα καὶ ἱστορίη, haud dubie legendum est ex Suida. Vnde enim repente Dorica forma? Nisi, quod verum esse censeo, totum epigramma dorice fuit exaratum. De Κῆρ τυμβούχος nemo dubitabit. Iam praescriptum est, ad Callimachum respexisse poetam. Nil mirum, si ea fabula diverso modo fuit tractata, sique adeo cum Pausania non convenit. Scilicet nihil commune cum eo habet, nec est epigramma illud, quod sepulcro inscriptum erat, sed ingenii lusus.“

Antequam Apollo ad Crotopi aedes accederet,

— flexos solvit Pythona per orbes
Serpentem, inbelles quem timuere lyrae.

Propert. IV. El. VI. 35. Hoc dei facinus exprimebat anaglyphum in templo Cyziceno, de quo agit epigramma, quod nunc exponamus.

XXII.

I N C E R T I.

Ὁ ΣΤ ἔχει Πυθῶνα ἀπὸ Ἀπόλλωνος καὶ
Ἀρτέμιδος ἀναιρούμενον, καθότι τὴν Λητώ,
πορευομένην εἰς Δελφούς, ἐπὶ τὸ κατασχεῖν
μαντεῖον ἐπιφανεῖς διεκάλυσεν.

Γηγενέα Πυθῶνα μεμιγμένον ἔρπετόν ΟΛΚΟΙΣ

Ἐννεύει Λατῶ, πᾶγχυ μυσταττομένη·

Σκύλαν γὰρ ἐθέλει πιτυτάν θεόν· ἀλλὰ γε τόξον

Θῆρα καὶ αἱμάσσει Φοῖβος ἀπὸ σκοπῆς.

Δελφὸν δ' οὐ θήσει τρίπον ἔνθεον· ΕΚΔΕΔΡΑ-
ΚΟΝΤΩΝ

Πικρὸν ἀποπνεύσει ῥοῖζον ὀδυρόμενος.

Edidit Fr. Jacobs. in Exercit. Critic. T. II. p. 161.
Statius Theb. I. 562.

Postquam coerulei sinuosa volumina monstri
Terrigenam Pythona deus septem orbibus atris
Amplexum Delphos, squammisque annosa terentem
Robora, Castaliis dum fontibus ore trifulco
Fusus hiat, nigro sitiens alimentum veneno
Perculit.

Conspiciebatur in isto Anaglypho Python, tripodem
Delphicum amplexus, (iuxta positus,) quo privare
volebat Latonam accedentem, dum interea Apollo e
specula telis eum conficere conaretur. Primum ver-
sum ita constituit Jacobs:

Γηγενέα Πυθῶνα ἐλιγμένον ἔρπετόν ὀλκοῖς.

Idem v. 3. desiderans rem, qua Python spoliare deam voluerit, corrigit:

Σκύλλειν γὰρ ἐθέλει πινυτὰν θεόν.

Fortasse scripsit auctor epigrammatis:

Γηγενέα Πυθῶνα μειγμένον ἔρπετον ΟΛΜΟΙΣ

Ἐννεύει Λατῶ, πάγχυ μυστατομένη·

Σκυλᾶν γὰρ ἐθέλει πινυτὰν θεόν·

Ὀλμος proprie est vas quodvis rotundum, hinc etiam operculum, tripodi Delphico impositum. Sed tripodes ipsi ὄλμοι vocantur. Sophocles Apollinem ἐνόλμιον dixerat. Zenob. Cent. 3. num. 63. Proverbium ἐν ὄλμῳ κοιμάσθαι satis tritum est. Etymol. M. Ἐνόλμις ἦν τι γένος μαντέων οὕτω καλούμενον. διὰ τὸ ἐν ὄλμῳ κοιμηθῆναι γίνεσθαι. Ὀλμοι δὲ λέγονται οἱ τρίποδες τοῦ Ἀπόλλωνος. Ὅθεν καὶ παροιμία, Ἐν ὄλμῳ εὐνάσω. ὃ δὲ Σοφοκλῆς, ἐνόλμιος ἀντὶ τοῦ μαντικῆς. Vid Suidas v. Ἐν ὄλμῳ ἐκοιμήθη. Spanhem. ad Callimach. p. 388. Iam μίγνυσθαι τινὶ pro παρεῖναι nota est dictio. (Heyne Additam. ad Pindar. p. 37.) Eandem rem hoc modo exprellit Dionys. Perieg. 441.

Τῷ παρὰ Πυθῶνος θύον πέδον, ἧχι δράκοντος

Δελφύνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέχεται ὀλμός.

Commemorato semel tripode, illud σκυλᾶν v. 3. etiam habet, quo referatur, subiectum. Σκυλᾶν γὰρ ἐθέλει πινυτὰν θεόν scil. τοὺς ὄλμους, ut construitur cum duplici accusativo σκυλᾶν apud Homer. Il. O. 427. Dura est ellipsis. Sed in tali scriptore non omnia ad regulam exigenda sunt.

V. 5. Δελφὸν δ' οὐ θῆσει τρίπον ἔρπετον vertit vir doctissimus: Delphicum oracula edentem tripodem non ponet. Fortasse recte! Sed quum sensu carere haec ipsi viderentur, emendavit:

— ἀλλά γε τόξω

Θῆρα καταιμάσσει Φοῖβος ἀπὸ σκοπιῆς
Δελφῖν', οὗ σχήσει τρίπον ἐνθεον·

Verba illa, Δελφὸν δ' οὐ θήσει τρίπον ἐνθεον verti etiam possunt, Tripoda Delphicum non reddet vaticinium, non amplius oracula edet. Quare non video, cur vulgata lectio mutetur.

V. 6. δρακόντων ῥοῖζος potest esse idem ille ὀδοντισμός, ad quem spectasse auctorem putabat Iacobsius, corrigens: ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντων — ὀδυρόμενος. Nos, vix una litera mutata, legendum proponimus:

Δελφὸν δ' οὐ θήσει τρίπον ἐνθεον· ΕΚ Δ' ΑΡ' ΑΚΟΝΤΩΝ *Hom. H. Π. 367.*
Πικρὸν ἀποπνεύσει ῥοῖζον ὀδυρόμενος.

Homer. H. in Apoll. Pyth. 183.

Θεσπεσίη δ' ἐνοπή γένετ', ἄσπετος· ἥ δὲ κατ' ἵλυν
Πυκνὰ μάλ' ἐνθα καὶ ἐνθα ἐλίσσεται, λείβε δὲ Φοινόν,
Θυμὸν ἀποπνεύουσ'.

Quae est emendatio Rubnkenii τοῦ πάνυ Epist. Crit. I. p. 21. Similiter Lucian. Nav. c. 26. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τήν' χεῖρα — ἀποφυσήσας τὸ ψυχιδίον ἅπει, γυφὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα καταλιπών;

Iam totum epigramma, uti legendum arbitramur, adscribamus:

Γηγενέα Πυθῶνα μειμιγμένον ἔρπετὸν ὄλμοις
Ἐκνεύει Λατῶ, πάγχυ μυσαιομένη·
Σκυλαῖν γὰρ ἐθέλει πιπυτὰν θεὸν· ἀλλά γε τόξον
Θῆρα καταιμάσσει Φοῖβος ἀπὸ σκοπιῆς.
Δελφὸν δ' οὐ θήσει τρίπον ἐνθεον, ἐκ δ' ἄρ' ἀκόντων
Πικρὸν ἀποπνεύσει ῥοῖζον ὀδυρόμενος.

XXIII.

I N C E R T I.

Ἐν Μέρφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτὲ μοῖραν
 Εὐδοξον Ἀπιδος τοῦ καλλιτέρου παρὰ ταύρου.
 Κούδεν ἔλεξε· (πόθεν; βοὶ γὰρ λόγον οὐ πόρε Φύτλη,
 Οὐδὲ λάλον μόσχῳ Ἀπιδι στόμα·) ἀλλ' παρ' αὐτὸν
 Λέχρια κείνος στάς, προφανῶς ἐλιχμήσατο λώπην.
 Δηλῶν ὡς ἀποδύσει δὴ βιοτὴν ὅσον οὐπω.
 Καὶ δὴ οἱ ταχέως ἐπελήλυθεν αὐτίκα πότμος,
 Ἡέλους δεκάκις πέντ' ἤδ' ἑτρεῖς ἐσιδόντι.

Antholog. Planud. I. Tit. XXXVII. ep. 23. In
 Analectis Brunckii non extat hoc miseri versificatoris
 epigramma, quod sine dubio Planudes ipse concinna-
 vit e carmine, cuius disiecta membra inveniuntur apud
 Diogenem Laert. Lib. VIII. fin. de Eudoxo: ὅτε δὲ
 συνεγένετο ἐν Αἰγύπτῳ Ἰχόνουφι τῷ Ἡλίουπολίτῃ, ὃς ἄπ' αὐτοῦ
 δοματίων περιελιχμήσατο. εὐδοξον οὖν αὐτὸν ἀλλ' ἐλιγοχρό-
 νιον ἔφασαν οἱ ἱερεῖς ἔσεσθαι, καὶ δ' ἔφη Φαβαρῆνος ἐν ἀπομνη-
 μονεύμασιν. ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον· Ἐν Μέρ-
 φει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίην Εὐδοξον ποτὲ μοῖραν παρὰ
 τοῦ καλλιτέρου ταύρου. κούδεν ἔλεξε. βοὶ γὰρ πόθεν λόγος;
 φύσις οὐκ ἔδωκε μόσχῳ λάλον Ἀπιδι στόμα. παρὰ δὲ αὐτὸν
 λέχριος στάς ἐλιχμήσατο στολήν, προφανῶς τοῦτο διδάσκων,
 ἀποδύσει βιοτὴν ὅσον οὐπω. διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μόρος, δε-
 κάκις πέντε ἐπὶ τρεῖς ἐσιδόντι πλειάδας. Quae verba in hos
 numeros redegit Salmassius Exercitt. Plinian. p. 313.

Ἐν Μέρφει λόγος ἐστὶ προμαθεῖν τὴν ἰδίαν πρόσθε μοῖραν
 Εὐδοξον παρὰ τοῦ καλλιτέρου ταύρου, κούδεν γ' ἔλεξε
 Πόθεν; οὐ γὰρ βοὶ φωνή, φύσις οὐ δῶκε μόσχῳ
 Ἀπιδι στόμα, ἀλλὰ

Παρά δ' αὐτῷ λεγχοῖς σῆς ἐλίχμησε τὸ λῶπος,
 Προφανῶς τοῦτο διδάσκων, ἀποδύσει βιοτὴν ὅσων οὐπω.
 Διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μέρος δὴ δεκάκις πέντε καὶ τρεῖς
 Ἐσιδόντι παῖδας.

Scripturam antiquam in scriptis codicibus Diogenis repertam, paucis admodum mutatis, in hunc ordinem se redegit Salmastius. Carmen igitur foret tetrastrophon, tricolon, sive triplicis metri; nimirum Ionicorum pentametrorum catalecticorum duorum, tum Ionici tetrametri catalectici unius, deinde unius ithyphallici. Sed carmina Ionica minora, quae tetrametris longiora sint, id quod me monebat etiam Santenius meus, apud Graecos aut Romanos non inveniuntur. Deinde eiusmodi catalectici nunquam antibacchio, sed fere anapaesto formantur. Praeterea his Ionicis ithyphallicum subiungi quis vidit? Sed subit mirari, quid sit, quare Salmastius nihil omnino commemoraverit de ea ratione, qua carmen illud legitur in Codice Vaticano p. 325. quem triverat vir eruditissimus! Adponam versus cum lemmate:

Κριναγόρου. Εἰς Εὐδοξον τὸν Κνίδιον συγγραφέα
 περὶ τῆς ἰδίας ζωῆς μαντευσάμενον ἐν Αἰγύπτῳ.
 καὶ ΗΓ ἐτι ἐπέζησεν.

Ἐν Μέρφει λόγος ἐστὶ μαθεῖν ἰδίην ποτε μοῖσιν
 Εὐδοξον παρὰ τοῦ καλλιπέρῳ ταύρου
 Κουδὲν ἔλεξε πόθεν βεῖ γὰρ λόγον οὐ πόρρ φύντην
 οὐδελάλον μόσχῳ ἀπιδιστόμα
 ἀλλαπαρὰντὸν λεγχοῖς σῆς ἐληχμήσατο στῶλον
 προφανῶς τοῦτο διδάσκων ἀποδύσει βιοτὴν
 ὅσων οὐπω διὸ καὶ οἱ ταχέως ἦλθε μέρος δεκάκις
 πέντε καὶ τρεῖς ἐσιδόντα παῖδας.

Ne huic quidem metro aliquid fani inesse, qui in hac eruditionis parte non prorsus sint hospites, facile ani-

madvertent. Nos e codice hoc certe discimus, Planudem non modo ex inepto carmine ineptius confecisse, sed etiam more suo in auctoris nomine aliquid deliquisse. Inscriptit enim ἀδηλον, quod membranae tribuunt Crinagorae. Quanquam, si veri esse velimus, fatendum est, versus istos, siue dictionem spectes, siue numeros, ab ingenio et stilo huius poetae plane abhorrere, ut adeo Planudes causam satis gravem habuisse videatur, cur Crinagorae abiudicaverit. Equidem, quin Diogenes Laertius sit auctor, nullus dubito. Is enim l. c. diserte ait: ἔστι δὲ καὶ ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον.

XXIV.

I N C E R T I.

Κρανίον ἐν τριόδοισι κατοικομένην τις ἔσταθρῶν
 Εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἐδάκρυσε βίου.
 Δεξιτερὴν δ' ἔρξατο ἐπὶ χθόνα, καὶ λίθον ἤκε,
 Κωφὸν μὲν δοκέοντ', ἀλλὰ πνέοντα δίχης.
 Ὅστέον ὡς γὰρ ἐπληξεν ἀφῆλατο, καὶ τὸν ἀφέντα
 Πήρωσε, γλυκεροῦ βλέμματος ἐρφανίσας.
 Καὶ πάλιν εἰς Ἀἶδην ἐκολάζετο· τὴν ἰδίην δὲ
 Ἐκλαυσε χειρῶν εὖστοχον ἀφροσύνην.

Antholog. Planud. I. Tit. XXII. ep. 3. Anal. T. III.
 p. 249. Hoc epigramma vertit, aut potius imitatus
 est Aufonius ep. LXXI.

*Abiecta in triviis inhumati glabra iacebat
 Testa hominis, nudum iam cute calvitium.
 Fleverunt alii: fletu non motus Achilles:
 Insuper et filicis verbere dissecuit.
 Eminus ergo icto rediit lapis ultor ab offe:
 Auctorisque sui frontem oculosque petit.
 Sic utinam certos manus impia dirigat ictus,
 Auctorem ut feriant tela retorta suum.*

Comparet mihi aliquis hanc imitationem cum exemplo
 graeco, et utri primae deferendae sint, diiudicet.
 Quam suave est ad cognoscendum illud:

Εἰκόνα τὴν κοινὴν οὐκ ἔδωκετε βίον.

Hoc animum non advertit Aufonius. Sed τὸ κοινόν,
 quod nominasse satis habebat auctor epigrammatis, ad
 nauseam usque expolivit: *glabra iacebat testa, nudum
 iam cute calvitium.* Hoc nimirum est sapere! Et sen-
 tentiam istam in fine positam nemo desiderasset. Enim-
 vero hic ipse verborum ornatus facit, ut persuadere
 mihi nequeam, Aufonium in tam eleganti ac filicato
 carmine bis posuisse *Auctoris* nomen. V. 6. manifesto
 legendum est:

Auctorisque sui frontem oculosque petit.

Actor est ὁ ἀφ' οὗ v. 5. is qui egit lapidem, ut apud
 Statium Achill. II. 419.

— *fusae Balearicus actor habenae.*

Postea vidi, in editione Ios. Scaligeri a. 1588. excusum
 esse *Actorisque*. Sed in Notis nulla huius mutationis
 ratio redditur. Reliquae, quotquot consului, editio-
 nes, exhibent *Auctorisque*, quod expungi debet.

Μή με κόνι κρύψετε· τί γὰρ πάλι; μηδ' ἐπὶ
ταύτης

Ἵόνος οὐ γνωτὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.

Μαίνεται εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισί με δειλὸν

Εὐρίσκει ξαχίαις, οἷδ' ἐμὲ κεῖν Ἀῖδη.

Χέρσω δ' ἐπεκβαίνει ἐμεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς

Πάρεμαι σταθερῇ μιμνέμεν ὡς ἄταφος.

Reiske Antholog. Cephal. p. 88. Anal. T. II. p. 183.
V. 2. codicis lectio haec est: Ἵονος οὐκ ὄνοσάν five ὄνοσάν
γαῖαν ἐμοὶ τίθετε. Bruncius e conjectura edidit, οὐ
γνωτὴν, quod huic loco non satis convenire apparet,
quamvis notio ista sit pervulgata. Ita Virgil. Aeneid.
V. 870.

*O nimium coelo et pelago confise sereno,
Nudus in ignota, Palinure, iacebis arena.*

Sed videamus primum de dificho secundo, quod
rectius, mea quidem sententia, in membranis, quam
in Analectis scribitur, modo εὐρίσκει mutes in εὐρίσκειν.

Μαίνεται εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρσοισί με δειλὸν
Εὐρίσκειν ξαχίαις οἷδε, καὶ εἰν Ἀῖδη.

Callimachus apud Schol. ad Sophoclis Oed. Col. 249.

Οὐνεκεν οἰκτεῖρεν οἷδε μόνη πολλῶν.

Lucillii ep. 119. Anal. T. II. p. 342. de vento:

²Ἡ θρύας, ἣ πλατάνους οἶδε χαμαὶ κατὰγειν.

Ita Latini passim, ut Propert. II. El. XV. 30.

Verus amor nullum novit habere modum.

Iam altera sententia ἐν χέρσιν βαχχίαις respondet verbis
v. 1. μή με κόνι κρύψητε, altera εἰν Ἀΐδῃ referenda est ad
v. 2. οὐ γνωτὴν γαῖαν ξυοὶ τίθετε. Quod dubium videri
minime potest, reputanti, nomen Ἀΐδης h. l. rariore
usu positum esse pro tumulo. Hinc sensus epigramma-
tis misere lacerati pendet. De qua re non cogitavit
Reiskius, vertens, *saevit in me mare, et vel in ipsis*
desertis litoribus invenire me Orci civem novit.

Si paulo altius respicimus, notiones sepulcri et
regni Plutonii iam antiquiori aetate a Lyricis, deinde
etiam a Tragicis, communicatas inter se et permutatas
esse reperimus. Pindarus Nem. X. 125. de cippo:

Ἐνθεν ἀρπάξαντες ἄγαλ-

μὲ Ἀΐδα, ξεστὸν πέτρον

Ἐμβαλον στέργῃ Πολυδευ-

κεος.

Vide Heynium ad Pyth. V. 130. Additam. p. 79. Mare
ab Aeschilo vocatur ἄδης πόντιος Agam. 660.

ἔπειτα δ' ἄδην πόντιον πεφευγότες.

Quod sepulcrum maris vertit Propert. II. El. I. 88.

Dicam, Troia cades, et Tróia Roma resurges,

Et maris, et terrae longe sepulcra canam.

Sed Burmannus, dictionem vere graecam, *maris sepul-*
cra, delens, manifestum illud librariorum commentum,
Et maris et terrae longa pericla, dignum habuit, quod

G

reciperet. Nae is Propertii ingenium parum habeat peripsectum, qui, utrum a tali poeta profectum sit, aliquantulum dubitare possit. Neque epigrammatum scriptoribus hoc genus dicendi inusitatum est. Anal. T. II. p. 348. ep. 6. Glauci:

Οὐ κόνις, οὐδ' ὀλίγον πέτρας βάρος, ἀλλ' Ἐρασίππου
 Ἦν ἐπαρῆς αὐτῇ πᾶσα θάλασσα τάφος.
 Ὡλετο γὰρ σὺν νηϊ, τὰ δ' ὀστῖα ποῦ ποτ' ἐκείνου
 Πύθεται, αἰθυσίαις γνωστὰ μόναις ἐνέπνιν.

Ex uno eodemque fonte hausisse videtur Propertius, cum Glaucio ad verbum fere consentiens III. El. VII. 9.

*Et mater non iusta piaē dare debita terrae,
 Nec pote cognatos inter humare rogos.
 Sed tua nunc volucres adsunt super ossa marinae.
 Nunc tibi pro tumulo Carpathium omne mare.*

Hic iterum Burmannus p. 539. monet, Gulielmum Vlamingium adscripsisse, aves marinas, super ossa Paeti adsistentes, esse haliaeetos. Quod etsi ad carminis intelligentiam nihil interest, tamen vel haec animadversio argumento sit, rem non inutilem esse, graecos poetas cum latinis diligenter contendere. Glaucus commemorat mergos, sive fulicas. Alibi occurrunt λάρροι, καύνηες, ἀλκύνες. Vide Dorvill. ad Charit. p. 251. De aquila marina extat praeclarum fragmentum Euripidis apud Valckenar. Diatrib. p. 201.

Ἔα, ἔα.

Ὅρῳ γ' ἐν ἄγκυαῖς νομάδα, κυματοφθόρον
 Ἀλκιάετον τὸν παῖδα χερσεύει μόρος.

Vbi κυματοφθόρον legendum esse, vidit D. Ruhnkenius.

Cicadam mortuam in Archiae ep. 29. Anal. T. II. p. 99.

Ἄιδος ἀμπεριδῆς ἀμφεκάλυψε μυχός.

Auctor incertus ep. 735. Anal. T. III. p. 311.

Τὸν πινυτὸν κατὰ πάντα καὶ ἔξοχον ἐν πολήταις

Ἀνέρα, γηραλέου τέρατ' ἔχοντα βίου,

Ἄιδω μυχίοιο μέλας ὑπεδέξατο κόλπος,

Εὐσεβέων δ' ὁσίην εὐνάσεν ἐς κλισίην.

Agit de hoc epigrammate Toup. Emend. Vol. III. p. 123. ed. nov. ubi defendit illud *μυχίοιο* contra lectionem Ἀΐδω *μυχίοιο*, quam alii substituerunt. Adde Aeschyl. Prometh. 423.

Κελαινός δ' Ἄιδος ὑποβρέμει μυχός

Γᾶς, παγαὶ δ' ἀγνοῶντων ποταμῶν

Στένονσιν ἄλλως οἰκτρὸν.

Aeschylus de Plutonis secessu, auctor epigrammatis de sepulcro loquitur. Hesychius. Ἀΐδας, τύμβος, τάφος. Idem Ἀΐθωνια, θανάσιμα, quaecunque ad mortem ac sepulcra spectant, Plutonia. Horat. I. Od. IV. 16.

Iam te premet nox, fabulaeque Manes

Et domus exilis Plutonia: quo simul mearis —

Hunc locum primus, quod sciam, Graevius Lect. Hesiod. c. IV. de sepulcro intelligi voluit. Quam rationem ferri non posse putavit Mitscherlichius, doctissimus huius carminis interpres, propter apposita, *Manes, domus Plutonia, quo simul mearis*. Sed Manes primum huic sententiae minime obstant, ut quos apud tumulos vel potius in sepulcris versari ubique fabulantur poetae. Tibull. I. El. II. 45.

Haec cantu finditque solum, Manesque sepulcris

Elicit, et tepido devocat ossa rogo.

G 2

Propert. II. El. VIII. 19.

*Exagitet nostros manes, sectetur et umbras
Insuletque rogis, calcet et ossa mea.*

Idem II. El. XIII. 32.

Accipiat Manes parvula testa meos.

Neque vero, *meare* in sepulcrum, quicquam habet,
quod Craevianam interpretationem impedire possit.
Memorabilis extat lectionis varietas in Homer. II. ψ,
244.

— εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν αἰδὶ κεύθωμαι.

Vbi fuerunt qui legerent, αἰδὶ κεύθωμαι, quod exponit
Schol. εἰς ἄδου τὴν κέλευσιν, ὃ ἐστὶ τὴν ὁδὸν, ποιήσομαι.
Pindar. Nem. VII. 27.

Ἄφνεὸς πενιχρὸς τε θανάτου
Παρὰ σῆμα νέονται.

Callimachus H. in D. 131.

— — οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται, πλὴν εὔτε πολυχρόνιον τι φέρωσιν.

Quem locum expressit Propert. II. El. XIII. 39.

*Tu quoque, si quando venies ad fata, memento
Hoc iter. ad lapides cana veni memores.*

Haec verba corrigens Burmannus p. 300. plane in-
quam expertus est divam Criticam:

Molliter ad lapides, cara, redire meos.

Lapides memores sunt μνήματα, monumenta, sepulcra, σήματα, v. Eustath. ad Homer. p. 1310. Venire ad lapides memores i. q. venire ad fata, ἐρχεσθαι ἐπὶ σῆμα, mori: cana, πολυχρόνιος. Sophocles Trachin. 484.

Βέβηκε Δηϊάνειρα τὴν παντοτάτην
 Ὀδῶν ἀπασῶν ἐξ ἀκινήτου ποδός.
 Οὐ δὴ ποδ' ὥς θανοῦσα;
 Πάντ' ἀνήκοας.

Iam domum exilem aliquanto aptius dicere potuit Horatius sepulcrum, quam regnum Plutonis, in quo umbrae exiles versantur. Vide Sophocl. Antig. 891. Electr. 1165. Hedyli ep. 7. Anal. T. I. p. 484.

Τοῦτο Θέων ὁ μόνουλος ὑπ' ἥριον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ.

Incerti ep. 676. Anal. T. III. p. 295.

Καὶ νῦν ἀρκούσῃ τῇδ' ἐπέθου καλύβη.

Diodori Sardiani ep. 8. Anal. T. II. p. 187.

Ἴστω νυκτὸς ἐμῆς, ἥ μ' ἐκρυφεν, οἰκία ταῦτα
 Λαίνα; Κωκύτου τ' ἀμφιγύητον ὕδαρ,
 Οὔτι μ' ἀνὴρ, ὃ λέγουσι, κατέκτανεν.

Habemus adeo Cocytum, in vicinia sepulcri strepentem, ut mirum nemini possit accidere, quare Horatius domum exilem dixerit Plutonium. Sed huius nominis usum ac significationem supra iam exemplis aliquot comprobavimus.

Sensus igitur epigrammatis, cuius causa haec disputatio instituta est, huc redit: Neque levi arena me adspergite, neque iniecta terra me in hoc litore humate. Mare enim in me saevit, meque invenire novit, five in

siccō iaceam, *sive* in tumulo. Quae cum ita sint, locum hoc modo constituamus:

μηδ' ἐπὶ ταύτης
Ἡόνος ὀγκωτὴν γαῖαν ἑμοὶ τίθετε.

Catull. Epithal. P. et Th. 153.

— neque iniecta tumulabor mortua terra.

Propert. III. El. XVI. 23.

*Me tegat arborea devia terra coma.
Aut humet ignotae cumulus vallatus arenae.
Non iuvat in media nomen habere via.*

Agathiae ep. 85. Anal. T. III. p. 65.

Νῦν δὲ σε μὴ κούφῃ κρύπτει κόνις, ἀλλὰ βαρεῖα,
Μὴ τὸ τεὸν κείνῃ λείψανον ἐξεύσῃ.

Pyrri tumulum ὀγκωτὸν τάφον vocat Statyllius Flaccus ep. 10. Anal. T. II. p. 264. de quo vide Heynium ad Aeneid. XI. 849. Notum est Homeri σῆμα χεύειν. Il. H. 86.

Σῆμα τέ οἱ χεύσωσιν ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῃ.

Epigramma incerti auctoris, quod omisit Brunckius, apud Reiskium Antholog. Cephal. p. 108.

Ἄσπερ σε τὸν θάλλοντα νεοῖς ἐπὶ γυμνάδος ἔργαις
Ἄβας, καλλίστοις ἀνδρῶσι τερπόμενον
Ἡΐδῆον, Πρωταρχε, πατὴρ ἐκαλύψατο τύμβῳ
Ὅστιά δ' ὀγκωθεὶς οὗτος ἔδεκτο τάφος —
Λαΐνα δ' ἄγκωσεν τάδε σήματα.

Reliquum est ultimum distichon, quod ita in Codice legitur, ut nullum inde sensum elicere possis:

Χέρσῳ δ' ὑπεκβαίνει ἐμεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς
Πὰρ κειμα σταδεῖν μινόμεν ὥς ἄταφοι.

Fortasse scribendum est:

Χέρσῳ ὑπεκβαίνειν εἰ ἐμεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς,
Πὰρ θινὲ σταδεῖν μινόμεν ὥς ἄταφοι.

Verbum θιν in Codd. passim scribitur θήν, θεῖν, unde κειν sive κειμα facile oriri potuit. Horat. I. Carm. XXVIII. *Pulveris exigui prope litus munera*. Ἡόνες σταδεοὶ dicuntur Antholog. Planud. I. Tit. LVII. ep. 3.

— τὸ δ' ἄγχιον ἐπλήμμυρε
Χεῦμα, καὶ ἐκ σταδεῶν ἤρπασεν ἠόνων.

Caeterum coniecturis meis in loco tam corrupto plane diffidens, epigramma nunc describam ex emendatione Fr. Iacoblii, p. 36.

Μὴ με κόνι κρούητε· τί γὰρ πάλε; μὴδ' ἐπὶ ταύτης
Ἡόνος οὐ μενετὴν γαῖαν ἐμοὶ τίθετε.
Μαίνεται εἰς με θάλασσα, καὶ ἐν χέρστοισι με δειλὸν
Εὐρίσκει βραχίαις, οἷδ' ἐμὲ κενὴ Ἀῖδη.
Χέρστον ὑπεκβαίνειν εἰς μεῦ χάριν ὕδατι θυμὸς,
Ἄρκετ' μοι τραφεῖν μινόμεν ὥς ἄταφοι.

Eiusdem argumenti ac coloris epigramma est, quod sequitur.

XXVI.

P H I L I P P I.

Ἦπειρώ μ' ἀποδοῦσα νέκυν τερχεῖα θάλασσα,
Σύρεις καὶ τέφρης λοιπὸν ἔτι σκύβαλον.

Κῆν Ἀΐδη ναυηγὸς ἐγὼ μόνος, οὐδ' ἐπὶ χέρσου
Εἰρήνην ἔξω Φρικαλέης σπιλάδος.

Ἦ τύμβευε κρατοῦσα κατ' ὕδατος, ἢ παραδοῦσα
Γαίῃ, τὸν κείνης μηκέτι κλέπτε νέκυν.

Antholog. Planud. III. Tit. XXII. ep. 24. Anal.
T. II. p. 235. V. 5. in Codice pro κρατοῦσα, quae Planudis est lectio, scribitur κειοῦσα, quod recepit Brunk. Grotius vulgatam secutus videtur:

Expositum terris nec sic in pace relinquis

Sed cineres vexas aequoris unda meos.

Vnus post mortem sum naufragus, horrida cogor,

Cum teneam terras, saxa timere maris.

Aut me fume tuis et fluctibus obrue totum,

Aut tibi ne terrae tradita membra pete.

V. 3. καὶ Ἀΐδη ναυηγὸς ἐγὼ, quoniam fluctus terram in-
iectam abstulerant. Idem Philippus ep. 12. Anal. II.
p. 215. pontum vocat, ut Aeschylus, Ἀΐδαν.

Ἰστὸς δὲ πᾶς ὤλισθεν εἰς ἄλα πτύσας,

φορτὶς δ' ἐσύρετ' εἰς Ἀΐδαν.

Lucret. V.

— quoniam violento turbine saepe

Correptus nihilo fertur minus ad vada leti.

XXVII.

ARCHIAE.

Οὐδὲ νέκυσ ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα Θῆρις ἐλασθεῖς

Κύματιν, ἀγρύπνων λήσομαι ἠϊόνων.

Ἡ γὰρ ἀλιγέηκτοῖς ποτὶ χοιράσιν ἀγχόθι πόντου

Δυσμένεος, ξείνων χερσὶν ἔκυστα τάφου.

Αἰεὶ δὲ βρομέοντα καὶ ἐν νεκύεσσι θαλάττης

Ὁ τλήμων αἴω δοῦπον ἐπερχόμενον.

Μόχθων δ' οὐδ' Αἰδῆς με κατεύνασεν, ἥνικα μῶνος

Οὐδὲ θανὼν λείη κέκλιμαι ἥσυχίῃ.

Antholog. Planud. III. Tit. XXII. ep. 72. Anal. II. p. 101. Multa in hoc epigrammate novavit Planudes. V. 1. ad marginem codicis cum hac insigni varietate scriptus est:

Οὐδὲ νέκυσ ναυηγὸς ἐπὶ χθόνα θῆρσιν ἐλασθεῖς

Κύματιν.

Quae lectio propterea non spernenda est, quod lemma nos docet, epigramma factum esse *eis ναυηγὸν ἀνώνυμον*. V. 3. *ποτὶ χοιράσιν*. In Codice, *ὕπὸ δειράσιν*, quod recepit Brunck. V. 4. membranae exhibent, *ξείνων χερσὶν ἐκυστα τάφου*, v. 6. *ἀπερχόμενον* pro *ἐπερχόμενον*. V. 8. verbum *λείη* recte Planudes, mea quidem sententia, retinuit, Interpreto, quod supra scriptum est *τελέη*. Hoc tamen praefert Brunckius, T. III. p. 148. „*λείη* sic etiam in Vat. cod. scriptum: at supra correctum *τελέη*, quod melius mihi videtur, immo unice verum. Quid enim est *λείη ἥσυχίῃ*?” Philippus mortuum, cuius ossa, in litore sepulta, mare turbaverat, *ναυηγὸν ἐν Αἰδῇ* dixit. Quidni Archias quietem, a fluctibus turbatam, dicere

potuerit ἡσυχίην οὐ λείην, metaphora sumta a mari pacato, quod λεῖον poetae vocant! Haec est verissima et ingenio epigrammatis nostri inprimis accommodata scriptura. Ποταμούς λείους e Pindaro commemorat Plutarchus de Dicto λάξε βιώσας p. 1130. καὶ τοῖσιν ἀκάρπων μὲν ἀνθρῶν καὶ σκυθίων δένδρων ἄνθεσι τεθελὸς ἀναπέπταται πεδίον, καὶ ποταμοὶ τινες ἀκλαυστοὶ καὶ λεῖται διαβρέουσι. Nunc audi Aeschin. Dialog. III. c. 17. Ἐνθα ἄπονα πάντα καὶ ἀστένηκτα καὶ ἀγήρατα. γαλήνῳ δὲ τις καὶ κακῶν ἄγντος βίος, ἀσαλεύτῳ ἡσυχίᾳ εὐδιαζόμενος.

XXVIII.

ANTONII THALLI. INEDITVM.

Εἰς Κλεάνασσαν ἐν τῷ θαλάμῳ πυρποληθεῖσαν,
μᾶλλον δὲ ἀναρπασθεῖσαν.

Δύσδαιμον Κλεάνασσα, σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο κούρῳ
Ὡριον ἀκμαίης οἶα τ' ἐφ' ἡλικίης.
Ἀλλὰ τεοῖς θαλάμοισι γαμοστόλος οὐχ Ὑμέναιος
Οὐδ' Ἥρης Ζυγίης λαμπάδες ἠντίασαν.
Πένθιμος ἀλλ' Αἰδῆς ἐπεκώμασεν, ἀμφὶ δ' Ἐρινύς
Φοίνιος ἐκ στομάτων μόρσιμον ἤκεν ὅπαι.
Ἡματι δ' ὦ νυμφεῖος ἀνήκτετο λαμπάδι παστὰς
Τούτῃ πυρκαϊῇ οὐ θαλάμων ἔτυχες.

V. 1. 2. lege: σὺ μὲν γάμῳ ἔπλεο κούρου Ὡριος, ἀκμαίης.
V. 3. 4. Inter deos, quorum in tutela matrimonium erat, praecipuum locum obtinebat Iuno, quae hinc

ζυγία, alibi τελεία vocatur. Nam τέλος et τελείσθαι a lacris mysticis tralata sunt ad connubia. Hinc Hefychius: ἐπιτελής, ὡραία γαμήσθαι. V. 5. ἐπεκώμασεν. Suidas v. κώμη. — καὶ ἐκώμασεν. ἀντὶ τοῦ παρεγένετο. Θρήνος δ' εἰς ὑμέναιον ἐκώμασεν· ἡ δὲ τάλαινα οὐπω γυνή καὶ νέκυσ ἐβλέπετο. Inferre πάντα ante γυνή ex epigram. Antholog. Planud. III. Tit. XII. 6. Similiter κατακωμάζειν dixit Eurip. Phoen. 363.

εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
δῶμασιν Οἰδιπόδα.

Frequentius est ἐπικωμάζειν. Aristaenet. II. Epist. I. μὴ φόνου τις, ᾧ γύναι, τὸ σὸν αἰτιάσεται κάλλος, μηδὲ ταῖς σαῖς χάρισιν ἐπικωμάσωσιν ἔρωτες, sive, ut Abreschius, consentiente T. Hemsterhusio, edidit Erinnus. Reliqua verba v. 5 et v. 6. leguntur apud Suidam v. Erinnus. Idem in medium profert, sed vitiose scriptum, ultimum distichon, v. Νυμφεῖος οἶκος —

Νημάτια ᾧ νύμφιος ἀνῆπτετο λαμπάδι παστὰς,
Τούτῳ πυρκαϊῆς οὐ θαλάμων ἔτυχες.

Vbi consulendus est Toupius. Erinne ep. 3. Anal. I. p. 58. v. 5.

Ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὕφ' ἃς δόμον ἄγετο πύκνας
Ἐφ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγς πυρκαϊῆς.

Locus obscurus, quem illustrare videtur Propert. IV. El. III. 13.

Quae mihi deductae fax omen praetulit, illa
Traxit ab everso lumina nigra rogo.

Ad epigramma Antonii Thalli inprimis pertinet Ovid. Heroid. Epist. VI. 41.

*Heu! ubi pacta fides? ubi connubialia iura?
 Faxque sub arsueros dignior ire rogos?
 Non ego sum furtim tibi cognita; pronuba Iuno
 Adfuit, et fertis tempora vinctus Hymen.
 At mihi nec Iuno, nec Hymen, sed tristis Erinys
 Praetulit infaustas sanguinolenta faces.*

XXIX.

LEONIDAE TARENTINI.

Τὸν χαρίεντ' Ἀλκμᾶνα, τὸν ὑμνητῆρ' ὑμεναίων
 Κύκλον, τὸν Μουσῶν ἄξια μελφάμενον,
 Τύμβος ἔχει, Σπάρτας μεγάλαν χάριν. Εἰθ' ὄγε
 ΛΥΔΟΣ
 Ἄχθος ἀποξέριψας, οἴχεται εἰς Ἀῖδην.

Antholog. Planud. III. Tit. XXV. ep. 45. Anal.
 T. I. p. 241. Impeditum huius epigrammatis sensum
 impeditiorem etiam reddidit Planudes recepta in tex-
 tum correctione: εἴθ' ὄγε Λυδὸς — οἴχεται εἰς Ἀῖδην.
 Hanc lectionem mutuatus est ab Antipatro Thessaloni-
 censi, qui dixerat de Alcmane ep. 44.

Κεῖται δ' ἡπείροις διδύμαις ἔρις, εἴθ' ὃ γε Λυδὸς,
 Εἴτε Λάκων.

Suppeditabant autem membranæ verbum corruptum,
 quod quum non intelligeret monachus, ab ingenio
 auxilium petiit, speciosum quidem, sed prorsus incer-
 tum. Nimirum scriptura codicis haec est:

Τύμβος ἔχει, Σπάρτης μεγάλην χάριν. εἴθ' ὅγε λαισθός
 "Αχθός ἀποβρίψας οἴχεται εἰς Αἶδαν.

Quid vero est λαισθός? Hoc equidem iuxta cum iis scio, qui nesciunt. Apud Suidam legimus: λαιστόν. τὸ ἀχθεῖνόν. Putabam aliquando, Lexicographum respexisse ad epigramma Leonidae, et locum ita sanandum esse:

εἴθ' ὅ γε λαιστόν
 "Αχθός ἀποβρίψας οἴχεται εἰς Αἶδαν.

Sed obstat auctoritas D. Ruhnkenii, Criticorum facile coryphaei, qui verbo λαιστόν obelum apponens, reposuit, ἄλαστον. τὸ ἀχθεῖνόν, Epistol. Crit. I. p. 87. Hoc me in viam reduxit. Incidi mox in alium Suidae locum, ubi mentio fit epigrammatis nostri, v. Λαῖσθος ὁ ἑσχατός. καὶ λαισθῶ, ἑσχατῶ. εἴθ' ὅγε λαισθός ἄχθός ἀποβρίψας οἴχεται εἰς Αἶδαν. περὶ Ἀλκιμῆος ὁ λόγος. Haec igitur vera esse videtur lectio, quanquam mentem Leonidae me non satis perspicere fateor. Grotius in alia omnia abiit, vertens:

Egregium celebrare thoros Alcmana iugales
Qui cecinit Musis digna sacratus olor,
Terra tegit. Seu, Sparta, tua est hic gloria, sive
Lydus, regna petens infera, iecit onus.

XXX.

S A P P H V S.

Τιμάδος ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
 Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
 Ἐς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθηγέι χαλκῷ
 Ἄλικες ἡμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Antholog. Planud. III. Tit. XII. ep. 24. Anal. T. I.
 p. 55. V. 3. iterum Planudes substituit νεοθηγέι χαλκῷ
 lectioni codicis νεοθαγεῖ σιδήρῳ, unde recte Brunck. fecit
 νεοθαγι σιδήρῳ. Ita in Archestrati fragmento apud Athen.
 Lib. VII. c. 16. p. 306. olim scribebatur:

ὅν δ' ἢ πυρρὸς ἰδεῖν, καὶ μὴ λίαν μέγας, ὅττ' ἔν
 ὄρεθ' ἢ πενήσαντα δέμας νεοθηγέι μαχαίρᾳ,

sed Casaubonus p. 535. dudum emendavit νεοθηγι
 μαχαίρᾳ.

XXXI.

A S C L E P I A D I S.

Τὼ παρέρπων, μικρὸν, εἴ τι χαρτὸν, εἰσάκουσον
 Τὰ Βότρυος περιττὰ ΔΗΤΑ κήδη,
 Ὃς πρέσβυς ὀγδώκοντ' ἑτῶν τὸν ἐκ νέων ἔθαψεν,
 Ἦδη τι τέχνη καὶ σοφὸν λέγοντα.
 Φεῦ τὸν τεκόντα, Φεῦ δὲ καί σε, Βότρυος φίλος παῖ,
 Ὅσων ἄμοιρος ἡδονῶν ἀπλώου.

Anal. T. I. p. 219. Varietatem lectionis vide apud Reiskium Anthol. Cephal. p. 199. Vehementer languet illud, δὴ τὰ κήδη, v. 2. uti in M. scribitur. Malim:

Τὰ Βότρυος περισσ' ὍΔΙΤΑ κήδη.

Ita ubique loqui solent epigrammatum scriptores. Asclep. ep. 39.

ὦ παρ' ἐμὸν στείχων κενὸν ἥριον, εἰπὸν ὀδῖτα.

Carphylid. ep. 2. Anal. T. II. p. 401.

Μὴ μέμψῃ παριῶν τὰ μνήματά μου, παροδῖτα.

Epigramma incerti, quod edidit Majanhus Epist. I. ad Burman. Antholog. Latin. T. II. p. 10.

Tu, qui carpis iter gressu
 Properante, viator, siste
 Gradum, quod peto parva
 Mora est. — — —

XXXII.

A N T I P H I L I.

Εἰς τῶνον ἐξαρχθέντα ὑπὸ ἀρότου.

Οὐχ ὅτι με φθίμενον κῆδος λίπεν ἐνθάδε κείμεναι
 Γυμνὸς ὑπὲρ γαίης πυροφόροιο νέκυς.
 Ταρχύθην γὰρ ἐγὼ τὸ πρὶν ποτε· νῦν δ' ἀροτῆρος
 Χερσὶ σιδηρεῖη μ' ἐξεκύλισεν ὕνις.
 Ἡ ῥα κακῶν θάνατόν τις ἔφη λύσιν· ὀππότ' ἐμεῖο
 Ξεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον οὐδὲ τάφος.

Edidit Enn. Q. Visconti, *Iscrizioni Greche Triopce* p. 104. Mirum est, vocem ὕνις h. l. corripit et scribi ὕνις, quod, nisi ab epigrammatum scriptoribus, factum esse non arbitror. Aliud exemplum commemorat Suidas v. ὕνις. γεωργικὸν ἐργαλεῖον, καὶ ῥόπαλον. ἐν ἐπιγράμματα· ἰστοβόην τε σὺν γυροῖς ἀρότοις καὶ φιλόγειον ὕνι. τὸ δὲ τὸ μακρόν. Videtur igitur notare hanc licentiam Lexicographus. V. 5. vertit Visconti: *Aliquis enimvero aiebat mortem malorum esse finem; quando mihi neque tumultus, o hospes, postrema calamitas est.* Haec est versio ad litteram, probans, verbis graecis aliquid vitii inhaerere. Atque huic incommodo occurrere voluit is, qui censuram libri Viscontini egit in commentariis le-nensibus, scribendo:

Ἡ ῥα κακῶν θάνατόν τις ἔφη λύσιν· οὐ ποτ' ἐμεῖο
 Ξεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον, οὐδὲ τάφος.

Sed hac lupus, hac canis aiunt. Altera sententia alteri repugnat. Vnice vera est lectio Apographi nostri:

Ἡ ῥα κακῶς θάνατόν τις ἔφη λύσιν. ὀππότ' ἐμεῖο
 Ξεῖνε, πέλει παθέων ὕστατον οὐδὲ τάφος.

„Male mortem solutionem dicunt, quandoquidem mihi neque tumultus postrema calamitas est.“ Auctor fragmenti apud Stobaeum Serm. CXIX. quod recte Plutarcho tribuit Wytttenbachius: ἀπολύεσθαι γὰρ τὸν ἀποδηήσκοντα, καὶ τὴν τελευτὴν ἀπόλυσιν καλοῦσιν. — τοῦτο γὰρ δέμας ὀνομάζουσιν, ὡς δεδεμένης ὑπ’ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς ἐν ταῦτα παρὰ φύσιν. Vide praeclarum interpretem ad Plutarch. de S. N. V. p. 135. Antholog. Planud. I. Tit. XXXVII. ep. 3. Palladae:

Σῶμα, πάθος ψυχῆς, ἔδης, μοῖρ’, ἄχθος, ἀνάγκη,

Καὶ δῆμος κρατερός, καὶ κόλασις βασάνων.

Ἄλλ’ ὅταν ἐξέλθῃ τοῦ σώματος, ὡς ἀπὸ δεσμιῶν

Τοῦ θανάτου, φεύγει πρὸς θεὸν ἀθάνατον.

Vbi v. 2. δεσμός recte edidit Brunck. Anal. T. II. p. 434.

XXXIII.

C R I N A G O R A E.

Τὴνδ’ ὑπὸ δύσβωλον θλίβει χθονὰ φωτὸς ἀλιτροῦ

Ὅστέα μισητῆς τύμβος ὑπὲρ κεφαλῆς,

Στέρνα τε ΠΛΕΙΑ ΔΟΛΟΙΟ, καὶ οὐκ εὖοδμον
ἑδόντων

Πρίονα, καὶ κάλων δούλιον οἰοπέδην,

Ἄτρεϊχα καὶ κόρσιν Εὐνιδίου, ἡμιπύρρωτα

Λείψαν’, ἔτι χλωρῆς ἔμπλεα τηκεδόνος.

Χθῶν ὧ δυσνύμφευτε, κακὸς κήνευς ἐπὶ τέφρης

Ἀνδρὸς μὴ κούφῃ κέκλιτο, μὴδ’ ὀλίγῃ.

H

Antholog. Planud. III. Tit. XXIX. ep. 1. Anal. T. II. p. 150. Illud v. 3. *πλεῖν δόλοιο* emplastrum est Planudeum, auctore suo dignissimum, quod non animadvertit Brunckius. Nihil magis ab hoc loco alienum erat. Sed in animum induxerat Planudes, editionem dare, ut nostri Critici loquuntur, emendatam, aut potius emendatiorem. Hinc omnia epigrammata, vitiose in membranis scripta, aut omisit, quia, quomodo corrigeret, non habebat, aut recepit, sed coniecturis, ridiculis saepe, inquinata. Scriptura codicis haec est:

Στέρνα τε πεκρικοντα, καὶ οὐκ εὐδμον ὀδόντων.

Idem librarius vel ipse coniecit, vel aliunde sumsit lectionem, Planudea certe tolerabiliorem:

Στέρνα τ' ἐποκρίοντα, καὶ οὐκ εὐδμον ὀδόντων.

Fortasse tamen aliter scripsit Crinagoras, de quo videant me acutiores. Quod mihi in mentem venit, eiusmodi est, ut ampliare praestet, quam aliis palmam praeripere. Extat simillimum epigramma Philippi Thessalonicensis, qui *στέρνα* illa *πεκρικοντα* appellare videtur *πλευρά σαρκολιπῇ*, Anal. T. II. p. 230.

*Τῇ μὲν ἐρημοκόμης κεῖται καὶ χῆρος ὀδόντων
Κόρη· τῇ δὲ χειρῶν πενταφυσὶς ὄνυχες,
Πλευρά τε σαρκολιπῇ, ταρσὶ δ' ἐτέρωθεν ἄμοιραι
Νευρῶν, καὶ κάλων ἐκλυτος ἄρμονιη.*

Grotius Planudis vestigia pressit:

Corque dolos spirans et ferras oris olentis
Vinclaque serviles quae tenuere pedes.

XXXIV.

I N C E R T I.

Ἄρτι γενῶν σε χελιδῶν οὔσαν μητέρα τέκνων,
 Ἄρτι σε θάλλουσιν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι,
 Αἰξας ἔντοσθε νεοσσοκόμοιο καλῆς
 Νόσφισεν ὠδῶν τετραέλικτος ὄφης,
 Καί σε κινυρομένην ὅπ' ἄθροος ἦλθε δαΐζων,
 Ἦρπεεν ἐσχαρίου λαβρὸν ἐπ' ἄσθμα πυρός.
 Καὶ θάνεν ἡλιτοεργός. ἰδ' ὡς Ἡφαιστος ἀμύντωρ
 Τὰν ἀπ' Ἐριχθονίου παιδὸς ἔσωσε γονάν.

Anthol. Planud. III. Tit. XXIV. ep. 14. Anal.
 T. II. p. 23. Descripsi hoc epigramma ex editione Planudea, quod, me etiam non monente, indicasset versus primus, quo nunquam vidi magis elumbem. Tales hexametros pangere solebant Tzetzes, Planudes, et ut quisque horum simillimus erat, non Antipater, sive is Sidonius fuerit, sive Thessalonicensis. Alterutrum enim auctorem esse huius carminis, e membranis constat, quae versum istum hoc modo exhibent:

Ἄρτι νεηγενέων σε χελιδόνι μητέρα τέκνων.

Pullum hirundinis, quem νεογενὲς χελιδόνος τέκνον vocat Antipater, Achaeus, teste Eustathio ad Hom. II. I. p. 655. audacter dixerat:

Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος,

quocum confer Iuvenal. Satyr. X. 230.

H 2

Ipse ad conspectum coenae diducere rictum
Suetus, hiat tantum, ceu pullus hirundinis, ad quem
Ore volat pleno mater ieiuna,

quoniam nimirum, ut est apud Hom. II. I. 323.

— ὅστις ἀπὸ τῶν νεοσσῶν προφέρει
 Μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει
 αὐτῇ.

Vid. Platon. Sympol. p. 239. ed. Bipont. Istam Achaei audaciam non ferens Eustathius l. c. affirmat, poetam dicere debuisse non *μῶσχον*, sed *νεοττόν* aut *χελιδονιδῆα*. Ita enim Graeci pullos animalium vocabant, nomine parentum flexo in *δεὺς*, ut *λυκιδεῖς*, *καγιδεῖς*, *περιστεριδεῖς* etc. dicebant, lporum, leporum, columbarum pullos, de quibus erudite disputavit Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. v. 121. p. 401. ita quidem, ut in editis Grammaticis vix quicquam praeterea repertum iri sibi ipse persuaderet vir graece doctissimus. Quod secus est. Extant duae glossae apud Suidam, quae non modo doctrinam illam confirmant, sed illustrant etiam locum Aristophanis, cuius venustatem interpretes non satis affecuti sunt. Suidas v. *Χαιριδεῖς*. ἐπὶ τοῦ *Χαίριδος* πεπαιδευμένοι, ἢ μελετῶντες. *Χαίρις* δὲ αὐλητῆς *Θηβαῖος* ἄμους. οὕτω δὲ λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀπὸ τοῦ *Χαίριδος* *Χαιριδεῖς*, καὶ ἀπὸ τῆς *περιστερῶς* *περιστεριδεῖς*. Exscripsit Suidas Scholiaften ad Aristophanis Acharn. 364.

Παῦ εἰς κόρακας· οἱ σφῆκες οὐκ ἀπὸ τῶν θυρῶν;
 Πόθεν προσέπταν οἱ κακῶς ἀπολούμενοι
 Ἐπὶ τὴν θύραν μοι *Χαιριδεῖς* βομβαίλινι.

Quoniam Dicæopolis tibicines istos Thebanos nominaverat *σφῆκες*, ut sibi constaret, postea dixit *Χαιριδεῖς* pullos Chaeridis, qui a Chaeride, tanquam vespæ a parentibus, didicissent τὸ βομβεῖν.

Iterum Suidas v. Περιστεριδεῖς. ὡς περ ἀπὸ τοῦ Χαίριδος Χαίριδεῖς, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς Περιστεριδεῖς.

Paululum conturbari videbatur ista Valckenarii ratio animadversione aliqua, quam e Philemonis Lexico Technologico MS. delibatam cum amico communicaverat D. Ruhnkenius: Λαγίδης, πατρωνυμικόν, ἐκ τοῦ λαγαῶν, ὡς, ὁ τοῦ πελαγοῦ γόνος, Πελαγγίδης, τοῦ λύκου, Λυκίδης, Ἀλεκτορίδης, Χηνίδης, Πεοδικιόνης. Huic etiam glossae adstipulatur Suidas v. Λαγίδης ὁ τοῦ λαγαῶν. Sed ut a Philemone de gradu se deiici non passus est Valckenarius, ita etiam in Suida corrigendum arbitror: Λαγίδης. ὁ τοῦ Λάγου, five Λαγιδεύς. ὁ τοῦ λαγαῶν.

V. 2. Φάλλειν παῖδας ὑπὸ πτέρυγι alii dicunt σώζειν. Antiphanes Excerpt. Grotii p. 625.

Ἔστι φύσις θήλεια βρέφη σώζουσα ὑπὸ κόλποις
Αὐτῆς.

Eurip. Herc. fur. 71.

Οἱ δ' Ἡρόκλειο παῖδες, οὓς ὑπὸ πτεροῖς
Σώζω νεοσσούς, ὄρνις ὡς ὑφειμένη.

Contra ἐπώζειν est, ovis incubare. Epicharmus:

— οὐ τίποτε τέκνα
Ἄλλ' ἐπώζει, καὶ ποιεῖ ψυχὴν ἔχειν.

Hoc tamen verbo pro σώζειν usus erat Aeschylus in Niobe μεταφορικῶς. Hesychius: Ἐπώζειν, ἐπικυαδῆσθαι τοῖς ὡοῖς. Ἀσχύλος Νιόβη μεταφορικῶς,

— ἐφειμένη τάφῳ,
Τέκνοις ἐπώζε τοῖς τεθνηκόσιν.

V. 4. Νόσφισεν — ὄφισ. Hinc corrigendum est epigramma Cyzicenum 10. apud Iacobium Exercitt. Crit. T. II. p. 177. ubi agitur de Archeimoro, ab hydra interfecto:

Ἄ τὸν ἀπ' Εὐριδικᾶς ἔτλα χόλον, ἦμος ἀφοῦθα
Ἰδρος, ὃ γὰρ γενέτας, ὤλεσεν Ἀρχέμορον.

Heynius ibi verba ἀφοῦθα mutanda putabat in ἐπ' οὔθα, ad sensum egregie. Iacobius corrigit ἦμος ἀπ' εἰδα, aut potius, ἀδρός ἦμος. Sed vide, ne legendum sit:

Ἄ τὸν ἀπ' Εὐριδικᾶς ἔτλα χόλον, ἦμος ἀπούρας
Ἰδρος, ὃ γὰρ γενέτας, ὤλεσεν Ἀρχέμορον.

V. 5. ἦλθε δαίζων, recte Brunckius reposuit δαΐζων. Valckenar. ad Adonias. v. 16. p. 308. „Verbis motum significantibus sic, ut notum est, participiorum accedunt futura.“ Adde, verbis motum significantibus, in futuro positis, accedunt participiorum praelentia. Eurip. Med. 1384.

Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθίδας
Αἰγεί συνοικήσασα τῷ Πανδίωνος.

Euripid. Phoeniss. 259.

Σχῆμα Φοινίου μάχης
Ἄν' Ἀρης τάχ' εἴσεται
Παῖσιν Οἰδίου φέρων.

Alii legebant εἴσεται. Schol. ἦν μάχην φέρων τοῖς παῖσιν Οἰδίου ταχέως πορευθήσεται, quod neutri lectioni accommodari posse credebatur Valckenarius, ratus, auctorem huius adnotationis in suo codice scriptum forte reperisse, Ἄν' Ἀρης τάχ' ἔσεται — φέρων. Hoc plane singulare est. Εἴσομαι est futurum verbi εἶμι, et idem quod ἔζομαι. Homer. Odys. O. 215.

Ἄλλ' αὐτὸς καλέων δ' αὖρ εἴπεται.

Ita etiam Latini. Propert. I. El. VI. 33.

*Seu pedibus terras, seu pontum carpere remis
Ibis, et accepti pars eris imperii.*

Eundem errorem erravit Brunckius ad Euripidis
Phoen. p. 316. quod viderat etiam doctissimus Matthiae.

XXXV.

DIOSCORIDIS.

α. Τύμβος ὅδ' ἐστ', ὃν ἔρωπε Σοφοκλῆος, ὅς παρὰ
Μουσῶν

Ἰρην παρθενίην, ἱερὸς ὦν, ἔλαχεν,

Ὅς με τὸν ἐκ Φλιοῦντος, ἔτι τριβόλον πατέοντα

Περῖνον, ἐς χεῦτεον σχῆμα μεθιερμότατο,

Καὶ λεπτήν ἐνέδυθεν αἰλουρηίδα· τοῦ δὲ θανόντος

Εὐθετον ὀρχιστήν τῇδ' ἀνέπαυστα πόδα.

β. Ὀλβιος, ὡς ἀγαθὴν ἔλαχες στάσιν· ἥ δ' ἐνὶ χερσὶ

Κούριμος, ἐκ ποίης ἤδε διδασκαλίας;

α. Εἴτε σοὶ Ἀντιγόνην εἰπεῖν Φίλον, οὐκ ἂν ἀμάργοις,

Εἴτε καὶ Ἥλέκτραν· ἀμφοτέρω γὰρ ἄκρον.

Antholog. Planud. III. Tit. XXV. ep. 41. Anal.
T. I. p. 500. Sophocles quum ad classem contra Samios
deducendam cum Pericle Athenis profectus in insula

Chio devertisset apud Hermestlaum, quò ipse privato, civitas publico utebatur hospite, ibique, ut erat homo ad omnem festivitatem factus ac compositus, cum puero, vinum ministrante, paullo liberius iocando effecisset, ut pudore parvulus suffunderetur, quam pulchre, ait, Phrynichus dixit:

Ἀάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρήϊσι φῶς ἔρωτος.

Hoc audiens, nescio quis, qui accumbebat, gente Eretrius, professione grammatista, his adortus est verbis Tragicorum graecorum principem: σοφός μὲν δὴ σύ γε εἶ, ὦ Σοφόκλεις, ἐν ποιήσει, ὅμως μὲν τοι γε εὖ εἴρηκε Φρύνιχος, πορφυρέας εἰπὼν τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ. εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψει τανδὶ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους οὐκ ἂν ἔτι καλὸς φαίνοιτο. οὐκ ἄρα δὴ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινομένῳ εἰκάζειν ἂν. Quid igitur Sophocles? Γελᾶσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς, οὐδὲ τὸδε σοι ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένη, τὸ Σιμωνίδειον, κέρτα δοκεόν τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρησθαι,

Πορφυρέου ἀπὸ στόματος ἰεῖσα φωνὰν παρθένος;

Οὐδ' ὁ ποιητής, ἔφη, λέγων· Χρυσοκόμαν Ἀπόλλωνα; Χρυσέας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας, καὶ μὴ μελαίνας, χεῖρον ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. Οὐδὲ ὁ φάς· Ροδοδάκτυλον; εἰ γὰρ τις εἰς ῥόδεον χρώμα βάψει τοὺς δακτύλους, πορφυροβαφοῦς χεῖρας καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς ποιήσειε. Qua animadversione percussus bonus grammatista, ridentibus praesertim aliis, animum despondit, et obmutuit. *)

*) Extat elegantissima haec disputatio apud Athenaeum Lib. XIII. p. 603. ducta illa ex Ionis libro deperdito, cui titulum fecerat Ἐπιδημία. Sed quaeritur, quorsum spectet ista Sophoclis cavillatio! Winckelmannus parum perspectum habuisse horum verborum sensum videtur, dum inde effici posse putaret, veteres artifices Apolli-

Venit mihi in mentem huius disputationis, quum ad difficillimum Dioscoridis epigramma delatus, vitam Sophoclis, graece scriptam, denum perlegerem, incideremque in ista verba: *Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μῦθῳ αὐτοῦ Σειρήνας ἐπέστησαν. οἱ δὲ ΧΕΛΙΔΟΝΑ χρωλῶν.* Idem enim librariis, quibus hanc lectionem debemus, accidisse videtur, atque grammaticis, cum Sophocle disputanti, ut pictoribus atque poetis semper aequam fuisse quidlibet audendi potestatem sibi persuaderent. Non equidem nescius sum, aves interdum sepulchris fuisse impositas v. c. aquilam, columbam, anserem, noctuam; et ab hoc fonte fortasse derivatum esse bonum illud dictum, quo Smicrines Archippam, olim suam, tum vero cum Sophocle, aetate iam nimis propecto, consuescentem exagitavit, eam, aiens, *velut noctuas, in tuniculis sedere*, apud Athen. Lib. XIII. p. 592. B. *ἐπὶ δὲ δυσμαίς*

nem pinxisse *χρυσόκομαν*. Quod manifesto falsum est. Hoc vidit etiam, nisi fallor, Carolus Fea ad Hiffor. Artium T. I. c. V. p. 379. Idem sententiam totius disputationis ita constituit: *Ateneo dice in sostanza, che non tutto quello che comparisce bello, o bello si crede comunemente, è creduto tale dai pittori, e ne dà alcuni esempi messi in bocca di Euriso, e di Sofocle.* Ne hoc quidem verum est. Sophocles, si quid video, probare imprimis voluit, aliam esse verborum, quibus poetae, aliam signorum, quibus artifices utuntur, ad animum vim et efficaciam, ratione habita temporis et spatii; quae digna est tanto viro haud dubie animadversio. Hanc iudicii ἀκριβειαν defuisse ludimagistro graeco, non mirabuntur, qui reputaverint, in eundem errorem, nostra etiam et patrum nostrorum memoria, incidisse viros elegantissimos et eruditissimos, anteaquam inventus esset Lessingius, qui picturam et poesein certis ac definitis regionibus circumscriberet. — Toupius de hoc fragmento agens in Epist. Crit. p. 91. ed. Lips. ultima verba corrigenda putat hoc modo: *πορφυροβάθρων χεῖρας — ποίησεis.* *the hands of a purple-dyer, and not of a fine woman.* Egregie!

ἂν τοῦ βίου, (ὁ Σοφοκλῆς) ὥς Φησιν Ἡγήτανδρος, Ἄρχιππην
 ἠγάπησε τὴν ἑταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν· ὅτε
 δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνῆν ἡ Ἀρχίππη, ὁ πρότερος αὐτῆς
 ἐραστὴς Σμικρινῆς, ἐρωτώμενος ὑπὸ τινος, τί πράττει Ἀρχίππη,
 χαριέντως ἔφη ὥσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφῳν κἀθή-
 ται· ubi monet Casaubonus Animadv. p. 379. „tumulis
 interdum animal aliquod, velut noctuam, aut aquila-
 lam — insculpebant.“ Quod verum est. Quanquam
 Smicrines iste noctuas non fictas, sed vivas in animo
 habuisse mihi videtur, fortasse funereas illas, quas in
 sepulcris potissimum vocem lepidam exercere constiat,
 id, quod omnino facere solent bubones. Virgil. Aeneid.
 XII. 862. de Megaera:

*Alitis in parvae subitam collecta figuram,
 Quae quondam in buftis, aut culminibus desertis
 Nocte sedens, serum canit inportuna per umbras.*

Si quis tamen exemplum desideret noctuae, aliorumque
 animalium, in tumulto positum, in promptu est epigr.
 88. Antipatri Sidonii, Anal. T. II. p. 30.

*Μὴ θάμβει, μάστιγα Μυροῦς ἐπὶ σήματι λεύσσω
 Γλαῦκα, βιὸν, χαροπὸν χῶνα, θοᾶν σκύλακα.*

Adde eiusdem epigramma 92. p. 32. unde discimus,
 aquilam fortitudinis, columbam timiditatis fuisse, in
 tumulis etiam, symbolum. Quidni igitur hirundo vo-
 cis suavitatem, qua etiamnum aures nostras Sophocles,
 maximus post hominum memoriam in suo genere poe-
 ta, demulcet repraesentare potuerit? Vt enim inter-
 dum male audiant a voce hirundines, tamen haud de-
 sunt loci, quibus cantum earum non minus praedicari
 videmus, quam lusciniarum. Versum Homeri Od. φ.
 410. in numero non reponimus. Sed audiendus est
 Moschus Idyll. III. 47.

Ἀδονίδες, πᾶσαι τε χελιδόνες, ἅς ποτ' ἔτερπεν,
 Ἄς λαλῆεν ἐδίδασκε, καθεσδόμεναι ποτὶ πρέμνοισι
 Ἀντίον ἀλλάλαισιν, ἐκώκουν.

Homonoëa, Atimeti coniux, non modo Sirenas cantus
 suavitate superasse dicitur, sed, quod aliquanto signi-
 ficantius est, ipsa χελιδονὶς vocatur in epigr. 732. Anal.
 T. III. p. 310.

Ἡ πολὺ Σειρήνων λιγυρώτερη, ἢ παρὰ Βάκχῳ
 Καὶ θοίναις αὐτῆς χρυσοτέρη Κύπριδος,
 Ἡ λαλῆ Φαιδρῇ τε χελιδονίς, ἐνδ' Ὀμόνοισι
 Κεῖμαι, Ἀτιμήτῳ δάκρυα λειπομένη,
 Τῷ πέλον ἀσπασίῃ βαιῆς ἄπο.

(Similiter lusciniā Sirena vocat auctor epigrammatis
 728. Anal. T. III. p. 306.) Quid? quod hirundines
 Apollinis reditum ex Hyperboreis regionibus ad tem-
 plum Delphicum cum cicadis et lusciniis cantu celebra-
 re dicuntur in praeclaro illo Alcaeī Hymno, quem,
 metro licet solutum, nemo facile sine quadam animi
 voluptate legerit apud Himerium Orat. XIV. 10. 11.
 p. 622. ed. Wernsdorf. Ἦν μὲν οὖν θέρος καὶ τοῦ θέρους τὸ
 μέσον αὐτὸ, ὅτε ἐξ Ἵπερβορέων Ἀλκαῖος ἄγει τὸν Ἀπόλλωνα·
 ὅτε δὴ θέρους ἐκλάμποντος καὶ ἐπιδημοῦντος Ἀπόλλωνος θειρόν
 τι καὶ ἡ λύρα περὶ τὸν θεὸν ἀβρύνεται. Ἀιδουσι μὲν ἀηδόνες
 αὐτῷ ὅποσον εἰκὸς ᾄσαι παρ' Ἀλκαίῳ τὰς ὀρνίθας· ᾄδουσι δὲ καὶ
 χελιδόνες καὶ τέττιγες, οὐ τὴν ἑαυτῶν τύχην τὴν ἐν ἀνθρώ-
 ποις ἀγγέλλουσιν, ἀλλὰ πάντα τὰ μέλη κατὰ θεοῦ φθγγό-
 μεναι. Ita Euripides in nobilissimo illo Ionis loco
 posteaquam cygnum et aquilam ad Apollinis templum
 convolantes commemorasset, pergīt v. 170.

Ἐα, ἔα, τίς ὅδ' ὀρνίθων καινὸς προσίβει;
 Μῶν ὑπὸ θριγκοῖς εὐναίαις
 Καρφηγὰς θήσων τέκνοισι;
 Ψαλμοὶ σ' εἰρξουσὶν τόξον —

Κτείνειν δ' ἡμᾶς αἰδοῦμαι
 τοὺς θεῶν ἀγγέλλοντας φήμας
 Θνατοῖς.

Hirundinem vero laedere, eiusque pullos interficere, omnino nefas olim habebatur. Vid. Wyttenbach. ad Plutarchum de S. N. V. p. 48. His ac similibus locis, nisi fallor, inducti sunt librarii, ut crederent, artificem Sophoclis stumulo, ad significandam eius suaviloquentiam, imposuisse hirundinem. Ea etiam defensorem nata est Menagium ad Diogen. Laertium p. 148. qui quum antea substituisset ἀηδὼνα, mox cognitis scriptorum variis exemplis, quibus hirundineae vocis mentio sit perhonorifica, mutata sententia, *χελιδόνος* parocinium suscipiendum sibi esse putavit. Quid vero acciderit Klotzio ad Tyrtaeum p. 78. difficile sit dictu. Verba eius haec sunt: „nec omittere debeo, Sophoclis sepulcro Sirenen impositam fuisse, teste antiquo illius vitae auctore: *Φασὶ δὲ ὅτι καὶ τῷ μνήματι αὐτοῦ σειρήνα ἐπέστησαν* ut luscinia cum pullis Orphei sepulcrum ornabat, vid. Pausan. L. IX. p. 769.“ Ultima verba hirundinis causa adiecta esse credas, quam tamen in conspectum producere non ausus est Klotzius de explicatione eius desperans. Et fraudem ille mendacio cumulavit. Nam Pausanias hoc narrat: *λέγουσι δὲ οἱ Θρᾷκες αἱ τῶν ἀηδόνων ἔχουσι νοστίαις ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ὀρφέου, ταύτας ἥδιον καὶ μείζον τι ἔδειν*.

Ne reliquas difficultates, quibus lectio vulgata premitur, attingam, nunc illud tantum quaero, quomodo fieri potuerit, ut signum in tumulo positum alii Sirena, alii hirundinem esse dicerent! An ulla intercedit inter utramque similitudo? Locus haud dubie corruptus est. Scripsit auctor vitae Sophocleae, aut, quoniam errare ipse potuit, scribere certissime debuit: *Φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρήνα ἐπέστησαν* οἱ δὲ ΚΗΑΗΑΟΝΑ *χαλκῆν*. Quod quid sit, nunc accuratius dicendum est. Nam hinc fortasse pendet sensus epigrammatis, quod explicandum mihi summi.

Diximus supra, Mythologiam Graecorum, tempore poetarum inprimis lyricorum magnas subiisse mutationes, eamque rem vim etiam habuisse ad artes elegantiores. Huiusmodi exemplum illustre et plane luculentum suppeditant istae Κηληδόνες. Eae acceptae referendae sunt sublimi ac foecundo ingenio Pindari, qui novum hoc Sirenum genus invenerat, omnibusque canendi copiis instruxerat in Hymno, seu potius Paeane deperdito, e quo unicus modo extat verficulus apud Paulaniam Phoc. c. 5. p. 810. (Fragm. Pindari p. 38. ed. Schneid.)

Χρυσείη δ' ἐξ ὑπερφύου ἄειδον Κηληδόνες.

Addit Pausanias: οὗτος μέντοι ταῦτα ἐς μίμησιν ἑμοὶ δοκεῖν τῶν παρ' Ὀμήρῳ Σειρήνων ἐποίησεν. Qua in re consentientem habet Eustathium, etsi iam dubitantem, utrum nomen Κηληδῶν merum sit Sirenum epitheton, an Pindarus significare voluerit ἄλλὰ τινα ῥῥικά δαιμόνια, ad Odyss. M. p. 1709. Ἰστέον δὲ ὅτι Πίνδαρος Κηληδόνας λέγει, ποιούσας τοὺς ἀκρωμένους ἐπιλαθέσθαι τῶν τροφῶν ὕψ' ἡδονῆς καὶ οὕτως ἀφαναίνεσθαι. οὐ πάνυ δὲ δῆλον εἶτε Κηληδόνας ἐκεῖνος ἐπιθετικῶς τὰς Σειρήνας λέγει, διὰ τὸν κατ' αὐτάς, Ὀμηρος ἂν εἴποι, κηληθμὸν, εἶτε καὶ ἄλλὰ τινα ῥῥικά δαιμόνια. Vnde apparet, rem iam in oblivione iacuisse aetate Eustathii. Sed omnino verum est, quod idem tradit Odyss. A. p. 1689. ἐν δὲ τοῦ κηλεῖν καὶ αἱ κατὰ Πινδάρῳ Κηληδόνες παράγονται, ἂν Ἀθήναιος (p. 290.) μὲνηται, ὡς θελογουσῶν οὐδὲν ἑλαττον ἤπερ αἱ τοῦ μύθου Σειρήνες. Eiusdem commutatis verba sunt ἀλγηδῶν, χαιρεδῶν, et, quod inprimis notandum, Σειρηδῶν, apud Aufonium Idyll. XI. 20.

Tres in Trinacria Siredones: omnia trina.

Nunc hoc modo teneamus, Κηληδόνας factas esse ad exemplum Sirenum Homericarum. Quae quum ita sint, dubium videri vix potest, easdem etiam ab artificibus imitando expressas et collocatas esse in tumulis (poeta-

rum fortasse et oratorum) id quod egregie comprobatur pulcherrimo vase, a. 1791. Locris reperto, in quo conspicitur figura virginis, lyram pullantis, adscripto nomine ΚΑΛΕΔΟΝΕΣ. Referendum autem esse hoc argumentum ad istam Pindari fictionem, primus omnium vidit eruditissimus Heynius, quum interpres vasis M. Ardito (*Illustrazione di un antico Vaso trovato nelle Ruine di Locri. Napoli. 1791.*) prorsus a vero aberrasset, ratus, verbum Καλεδόνες compositum esse e καλή et ἡδονή, aut legi etiam posse Καλε Οδνες p. 61. quod commentum miror probari potuisse elegantissimo Viscontio. Neutri in mentem venit fragmenti Pindarici. Vera unice est lectio Καλεδονος, sive, quod mihi videtur, Καλεδονες scil. εἰκόν.

Eiusmodi igitur signum facile permutari potuit cum Sirene, praesertim quum veri perquam simile sit, utramque figuram eodem subinde habitu fuisse repraesentatam. In Goriæ certe gemmis asriferis t. 134. Siren occurrit, citharam pullans. Quare recte mihi videor emendasse: Φασι δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρήνα ἐπέστησαν· οἱ δὲ Κηληδόνες χαλκῆν. Atque haec coniectura dudum confirmata est iudicio et consensu Heynii, peritissimi harum rerum arbitri.

Caeterum miretur aliquis, fabulae tam pervagatae, qualis illa Pindari fuit, vix ullam memoriam extare apud scriptores veteres. Enimvero quemadmodum nullus dubito, quin Κηληδόνες istae saepius in sepulcra cum mortuis descenderint, in vasis illis sive graecis sive graecanicis depictae, ita fieri etiam potest, ut vestigia earum, libris scriptis impressa, oblitterata passim iaceant librariorum, monachorumque culpa. Quae sane non de nihilo est suspicio. Latent ista ᾄδικά δαιμόνια, nisi omnia me fallunt, in loco quodam Luciani, a nemine adhuc intellecto. Sermo ibi est de Nigrino philosopho, summa dicendi facultate praedito c. 3. T. I. p. 41. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ὃ ἐταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν αὐτοῦ γνώμην διηγέσθαι, τὸ αὐτὴν τῶν μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς

Σειρήνας ἐκείνας, εἴ τινας ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ΑΗΛΟΝΑΣ, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν ἀποδείξαι· οὕτω θεσπέσια ἐφθίγγετο. Solanus ibi „quas hic, ait, *Luscinias* memoret, mihi non satis confitat. Fabulosas voluisse caetera non obscure innunt. Confule Spanhem. 255. ubi de Lusciniiis multa.“ Quid Spanhemius l. c. de lusiniis monuerit, quaerere nunc non vacat. Sed nullis eum neque eruditionis neque ingenii copiis effecisse, ut vulgatam lectionem a corruptelae suspicione liberaret, hoc, ne inspecto quidem loco, auguror et praefto. Scripsit Lucianus: τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥστε καὶ τὰς Σειρήνας ἐκείνας, εἴ τινας ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ΚΗΛΗΔΟΝΑΣ, καὶ τὸν Ὀμήρου λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· οὕτω θεσπέσια ἐφθίγγετο. Idem verborum, idem fere lententiarum nexus est in illo Athenaei loco, Lib. VII. p. 290. ubi coquus quidam ἀλαζονικὸς Hegelandri, sive Hegesippi, inter alia, haec deblaterat:

ἐὰν δὲ δὴ λάβω

Τὰ δέοντα, καὶ τοῦπταειὸν ἀρμόσωμί ἄπαξ,
 Ὅπερ ἐπὶ τῶν ἐμπροσθε Σειρήνων, Σύρε,
 Ἐγένετο, καὶ νῦν ταυτό τοῦτ' ὅψεαι πάλιν.
 Ἐπὶ τῆς οὐμῆς γὰρ οὐδὲ εἰς δυνήσεται
 Ἀπλῶς διελθεῖν τὸν στενωπὸν τουτονί,
 Ὅ δὲ παριῶν πᾶς εὐθέως πρὸς τὴν θύραν
 Ἐστήξει ἄχανής, προσπεπατταλευμένος,
 Ἄφρωνος, ἄχρεις ἂν αὐτὸν τῶν φίλων βεβυσμένος
 Τὴν εἶν' ἕτερός τις προσδραμὼν ἀποσπάσῃ.
 — Μέγας εἴ τεχνίτης. — Ἀγνοεῖς πρὸς ὃν λαλεῖς;
 Πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθήμενων
 Οἱ καταβεβρώκατ' ἐνέκ' ἐμοῦ τὰς εὐσίας.

His statim subiiciuntur haec: Πρὸς τῶν θεῶν τί διαφέρειν οὗτος ὑμῖν δοκεῖ τῶν παρὰ Πινδάρῳ ΚΗΛΗΔΟΝΩΝ, αἱ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ταῖς Σειρήσι τοὺς ἀκρωμένους ἐποιοῦν, ἐπιλανθάνομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονήν, ἀφανυμένουςται.

Quem vero sensum inesse putabimus illi omnium obscurissimo Philisci epigrammati, quod servavit Plutarchus Vit. Orat. T. II. p. 836. An prorsus absurda videbitur coniectura, qua poetam non, quod Marklandus Vit. Lyfiae p. 156. putabat, Musam suam, sed signum in tumulo positum, fortasse Κηληδόνα Iyram pullantem, alloqui statuimus.

Καλλιόπης θύγατερ, πολυήγορε, Φροντίδι δείξεις
 Εἴ τι Φρονεῖς, σοφίης καὶ τι περισσὸν ἔχεις.
 Τῷ γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεταμοσθέντι, καὶ ἄλλοις
 Ἐν κόσμοις βίου σῶμα λαβόντ' ἕτερον,
 Δεῖ σ' ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσία ἵμενον.

Ita post Toupium Emend. in Suid. p. 304. ed. Lipf. edidit Brunck. Anal. T. I. p. 184. Notanda est dictio versus 3, qua utitur etiam Dioscorides v. 4.

— ἐς χρύσειον σχῆμα μεταμοσάτο.

Quae autem est ista ἱρὰ παρθενία, de qua loquitur idem poeta?

Τύμβος ὅδ' ἐστ', ὦ ἄνθρωπε, Σοφοκλέος, ὃς παρὰ Μουσῶν
 Ἰρὴν παρθενίην, ἱερὸς ᾧν, ἔλαχεν.

Salmasius substituit ἱρὴν παρθεσίην, quod prorsus alienum esse videtur ab hoc loco. Brodaeus iam ad Sirena respici putavit. Mihi mea magis arridet Κηληδών, sacra virgo. Video tamen, quid obset huic sententiae. Παρθενία non est virgo, sed virginitas, quanquam excusari fortasse potest in epigrammate talis loquendi usus, quod aliis etiam probabile visum est. Maiora impedimenta obiciunt membranae, quae exhibent:

— ὃν παρὰ Μουσῶν
 Ἰρὴν παρθενίην, ἱερὸς ᾧν, ἔλαχον.

Si, quod persuasum mihi habeo, vera est vulgata scriptura, nostraque eius interpretatio, in Sophoclis tumulo efficta fuit figura Κηληδόνας, iuxta posito signo Bacchi, manu tenentis personam κοῦρήμου παρθένου. In his aliquam agnosco adfinitatem ac coniunctionem cum somnio Lylandri, de quo refert Pausanias Attic. c. XXII. p. 48. Λέγεται δὲ Σοφοκλέους τελευτήσαντος, ἐσβαλεῖν ἐς τὴν Ἀττικὴν Λακεδαιμονίους, καὶ σφῶν τὸν ἡγούμενον ἰδεῖν ἐπιστάντα οἱ Διόνυσον, μελέειν τιμαῖς, ὅσαι καθεστήκασιν ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι, τὴν Σειρήνα τὴν Νέαν τιμῶν. καὶ οἱ τὸ ὄνομα Σοφοκλέα, καὶ τὴν Σοφοκλέους ποιῆσαι ἐφαίνετο ἔχειν. εἰδῶτασι δὲ καὶ νῦν ἐτι ποιημάτων καὶ λόγων τὸ ἐπαγωγὸν Σειρήνι εἰκάζειν. Eandem rem narrat auctor vitae Sophoclis, addens: φασὶ δὲ καὶ ὅτι τῷ μνήματι αὐτοῦ Σειρήνα ἐπέστησαν. οἱ δὲ Κηληδόνα χαλκῆν.

XXXVI.

ANTIPATRI SIDONII.

Ζεῦνε, τάφον παρὰ λιτὸν Ἀνακρεόντος ἀμείβων,
 Εἴ τι τοι ἐκ βίβλων ἦλθεν ἐμῶν ὄφελος,
 Σπείτον ἐμῇ σποδιῇ, σπείσον γάμος, ὅφρα κεν οἶνω
 Ὅστέα γηθήσῃ τὰ μὰ νοτιζόμενα.
 Ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος ΟΥΑΣΙ κῶμος,
 Ὡς ὁ Φιλακρήτου σύντροφος ἀρμονίης,
 Μηδὲ καταφθίμενος Βάκχου δίχα τοῦτον ὑπόισω
 Τὸν γενεῇ μερόπων χῶρον ὀφειλόμενον.

Antholog. Planud. III. Tit. XXV. ep. 50. Anal.
 T. II. p. 26. Versus 3 et 4. Brodaeus explicat his ver-
 bis: „quoniam et ego Bacchi auribus curae fui cantus,
 id est canens, et vinolentae Harmoniae alumnus.“
 Non miror, haec displicuisse Brunckio, qui in Lectt.
 p. 127. ipsius Anacreontis personam exprimi debere
 in hoc versu, ut et in sequentibus, recte animadvertit.
 Neque tamen facilis haec potest haberi emendatio,
 quam in textum recepit:

Ὡς ὁ Διωνύσιος λελασμένος οὔποτε κώμων,

quibus nec vola, nec vestigium vulgatae lectionis in-
 est. Grotius vertit:

*Auribus ut teneri vox semper grata Lyaei
 Qui dapis et Musae nuper alumnus eram,
 Haec quoque non tolerem dulci sine munere Bacchi
 Humano generi debita vasta loca.*

A veteri scriptura non valde abhorrere videtur, quod in mentem mihi venit:

Ὡς ὁ Διωνύσου μεμελημένος ΗΘΑΣΙ κώμοις.

i. e. *conviviis adsuetus*. Ita loquitur Nonnus XXXVII. 493. ἡθάδι πυγμαχίῃ μεμελημένος, et XV. 19. οὐδὲ μύρῳ μεμείλητο, non erat uncta. Plura collegit Dorvill. ad Chariton. p. 580. v. c. Nonni XXXVII. 1. 36. Παντοδαίῳ ἀρετῇσι μεμηλότες, quomodo Pindarus etiam loquitur, Ol. I. 145. Vide Heynii Additam. p. 4. Verbum ἡθάς (Eurip. Androm. 812.) restituendum item est Paulo Silentario in Ecphr. S. Sophiae:

Ἐνθα δ' ἐμὸς σκηπτοῦχος ἐφημένος ἐνθάδε θάκω
Μυστιπόλοις βίβλοισι ἐὴν ἐπέτασεν ἀκούην.

Lege: ἡθάδε θάκω. Simonides Anthol. Plan. III. Tit. XXV. ep. 48. Anacreonta vocat Φιλόκωμον, quod perinde est: ὥς ὁ Φιλόκρητός τε καὶ οἶνοβαρὴς Φιλόκωμος Πανύχιος προοίσι τὴν Φιλοπαίδα χέλυν. Sed satis de variis lectionibus dictum est. Corollarii loco subiiciam animadversionem ad epigramma Agathiae Scholastici.

ἐστὶ Πολέμων, Περιχειρομένη, et, si verum vidit Fabricius, Γλυκερά. Iam accuratius rem examinanti, haud dubie apparebit, miseram istam puellam apud Menandrum non modo *tonsam* esse a Polemone, sed etiam *plagis irrigatam*. Dicit enim manifesto Agathias Scholasticus:

Καὶ τραγικοῖς ἀχέεσσι τὸ κωμικὸν ἔργον ἀμείψας
Μάστιξεν βῆδιν' ἄψεν θηλυτέρας.

Hinc suspicio oritur, ad idem argumentum referendum esse aliam Menandri fabulam, in qua eiusmodi aliquid accidisse titulus ipse testatur. Cui non audita ἡ ῥαπίζουμένη? Vereor sane, ne temeritatis nomine suspectus sim. Sed in manibus sunt testes gravissimi, Elegiographorum inter Romanos principes, Ovidius, Tibullus, Propertius, qui rem eodem fere modo, quo Agathias, exponunt. Perpetraverat Polemon, quod nemini dubium videri potest, facinus illud, Zelotypiae stimulis incensus. Qui maiori fortasse iure Cynthiam perfidiae insimulabat Propertius, se tamen non militis, sed poetarum more levitatem istam vindicaturum esse minatur his verbis II. Eleg. V. 21. (II. El. IV. 21.)

*Nec tibi periuro scindam de corpore vestem,
Nec mea praeclusas fregerit ira fores:
Nec tibi connexos iratus carpere crines,
Nec duris ausim laedere pollicibus.
Rusticus haec aliquis tam turpia proelia quaerat,
Cuius non hederæ circuire caput.*

Respexisse Propertium ad Menandri fabulas dicam an fabulam? tam certum est, quam quod certissimum. Quis non in verbis:

Nec tibi connexos iratus carpere crines,

τὴν Περιειρομένην agnoscat? Aut cui non in memoriam redeat ἢ Παπιζομένη, legenti pentametrum:

Nec duris ausim laedere pollicibus?

Menandri etiam scenam redolent illa, *scindere de corpore vestem*, περισχίζειν τὸ ἱμάτιον, περιρρηγνύναι τὴν ἐσθῆτα, et *frangere fores praeclusas*, ἀράσσειν τὴν αὔλιον. Mores autem istorum hominum, qui finito aliquo stipendio per Graeciae civitates, Philemonis et Menandri aetate, vagantes Baccho et Veneri litabant, Thrafonis, Polemonis, aliorum, egregie repraesentat *rusticus*, cuius non *hederae circuire caput*. Sed omnem dubitationem tollunt *Dialogi Meretricii*, Luciano male, ut videtur, adscripti, quos ex eodem fonte ductos esse dudum monuit Berglerus ad Alciphronem, octavus inprimis, et decimus quintus, ad Παπιζομένην spectantes. Vix unum alterumve verbum, quod non exprefferit imitando (Menandrum) Propertius, deprehendimus in his *Dialogi VIII. T. III. p. 299. Εἴ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐξήρασις ποτε, ἢ περιέκτειν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐρωστής ἐκεῖνός ἐστιν*; Finis lepidae huius disputationis is est, ut persuadeat Chrysidī, palmae militaris et scipionis fortasse vim expertae, Ampelis, sine ira, plagis et rixis frigere Venerem, veri haec esse signa caloris. Ναί, ταῦτ' ἀνδρός θερμοῦ. ἐπεὶ τ' ἄλλα, φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ἀρχομένου ἔρωτος σημεῖον, καὶ φευμένου ἔτι. τὸ δὲ πῶς ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. Hanc scenam iterum accurate, sed mutatis personis, persecutus est Propertius meus III. Eleg. VIII. 1.

Dulcis ad extremas fuerat mihi rixa lucernas,

Vocis et insanae tot maledicta tuae.

Dum furibunda mero mensam procellis, et in me

Proiicis insana cymbia plena manu.

Tu vero nostros audax invade capillos,

Et mea formosis unguibus ora nota.

*Tu minitare oculos subiecta exurere flamma,
 Fac mea rescisso pectora nuda sinu.
 Nimirum veri dantur mihi signa caloris:
 Nam sine amore gravi femina nulla dolet.*

Haec omnia ad eandem comoediam spectant, ut dialogi etiam, inter Meretricios VIII. et XV. Quod confirmat potissimum distichon secundum:

*Dum furibunda mero mensam procellis, et in me
 Proiicis insana cymbia plena manu.*

Idem enim fecisse militem Aetolum, magnum Crocalae amatorem, Dinomachum, narrat Parthenis Dialog. XV. p. 322. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κροκάλῃς ἐρῶν, ἐξόρῳσέ με, αὐλήσαντων εὐρῶν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμένην, καὶ τοὺς τε αὐλοῦς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνοῦντων ἀνέτριψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεεν ἐπεισπαίσας. Fores etiam perfregerat Dinomachus cum suis, ut mox refert Parthenis: ἐν ποσούτῳ δὲ κτύπος ἤκούετο, καὶ βοή, ἢ αὐλὸς ἤράσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὅσον οὐτῷ νεανίσκοι μάλα καρτεροί.

Nec mea praeclusas fregerit ira fores.

Similem actum amatoris, sed apertam ianuam observantis, caeterum plorantis, pulsantis, interfecturum se puellam minantis, vestem discindentis, in altera Dialogi VIII. parte exponit Ampelis. Haec in diversis comoediis peragi potuisse largior. Sed unam modo fabulam fuisse τὴν Περιειρομένην, atque τὴν Παριζομένην, in eaque militem simul et fores perfregisse, et capillos carpsisse et puellam verberasse, hoc ut credam, non Agathiae solum auctoritas me movet, sed Tibulli etiam, ut ita dicam, imitatio, quo nemo elegantius argumentum fabulae, de qua agimus, expressit I. Eleg. X. 49.

*Pace bidens vomerque vigent: at tristia duri
 Militis in tenebris occupat arma situs.
 Rusticus e lucoque vehit, male sobrius ipse,
 Vxorē plaustro progeniemque domum.
 Sed Veneris tunc bella calent; scissosque capillos
 Femina perfractas conqueriturque fores.
 Flet teneras subtusa genas; sed victor et ipse
 Flet, sibi dementes tam valuisse manus.
 At lascivus Amor rixae mala verba ministrat
 Inter et iratum lentus utrumque sedet.*

Haec non domestica, sed peregrina esse et trans mare petita, olim suspicatus eram. Nunc res extra omnem dubitationis aleam posita est. Nota inprimis illud; *sed victor et ipse Flet, sibi dementes tam valuisse manus*. E contextu orationis colligas, haec locum habuisse in Παρρησιόμην. Sed refragatur Tibullo Philostratus, qui talem palinodiam cecinisse Polemonem in Παρρησιόμην, disertis verbis narrat Epistol. XXVI. p. 924. ed. Olear. Ούτε ὁ τοῦ Μενάνδρου Πόλεμων καλὸν μειδιῶν περιέκειρεν, ἀλλ' αἰχμηλῶς οὐ μὲν ἐρωμένης κατετόλμησεν ὀργισθεὶς, ἢν οὔτε αὐτὸς ἀποκείρας ἠνέσχετο· κλαίει γοῶν καταπεσὼν καὶ μεταγινώσκει τῷ φόνῳ τῶν τριχῶν. Si, quae mea est sententia, non diversae fuerunt istae fabulae, sed diversi modo eiusdem comoediae tituli, Philostratus minime refragatur Tibullo, sed admirabili quodam concentu cum eo conspirat. Quae media inter *scissos capillos et Flet teneras subtusa genas*, interiecta sunt verba:

Femina perfractas conqueriturque fores,

ea quis credat ad aliam comoediam spectare? Sed pentametrum hunc arctius etiam, quam vulga-

ta, cum *scissis capillis* copulat memorabilis Corvin.
lectio:

— — *scissisque capillis*

Femina perfractas esse fores queritur,

de qua vide accurate disputantem doctissimum interpretem Observ. p. 92. ed. II. Idem recte, quam Scaliger repofuerat, lectionem *suffusa* v. 55. reiecit. *Flet teneras subtusa genas*, est Menandri *Παριζούειν*. Admiremur autem ingenium Tibulli, hunc etiam locum summa cum suavitate tractantis, et in rem suam convertentis. Ipse militatum abiturus, a quo negotio mores humanissimi poetae maxime abhorrebant, primum quidem personae militis convenienter, (ut Polemon alter, nova stipendia meriturus) inter pacis comoda refert illa *Veneris bella ferocia*; mox tamen respiciens et hanc quoque ferociam detestans, pergit:

Ah lapis est ferrumque, suam quicumque puellam

Verberat; e coelo deripit ille deos.

Sit satis, e membris tenuem rescindere vestem;

Sit satis, ornatus dissoluisse comae:

Sit lacrymas movisse satis; quater ille beatus,

Quòt tenera irato flere puella potest.

Sed manibus qui faevus erit, scutumque sudemque

Is gerat, et miti sit procul a Venere.

At nobis, Pax alma, veni, spicamque teneto;

Perpluat et pomis candidus ante finus.

Non videmus, Tibullum egregie confirmare, quod propositum a nobis est, Menandrum haec omnia una eademque fabula peregrisse? Satis est, vestem rescinde-

re, ornatus comae disolvere; lacrymas movere; sed verberare puellam, et capillos eius carpere, militis erat, ab omni humanitatis sensu alieni. Idem igitur existimandum est de hoc loco Ovidii A. A. III. 565.

*Ille vetus miles sensim et sapienter amabit;
Multaque tironi non patienda feret.
Nec franget postes, nec laevis ignibus uret;
Nec dominae teneras appetet ungue genas.
Nec scindet tunicasve suas tunicasve puellae;
Nec raptus flendi causa capillus erit.*

Sed ut rem ad liquidum confessumque perducamus, in scenam tandem producenda est *Παιζούνη* Ovidii, Amor. I. Eleg. VII.

*Adde manus in vincla meas, meruere catenas,
Dum furor omnis abit, si quis amicus ades,
Nam furor in dominam temeraria brachia movit.
Flet mea vesana laesa puella manu.*

*Tunc ego vel caros potui violare parentes:
Saeva vel in sanctos verbera ferre Deos. —
Ergo ego digestos potui laniare capillos:
Nec dominam motae dedecueret comae? —*

*Nonne satis fuerat timidae inclamasse puellae,
Nec nimium rigidas intonuisse minas?
Aut tunicam summa deducere turpiter ora
Ad mediam? mediae zona tulisset opem.*

*At nunc sustinui, raptis a fronte capillis,
 Ferreus ingenuas ungue notare genas. —
 Ter tamen ante pedes volui procumbere supplex:
 Ter formidatas repulit illa manus.*

*At tu, ne dubita, minuet vindicta dolorem,
 Protinus in vultus unguibus ire meos.
 Nec nostris oculis, nec nostris parce capillis.
 Quamlibet infirmas adiuvet ira manus.*

Quae obiter et diversis locis attigerunt Propertius et Tibullus, ea omnia uno carmine complexus est Ovidius. Ista vero sententiarum, verborum etiam similitudo, nonne testatur, cuncta ex eodem fonte profluxisse? Tibullus dixerat: *suam quicumque puellam verberat, et coelo deripit ille Deos*. Hoc Ovidius ita effert: *Tunc potui — Saeva vel in sanctos verbera ferre Deos*. De reliquis praetereundum censeo. Sed postremi versus ad verbum fere respondent loco Propertii III. Eleg. VIII. 1. sq. quem supra exposuimus, ut persuasum mihi habeam, talem fuisse Polemonis apud Menandrum orationem, posteaquam ad sanam mentem rediisset, et ad pedes puellae supplex procubisset. Argumentum enim fabulae hoc esse potuit: Polemon puellam, captam bello, secum abduxerat Athenas. Eam quum aliquando domi non invenisset, utpote ad convivium aliquod invitata, eo properat statim, homo *ζηλότυπος*, fores effringit, puellam verberat, vestem eius relcindit, crines carpit. Mox se iniuriam fecisse innocentem intelligens, ad genua flentis procumbit, plorat, tondendum se et verberandum praebet, donec tandem coiret gratia male facta:

*At lascivus Amor rixae mala verba ministrat,
 Inter et iratum lentus utrumque sedet.*

Quae cum satis probabilia mihi videantur, vereor, ne doctissimus Boettiger, ad Terentii Eunuch. p. 59. lq. plus tribuerit Wesselingii et Toupîi auctoritatibus, quam res et veritas patiatur. Sed abrumpo filum telae inceptae magis, quam absolutae, alio tempore plura fortasse de hoc loco dicturus.

LIPSIÆ,

EX OFFICINA PEZOLDIA.

Libri sequentes venduntur pretiis adiectis

Lipsiae apud SIEGFRIED LEBRECHT CRVSIVM,
cuius sumtibus impressi sunt.

(*Reichsthaler à 24 Groschen monetae argenteae Saxonica.*)

-
- Ampelii, L. Liber memorialis emendatus et notis in usum
scholarum illustratus cura C. H. Tzschuckii, 12. 793. 8 Gr.
- Anacreontis carmina, cum lectionis varietate, curavit Ioh.
Ludolph Holst, 8 maj. 782. 12 Gr.
- Antonini, Imperatoris, de se ipso Libri XII, Graece et La-
tine, notis illustrati a Christ. Wolfig, 8. 728. 16 Gr.
- Aristophanis aves, Graece, recensuit et illustravit Chr. Dan.
Beck, 8 maj. 782. 12 Gr.
- Aristotelis de arte poetica liber, Graece et Latine, ex recen-
sione et cum animadversionibus Theoph. Christ. Harlesii,
8 maj. 780. 16 Gr.
- Auctores latini minores cum notis var. ed. Tzschucke, 3
Tomi, 790-93. 1 Rthlr. 20 Gr.
- Aviani, I., Fabulae in usum scholarum adsp. not. ed. ex re-
censione Henr. Canegieteri a C. H. Tzschucke, 12. 790.
3 Gr.
- Basedowii, Ioh. Bernh., ad bibliothecam elementarem liber
methodicus scriptus patribus et matribus familiarum et
gentium, 8 maj. 774. 16 Gr.
- encyclopaedia philanthropica Ovidii Nafonis, 8. 775.
8 Gr.
- — — Horatii Flacci, 8. 775. 3 Gr.
- — — Colloquiorum Erasmi, 8. 777. 8 Gr.
- historiae antiquae chrestomathia philanthropica Vol. I.
II. III. quibus continentur praeter Geograph. Mytholog.
Antiquit. Rom. et alia, doctoribus praecognoscenda, Eu-
tropius, Iustinus, Florus, Vellejus, Nepos, Suetonius,
Curtius, utiliter breviani, 8. 777. 1 Rthlr. 12 Gr.

- Baselovii, Joh. Bernh., opus elementare, III Tomi, interprete C. Ehr. Mangelsdorf, 8 maj. 774. 2 Rthlr. 20 Gr.
- ad opus element. 100 tabularum aenearum Collectio, 774. 4. 5 Rthlr.
- Baner, Car. Lud., formulae ac disciplinae Ernestianae indolem et conditionem veram adumbrare conatus etc. 8 maj. 782. 8 Gr.
- Calendarium musarum seu florilegium Latinum, anni aerae christ. 768, edidit G. M. Fischer, 8. 786. 16 Gr.
- Catonis, D., Disticha de moribus ad filium, in usum scholarum adpers. not. ed. ex recensione Arntzenii a C. H. Tzschucke, 12. 790. 2 Gr.
- Ciceronis, M. T., Tusculanarum disputat. libri V. ex recens. F. A. Wolfii, adiuncta diverſit. lectionis Ernestianae, 8. 792. 14 Gr.
- de Divinatione libri duo: recens. emendav. atque animadversionibus illustr. I. I. Hottingerus, 8 maj. 793. Charta membr. c. fig. 1 Rthlr. 16 Gr.
- charta script. c. fig. 1 Rthlr. 4 Gr.
- Lettres à Atticus avec les remarques et le Texte latin de Graevius par M. l'Abbé Mongault, 4 Tomes, gr. 12. 773. 2 Rthlr. 12 Gr.
- Liber de Fato, ex recensione I. H. Bremi, 8 maj. 795. 8 Gr.
- Cornelii Nepotis vitae excellentium Imperatorum in usum scholarum additis notis ed. ex recensione Augustini van Staveren a C. H. Tzschucke, 12. 791. 16 Gr.
- Corvini, M. Val. Messalae, libellus de Augusti progenie in usum scholarum subiectis notis ed. ex rec. Thom. Hearnii cura Tzschuckii, 12. 793. 4 Gr.
- Epistolae clarorum virorum, quae inter Ciceronis epistolas exſiant, in unum volumen redactae et duplici commentario illustratae a Benj. Weiske, 8 maj. 792. 1 Rthlr.
- Euripidis Cyclops, Graece, edidit et perpetua adnotatione illustravit M. I. G. Hoepfner, 8 maj. 789. 1 Rthlr.

- Eutropii Breviarium historiae Romanae ad libros scriptos editosque recensitum et virorum doctorum notis vel integris vel selectis illustratum adiectis suis edidit Car. Henr. Tzschucke, 8 maj. 796. 2 Rthlr. 8 Gr.
- Idem liber charta script. 2 Rthlr. 20 Gr.
- Hindenburgii, Carl. Frid., animadversiones, quibus Xenophontis memorabilium Socratis dictorum et factorum libri emendantur et illustrantur, 8. 769. 8 Gr.
- Horatii, Q. Flacci, Opera varietate lectionis et perpetua adnotatione illustravit Christ. Guil. Mitscherlich, Vol. I. et II. 8 maj. sub prelo.
- ejusdem Editio magnifica in charta membranacea et cum figuris.
- Lycophronis Cassandra, cum versione et commentario Guil. Canteri, Paraphrasin, notas, indicem graecum, e scholiis auctum adiecit ac praefatus est H. G. Reichardus, 8 maj. 788. charta impressor. 1 Rthlr. 12 Gr.
- charta script. 1 Rthlr. 18 Gr.
- Manutii, P., commentarius in M. Tullii Ciceronis epistolas ad diversos, ad Q. fratrem et ad Brutum, 8 maj. II. Tom. 779. 780. 2 Rthlr. 20 Gr.
- Origenis de oratione libellus graece et Latine, acc. Marc. Diadochi sermo contra Arianos, not. illustr. ab Ioh. Rod. Wetstenio, 4. 694. 16 Gr.
- Phaedri Fabularum Aesopiarum Libri quinque in usum scholarum adperf. not. ed. ex recens. P. Burmanni a C. H. Tzschucke, 12. 790. 5 Gr.
- Quintiliani, M. Fabii, de institutione oratoria libri duodecim ad codicum veterum fidem recensuit et annotatione explanavit G. L. Spalding, Vol. I. 8 maj. 793. 2 Rthlr. 8 Gr.
- in charta membranacea 4 Rthlr.
- Reichardi, Henr. Godofr, Tractatus Grammatico-Theologicus, de adornanda N. T. versione vere Latina, ejusque difficultatibus, adjunctis quibusdam ejus speciminibus, 8 maj. 796. 12 Gr.

Reizii, Fr. Volg., de Profodiae Graecae accentus inclinatione, additum est ejusdem Carmen, saeculum ab inventis clarum. Editio repetita curante Fr. Aug. Wolfio, 8 maj. 791. 12 Gr.

Rufi, Sexti, Breviarium rerum gestarum populi Romani, in usum scholarum subjectis notis editum ex rec. Henrici Verheykii a C. H. Tzschucke, 12. 793. 4 Gr.

Schleusneri, Joh. Fr., lexicum in interpretes graecos V. T. maxime scriptores apocryphos spicilegium post Bielium, Specim. I et II. 8 maj. 784. 86. 1 Rthlr. 2 Gr.

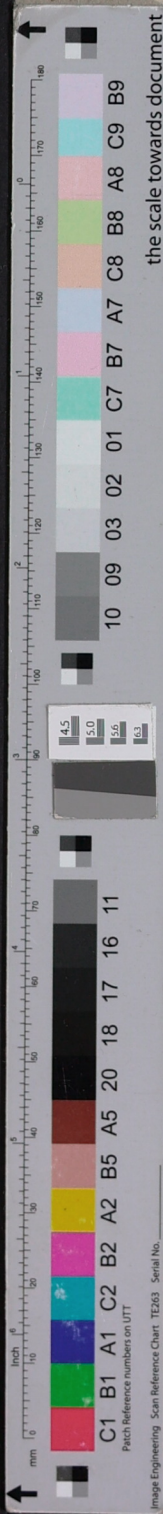
Schulz ab Alcherade, C. G., Res suo aevo gestas, memoriae tradidit, II. Tomi, 8. 793. 1 Rthlr.

Scriptores VI. historiae Augustae, Ael. Spartianus, Iul. Capitolinus, Ael. Lampridius, Vulc. Gallicanus, Trebell. Pollio, Flav. Vopiscus, cura Püttmanni. 8 maj. 774. 2 Rthlr.

Syri, Publ., Sententiae in usum scholarum adpers. not. ed. ex rec. Iani Gruteri a C. H. Tzschucke, 12. 790. 2 Gr.

P. Terentii, Afri, Comoediae. Novae Editionis Specimen proposuit C. A. Boettiger, 8 maj. 795. 6 Gr.

Weidleri, Joh. Fr., institutiones matheseos in usum praelectionum academicarum edidit, select. observationes et vitam beati auctoris adjecit I. Ebert, cum fig. 8 maj. 784. 1 Rthlr. 20 Gr.

the scale towards document

ἀλλά γε τόζω
Φοῖβος ἀπὸ σκοπιῆς
τρίπον ἐνθεον

ὁ θήσει τρίπον ἐνθεον verti etiam
icium non reddet vaticinium, non
Quare non video, cur vulgata

s potest esse idem ille ὀδοντισμός,
torem putabat Iacobfius, corri-
- ὀδυρόμενος. Nos, vix una lite-
roponimus:

ον ἐνθεον. EK Δ' AP' AKONTΩN *Handwritten: 76. 11. 206.*
οῖζον ὀδυρόμενος.
yth. 183.

, ἀσπετος· ἡ δὲ κατ' ἴλυν
θα ἐλίσσεται, λείβε δὲ Φοινόν,

ubnkenii τοῦ πάνυ Epist. Crit. I.
i. Nav. c. 26. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτε-
ῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τήν' χεῖ-
κιδιον ἀπει, γυφί καὶ κόραξι πάντα

uma, uti legendum arbitramur,

γμένον ἐρπετὸν ὄλμοις
γχν μυσταττομένη·

νυτὰν θεὸν· ἀλλά γε τόζον
Φοίβου ἀπὸ σκοπιῆς.
ρίπον ἐνθεον, ἐκ δ' ἁρ' ἀκόντων
οῖζον ὀδυρόμενος.